

ШЕНЪН УЕЙВЪРЛИ ДОМ НА МЕЧТИТЕ

Превод от английски: Ангелина Василева, 1993

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

— Ало, Марк?

— Кой е на телефона?

— Аз съм, сестра ти!

— Мириам?!

— Ами да! Изненадан ли си?

Марк Джонсън бутна настрана договора, върху който работеше, свали очилата и се облегна на стола с удивена усмивка.

— Мили Боже! Как си, сестричке?

— О, би могло да е и по-добре... Остави ме мен! Ти как си?

— Добре съм! Никога не съм имал толкова много работа!

— Чудесно! Как е новата ти служба?

— Новата ми служба ли? Искаш да кажеш, работата в „Брайтман, Колинс и Фулър“... — Усмивката му угасна. В тази адвокатска кантора работеше вече втора година. — Ами, добре. Аз... — Понечи да й каже, че очаква да го приемат за съдружник, но съобрази, че това е тайна, която самият той не би трябвало да знае все още. — Там работите вървят много добре!

— Прекрасно, Марк! Кой би помислил... Като си представиш само как сме израснали... Гордея се с теб, да знаеш!

Марк се загледа в неясната снимка, поставена в позлатена рамка на бюрото. Последната фотография на Мириам, с която разполагаше. Беше от завършването му на колежа преди девет години. Тогава сестра му беше цъфтяща трийсетгодишна блондинка, току-що разведена с втория си съпруг. Марк беше на двацет и три — изгарящ от нетърпение да следва право и да направи кариера. Мириам носеше червена рокля с дълбоко деколте и волани. Неговият костюм беше взет назаем, с възкъси панталони. Бяха се снимали засмени и прегърнати. Тя бе дошла специално от Тусон — жест, който той винаги ще помни. Оттам сестра му замина за Ню Йорк и повече не беше я виждал.

— Какво има, Мириам? Как така „би могло да е и по-добре“?

— О, нищо... Знаеш, че не обичам да те занимавам с моите проблеми.

— Мириам, стига глупости! — Чуваха се по телефона един-два пъти годишно. Помежду им се бе установило негласно споразумение — всеки си живееше живота и не се бъркаше в работите на другия. Но сестра му знаеше, че винаги може да разчита на него!

— Добре — въздъхна тя. — Ще ти кажа... Мъжът ми почина.

— Мириам, много съжалявам! — Марк подскочи като ужилен. Точно сега ли трябваше да се случи! — Слушай, миличка, не се притеснявай! Стягам си багажа и след два часа съм в самолета. — При мисълта колко проекти ще трябва да отложи лицето му се изкриви в гримаса. — Няма да те оставя сама в такъв тежък момент!

— Хм, недей. — Мириам се изкашля в слушалката. — Няма нужда. Клиф умря... преди време.

— Какво означава „преди време“?

— Ами, преди пет месеца... Но аз ти звъня за друго...

— Мириам, защо не ми се обади за погребението?!

— О, зная какво си мислиш... Но не исках да те безпокоя! Ти си зает... Защо да се охарчваш с пътуване за някакво погребение...

— Мириам, аз съм твой брат! — Опита се да превъзмогне гнева и болката. Както и усещането за нещо безвъзвратно загубено. Не беше виждал Клиф. Надяваше се през лятото двамата с Мириам да му гостуват в новата къща.

— Съжалявам, Марк. Нали разбираш, не бях на себе си...

— От какво почина Клиф? Не беше много възрастен, нали?

— Катастрофира с кола... Починал на място, без да се мъчи... Слушай, Марк, чувствам се самотна тук... Какво ще кажеш да се преместя да живея по-близо до теб?

— В Колорадо Спрингс?! — Марк подскочи от изненада.

— Ами, да. Вярно, излязох от къщи, когато ти беше десетгодишен. Не съм направила кой знае колко, за да ме чувстваш близка... Но ние сме брат и сестра, независимо дали ни харесва, или не. Едно семейство сме. Да си призная, много ми липсваш. Надявам се, че не е късно да се съберем отново. Смъртта на Клиф ми помогна да разбера колко е кратък животът и кои неща имат смисъл... Нали разбираш какво искам да кажа... И така, би ли имал нещо против да се преместя?

— Я не се шегувай! Разбира се, че искам да дойдеш!

— Наистина ли, Марк?

Той понечи да потвърди отново, но изведнъж се поколеба. Искаше ли наистина сестра му да се завърне? Разделиха се отдавна. Всеки има свой живот. Ще успее ли Мириам да се адаптира към неговия? Той току-що навлиза в мечтаната писта на шеметното издигане, макар и в град с триста хиляди жители. Мириам е оцелявала при всякакви обстоятелства, но няма образование, нито професия... Ще се чувства неловко сред приятелите му... А той не разполага със свободно време, за да ѝ помогне. Но нима би могъл да ѝ откаже? Мириам е най-близкият му човек в света!

— Марк, чуваш ли ме?

— Да! Ще се радвам да дойдеш тук! Винаги съм искал да си някъде по-близо до мен!

— Не можеш да си представиш колко съм щастлива! — Мириам тихичко подсмръкна. — Няма да те притеснявам! Ще продам къщата тук... Парите ще стигнат да си взема някое апартаментче... Би ли ми направил една услуга?

Марк се стегна, сякаш очакваше удар. Не, Мириам не би направила такова нещо! Не и спрямо него! Вярно, сестра му не беше светица... Детството им бе трудно. Трябваше да се оправят както могат. Мириам използваше някои хора. Но не бе използвала брат си. И никога не би го сторила. Искреността бе в основата на разбирателството, обичта и взаимната им привързаност.

— Моля те, изпрати ми няколко вестника. Искам да прегледам обявите за жилища и за работа.

Марк изпита облекчение... и чувство на вина, че се е усъмнил в сестра си.

— Ще ти ги изпратя още утре! Но ти не бързай! Можеш да живееш известно време при мен. Има достатъчно място.

— О, не, не бих могла...

— Разбира се, че ще дойдеш при мен! Ще останеш, докато си намериш жилище. — Марк усети, че думите му затъват в нещо лепкаво и черно. — Мириам, Клиф нали имаше дъщеря?

— Да.

— Тя при роднини ли отиде да живее?

— Не, Ким няма роднини. Бедното дете...

— Значи... Тя ще дойде с теб, така ли?

— Боя се, че да... Затова не исках да ти се натрапвам. Ако бях сама...

Сестра му първо си осигури поканата, а едва след това му каза за момичето. Но нямаше как да ѝ откаже.

— Мириам, не се занасяй! Имам четири спални!

— Ще останем само няколко дни, докато се устроим...

— Ще живеете при мен толкова, колкото е необходимо!

— Благодаря ти, миличък!

— Няма за какво... Кога пристигате?

— Ами... Днес е сряда. Подписвам продажбата точно след една седмица... Какво ще кажеш за следващия петък?

— Толкова бързо? — Марк мислеше, че ще дойдат след един-два месеца, когато вече ще е получил очакваното повишение. В момента работеше по шейсет, дори по седемдесет часа седмично. Ще успее ли да приготви две нови спални? И да вмести в живота си двама души в най-сложния момент от своята кариера? Трябва да се съобразява и със Съюзън, която обсебва всяка секунда от свободното му време. А като капак на всичко, само седмица след евентуалното пристигане на Мириам, в дома му ще има коктейл, за който изобщо не се е подготвил... Трябва да отложат идването! — Искаш да кажеш, след девет дни — промърмори той неуверено.

— Благодаря ти, Марк — приключи набързо разговора сестра му. Той понечи да възрази, но Мириам вече бе затворила телефона.

Следващата сряда шепата служители на „Уилър Авто Сейлс“ в Бруклин даваха прощално парти на Ким Уейд. Имаше малинов сладкиш, шампанско, прегръдки и целувки. Изправена до бюрото си, тя приемаше пожеланията им за щастие с нарастващо безпокойство. Преместването в Колорадо бе безсмислено! Приятелите, работата — целият ѝ живот беше тук, в Бруклин...

Когато другите се разотидоха, приятелката ѝ, Шарлот, я попита без заобикалки:

— Ти какво печелиш?

— От преместването ли? Ами, не зная... Реших да напусна Бруклин и да замина на Запад, защото там въздухът е по-чист,

престъпността — по-малка, възможностите — по-големи, а аз ще имам семейство.

— Семейство? — Шарлот я измери с поглед. — За онази дърта кукумявка ли говориш, която те удари, защото беше загубила чека със заплатата си?

— Беше преди шест години... — отвърна смутено Ким.

— Така ли? Но ѝ достави удоволствие... А току-що се беше омъжила за баща ти...

Ким помнеше всичко. Шестнайсетгодишна, тя очакваше с нетърпение майката, която никога не бе имала. Представяше си как двете ще ходят заедно по магазините, ще разговарят за гримове, за момчета, за всичко, което не можеше да довери на баща си... А получи само пренебрежение. За нея нямаше място в новото семейство. Беше твърде голяма, за да я глежат, и прекалено млада, за да я изхвърлят от къщи. Проявяваха внимание към нея единствено в дните, когато получаваше заплата... Но Ким не позволи на приятелката си да продължи тирадата срещу ужасните мащехи.

— Случи се само веднъж — излъга най-безцеремонно. — Мириам не ме е удряла повече.

— Ако питаш мен, миличкото ѝ отношение през последните седмици е съмнително. Спомни си колко нагла стана след смъртта на баща ти!

Ким сведе глава. Дългите кестеняви коси се разпиляха пред лицето ѝ. Още не се бе съвзела от удара, когато Мириам започна да ѝ натяква да напусне къщата. Ким недоумяваше. В миналото бе искала да си излезе, но винаги я молеха да остане. Защо Мириам изведнъж стана тъй нетърпелива? И къде би могла да отиде Ким? Нима този дом не е и неин?

Отговорът на Мириам я наскърби дълбоко.

— Мириам продава къщата днес, нали? — рече Шарлот, сякаш прочела мислите ѝ.

— Да. Сега е в банката с купувача.

— Все още не мога да повярвам.

Ким потърси спасение в грубостта. Постъпваше така винаги, когато болката беше някъде наблизо.

— То пък една къща! Двуетажна съборетина в центъра на Бруклин.

— Но ти си израснала в нея... Баба ти я завеща на твоя баща, защото се надяваше, че той ще я даде на теб...

— Но той се ожени за Мириам и вписа името ѝ в нотариалния акт.

— Много е подозрително, че тя наследява всичко — къщата, осигуровката, пенсията му. Трябва да има някаква вратичка!

— Не, Шарлот, няма никакви вратички. Ходих при адвокат и го попитах какво може да се направи. Всъщност той не беше истински адвокат, а член на група за безплатна юридическа помощ. Според него всичко е почтено. Не мога да предявя претенции спрямо Мириам. А и тя не е виновна... Баща ми е оставил всичко на нея... Мириам предложи да си поделим парите, когато отидем в Колорадо.

— Не ми се вярва да го направи — изсумтя Шарлот.

— Каза, че най-после ще мога да уча. Тя ще ми даде пари.

— Хайде де! Нали заради нея не можа да продължиш образованието си! Вземаше ти толкова много пари за спането и храната, че не ти оставаха за учебната такса.

— Парите им бяха нужни. Баща ми непрекъснато беше без работа... А Мириам има болно сърце и... Аз нямах нищо против, защото им бях полезна, бях част от семейството.

— Ти намираш оправдание на всичко... Защо го правиш?

— Защото иначе животът ми щеше да е непоносим, Шарлот... А сега извинявай, но е време да разчистя бюрото си.

Марк тъкмо влезе вкъщи и телефонът иззвъня.

— Здравсти! Как си, миличък?

— Мириам?! — Той изпусна куфарчето си от изненада и намръщено погледна часовника. — Ти не си ли в самолета?

— Има малка промяна в плановете ми. Нали ти казах, че имам купувач за къщата? Е, той се отказа в последния момент.

— Жалко... Нямах късмет този път.

— Цял живот съм така... Но нещата се нареждат. Сутринта дойде едно семейство. Проявяват голям интерес! Оставиха капаро...

— А аз мислех, че в момента имоти не се търсят.

— Проблемът е, че ще трябва да остана тук още няколко седмици.

Марк въздъхна с облекчение. Точно толкова време му бе необходимо!

— Не се тревожи, Мириам. Домът ми е винаги отворен за теб.

— Радвам се, че е така... Защото знаеш ли, Ким тръгна сама. Самолетът ѝ пристига в седем и половина местно време.

— Какво?! Искаш да кажеш, че тя ще дойде тази вечер? Без теб?!
— Той се отпусна на стола до телефона.

— Мислех, че няма да имаш нищо против... Беше си стегнала багажа... Нямахте смисъл да ме чака... Взехме евтини билети, не можем да ги върнем... Моят и без това ще изгори. — Последва кратко мълчание. — Нали не възразяваш?

Що за въпрос, когато момичето е в самолета? Марк прокара ръка по умореното си лице. Не беше подготвен. Можеше да приеме Ким с Мириам — сестра му щеше да се грижи за нея. Но самият той няма нито време, нито търпение да се грижи за момичето. Мириам няма право да му я натрапва!

— Марк, не се безпокой, Ким няма да ти създава главоболия... Аз няма да се забавя тук, пристигам веднага... Искам да те помоля за още нещо...

— Какво? — Марк настръхна.

— Можеш ли да направиш така, че тя от самото начало да се ангажира с нещо?

— Не те разбирам.

— Бих искала вниманието ѝ да бъде ангажирано — да се срещне с нови хора, да разгледа града, да потърси жилище. Да почувства, че залага на нещо сериозно в новия ни живот, разбираш ли?

— Ясно.

— И да си намери добра работа... Това е особено важно, за да се почувства като у дома си!

— Почакай! Не трябва ли да я запиша в училище?

— Какво училище? — Мириам се изкикоти. — Ким е завършила.

— Не знаех... Как бързо лети времето... Когато с Клиф се оженихте, тя беше момиченце. — Очаквал бе да играе ролята на вуйчо с племенница на не повече от тринайсет-четиринайсет години — девойче, чиито проблеми са училищните танци и акнето. А Ким вероятно бе на осемнайсет или на деветнайсет години. На тази възраст момичетата имат други проблеми — наркотици, коли, забременяване...

— Трябва да действваме заедно, Марк! Подозирам, че Ким не е във възторг от преместването. Може би ще опита да се върне в Ню Йорк.

— Защо?

— Защото не е живяла другаде... Но тук за нея няма бъдеще. — Тя въздъхна сърцераздирателно. — Задръж я при теб! Моля те, направи го заради мен! Ангажирай я с нещо, за да не мисли за връщане...

— Смяташ, че може да избяга?

— Може би ти се струвам прекалено загрижена, но аз й мисля доброто... В Колорадо ще има по-големи възможности. Мечтата ми е тя да постигне нещо в живота...

Главата на Марк болезнено пулсираше. Мириам му говореше, че искала момичето да се почувства ангажирано с нещо, за да не хукне обратно към Ню Йорк... Всъщност, целта ѝ бе той да се почувства ангажиран с... живота на Ким. Но номерът няма да мине! Ако сестра му има някакви амбиции относно бъдещето на хлапачката, която явно не гори от собствени стремежи, то нека дойде да се оправя сама!

Да, той ще насърчи Ким да се запознае с обстановката! Достатъчно голяма е, за да се грижи сама за себе си! И както изглежда, има доста труден характер... След Бруклин, порядъчната атмосфера на Колорадо Спрингс сигурно ще ѝ се стори досадна... Но Марк има свой живот и собствени стремежи. Колкото по-малко остане момичето в дома му, толкова по-добре.

— Ще видя какво мога да направя — отсече той.

— Благодаря... Много съм ти задължена...

Мириам би трябвало наистина да му е благодарна, каза си Марк.

Самолетът подскочи във въздушна яма и Ким сграбчи облегалките на креслото. Никога не бе пътувала със самолет. Къде летят, по дяволите? Над Южна Дакота или над Небраска? В продължение на часове под тях се простираха пустинни пясъци. Ким се чувстваше нищожна и объркана, запратена далече в небесата... И не съществуваха нищо, което да я привлече отново на земята...

Пътуването бе необичайно за нея. Нещо като скок в тъмното. Винаги разчиташе само на себе си. А сега летеше към другия край на

света, доверила бъдещето си на думата на една жена, която никога не се бе интересувала от нея... Трябва да е полудяла! Шарлот ѝ го каза! Но приятелката ѝ има родители, лели, чичовци, братовчеди, годеник. И не може да си представи колко тежка е самотата. И как лесно прости на мащехата си, щом тя ѝ каза, че обръща нова страница...

Ким си припомни вечерта, когато Мириам неочаквано промени отношението си към нея.

— Не бива да се караме. Сега, след като баща ти умря, ние двете сме семейство. Трябва да се разбираме.

Ким отдавна чакаше тези думи! Не позволи на здравия разум да накърни нито чувствата ѝ към Мириам, нито изненадата и радостта, когато тя ѝ разказа за своя брат в Колорадо.

— Винаги съм искала да бъда близо до него. Ким, ако продам къщата тук, можем да заминем двете. Брат ми е много способен, има връзки. Може да ти помогне да учиш. Аз също, с парите от продажбата на къщата. А най-важното — ще бъдем всички заедно. Ти, аз и Марк ще бъдем семейство!

Ким бе поразена. Мечтаеше да получи диплома за професионална бавачка от петнайсетгодишна, но за Мириам образованието не означаваше нищо, особено ако трябва да се плаща за него. Курсът, който Ким искаше да завърши, беше кратък и сравнително евтин, но мащехата ѝ казваше, че след гимназия — ако човек има късмет да я завърши — се започва работа и това е всичко. Според Мириам, желанието на Ким да стане бавачка бе пълна глупост. Момиче, израснало в Бруклин, не може току-тъй да се превърне Мери Попинз! Какво ще прави Ким в едно изискано семейство? Та тя не знае как да се държи пред богати хора... Сигурно ще се изложи...

Най-много я болеше от подигравките, от липсата на доверие и подкрепа, а не толкова от факта, че след като платеше на Мириам за спането и храната, не ѝ оставаше нито лев за учебната такса. Въпреки всичко тя би останала на онази безперспективна работа цял живот, ако къщи някой държеше на нея...

Изведнъж всичко се промени. Мириам се превърна от нейна противничка в съюзничка. Обещаваше ѝ дом и семейство. Думите ѝ накараха Ким да се качи в самолета. Искеше ѝ се да вярва, че обещанията на Мириам ще се сбъднат.

Но оптимизмът на Ким се люшкаше в океан от неизвестни. Голямата ѝ тревога идваше от Теодор — мъжът, с когото Мириам започна да се среща месец и половина след смъртта на баща ѝ. Тя казваше, че връзката им не е сериозна, но според Ким беше тъкмо обратното. Вечер често намираще масата сложена за двама — за да разбере, че е излишна. Показваха ѝ го винаги, когато бяха заедно. Ким се страхуваше, че Теодор ще ги последва в Колорадо и обещанията на Мириам за нов живот ще се изпарят. Какво ще стане с нея тогава?

Не трябваше да напуска Ню Йорк, повтаряше си тя, изтощена от вълнение. Шарлот беше права. Лудост бе, че се качи на самолета.

Пилотът съобщи, че ще се приземят след петнайсет минути. Само четвърт час? На Ким ѝ призля от напрежение.

Затвори очи и се помоли да се разбират с „вуйчото“. С баща си не беше близка, той не я забелязваше... Дали изобщо би могла да се разбира с по-възрастни мъже? За какво ще разговарят например?

Ким разтвори пудриерата си. След седмица безсънни нощи изглеждаше бледа и уморена. Дългата ѝ кестенява коса висеше на отпуснати спирали без блясък — остатъци от трайно къдрене, за което предпочиташе да не си спомня.

Самолетът се наклони. Ким пъкна пудриерата в чантата си и отново сграбчи облегалките. Въпреки всичко, не издържа на изкушението и погледна през прозореца. Колорадо Спрингс се разстиляше като огромен килим в подножието на Скалистите планини. Тя затаи дъх, изпълнена със страхопочитание пред масивната стена от планини със снежни върхове, които образуваха естествения фон на града.

Когато самолетът се наклони отново, Ким се запита дали хапчето против повръщане, което бе взела преди пет часа, е престанало да действа. Виеше ѝ се свят. Но тя продължаваше да притиска чело към стъклото... Сърцето ѝ пееше от радост. Започваше нейният нов живот!

Приземиха се плавно. Ким свали чантата си от багажника. Стана ѝ още по-зле от близостта на човешките тела, които се протягаха, навличаха палтата си и се блъскаха. Отпусна се на страничната седалка, за да се пребори с пристъпа на повръщане. Не, сега не можеш да се скриеш, окуражи се тя. Силна си! И ще се справиш! Решително се надигна и облече палтото си. Премина по гумения ръкав от самолета до летището. Стремеше се да изглежда така, сякаш знае много добре

какво прави. Реши да следва жената пред себе си, за да разбере как да си вземе багажа.

Но се оказа, че преди багажа има още нещо. Ким гледеше със свито сърце как пътниците се изсипват в чакалнята и бързат да прегърнат своите близки и приятели.

Нейният доведен вуйчо навярно беше някъде в това множество, утеши се тя. Внимателно огледа залата.

Как да познае своя посрещач? Мириам нямаше негова снимка. За миг погледът ѝ бе привлечен от мъж, чиито очи се бяха спрели върху нея. Дъхът ѝ секна. Не можеше да помръдне от възмущение.

Той рязко отмести поглед. Търсеше някого в разотиващата се тълпа. Когато приключи с огледа, Ким стоеше на същото място. По лицето му премина сянка.

— Кимбърли Уейд? — приближи той към нея.

— Господин Джонсън?

Внимателно се огледаха. Той бе висок около метър и осемдесет. Имаше тъмносините очи на Мириам и същите светлокестеняви коси със златисти отънъци. Ким предполагаше, че Марк Джонсън ще прилича на сестра си. Но не бе очаквала, че ще се окаже толкова млад и хубав.

Господи, що за шега, недоумяваше тя, докато потискаше поредния пристъп на повръщане. Присмиваше ли ѝ се съдбата, изправяйки на пътя ѝ Мел Гибсън в костюм на Пиер Карден?

ВТОРА ГЛАВА

— Как мина полетът? — Марк ѝ хвърли бърз изпитателен поглед.

— Добре. Само в началото, когато излитахме, имаше снежна буря. Малко се изплаших... — Не можеше да откъсне очи от мъжа пред себе си. Нима това е той, нейният вуйчо?! Адонис в костюм и вратовръзка?!

— Времето тук сигурно ще те изненада. — Дълбок чувствен глас. — В Колорадо март е мек, без валежи. Тук сме на границата между планините и равнината.

На челото му се появи отвесна бръчка. Ясно, не я хареса... Такива като него обикновено не я харесваха. Лицето му имаше бронзов загар, чийто смисъл ѝ бе известен още от училище: „Току-що се връщам от ски. А ти, разбира се, не си ходила...“ Правилни черти, равни бели зъби, нос, който никога не е бил чупен — такива лица не се срещаха там, където бе израснала.

— Надявам се, не се е наложило да ме чакате дълго. — Ким предизвикателно вирна брадичка.

— Не. Самолетът пристигна навреме — изгледа я скептично.

Ким разбра, че преценява облеклото ѝ. Лицето ѝ пламна. Беше с джинси и пуловер. В последния момент Мириам я убеди да сложи ботушите с висок ток и дългото черно палто вместо маратонките и канадката.

— Вземи! — Той ѝ подаде плюшено мече, на чиято фланелка пишеше „Колорадо“. — И добре дошла! — Жестът сгря душата ѝ. Но само след миг тя осъзна колко му е безразлично всичко. Сякаш ѝ подаде пакетче носни кърпички. Преди да успее да му благодари, той вече питаше: — Имаш ли друг багаж?

— Да.

— Да го приберем тогава! — Той взе ръчната ѝ чанта. Въпреки жестовите на внимание, всичко в него говореше, че иска да се отърве от Ким.

— Мириам ми каза, че сте адвокат — подхвана тя, като се опита да върви в крак с него. Стори ѝ се, че вуйчото кимна утвърдително. — Каква е специалността ви?

— Оформям договори.

— Сигурно работата ви е интересна...

— Понякога... В повечето случаи е досадна и отнема много време. Всъщност, Кимбърли, няма да мога да ти отделя толкова време, колкото бих искал. Напоследък работя до късно...

— Няма значение. — В гърлото ѝ се надигна буца. — Аз и без това трябва да свърша някои неща...

— Зная. — Спряха до багажната лента. — Искаше ми се да ти помогна, но... — Уж съжалява, а гласът му не трепва. — Говорих с един приятел, който се занимава с продажби на имоти. Ще те разведе из града, щом си готова. Ако искаш, може още утре. — Не е влязла в дома му, а той вече ѝ сочи вратата. — Мириам ми каза, че трябва да си потърсиш работа. Обадох се на един познат. Консултант е точно по тези въпроси. Можеш да се отбиеш при него в понеделник.

— Защо да ходя при него?

— Вместо да се хвърлиш прибързано на някоя работа, по-добре е да разбереш накъде са насочени интересите ти...

— Аз зная... — Тя замълча и се навъси. Той очевидно не се интересуваше от амбициите ѝ. Ким сви устни и се загледа в преминаващите върху лентата куфари и чанти. Трябваше да си остане в Ню Йорк. И внезапно рече: — Господин Джонсън, разбирам, че ви създавам проблеми... Бих могла да отседна в хотел... И утре още с първия самолет да се върна в Ню Йорк.

— Няма да позволя! — Той рязко се извърна към нея.

— Защо?

— Няма да е учтиво от моя страна...

— Разбирам вашата загриженост — рече тя сухо, — но аз наистина трябва да си отида. — Нямаше представа откъде ще намери пари за връщане. Знаеше само, че не желае да остане.

— Съжалявам, Кимбърли, но не можеш да си тръгнеш. Аз... Обещах на Мириам, че ще се грижа за теб до пристигането ѝ. Тя ме предупреди, че... може да се почувстваш натрапена и да поискаш да отидеш на друго място. Накара ме да ѝ обещаая, че няма да ти позволя да изчезнеш, преди тя да дойде. — Той направи опит да ѝ се усмихне.

— Няма да изчезна, господин Джонсън. Само ще се върна за малко вкъщи и ще дойда отново с Мириам.

— Стига, Кимбърли! — Говореше ѝ като на малко дете, но ясно се забелязваше колко е ядосан, недоволен и отегчен. Абсурдността на ситуацията ѝ подейства като плесница.

— Защо ме наричате Кимбърли? — натърти тя. — Името ми е Ким.

— Добре, Ким! — Той ядно прекара ръка през светлите си коси.

Най-после куфарът ѝ се показа на лентата. Ким се спусна и го издърпа.

— Това е всичко — каза, без да погледне Марк.

— Добре. — Той вдигна тежкия куфар и се запъти към изхода. — Колата ми е на паркинга. Оттук! — Стъклената врата се разтвори и те излязоха в хладната вечер.

На улицата тя спря за момент, загледана в планинската верига, която се издигаше в далечината върху тъмносиньото небе. Никога не се бе отдалечавала толкова много от дома си. И никога не бе виждала нещо толкова прекрасно.

— Колко е часът, господин Джонсън? — сподави прозявката си тя.

— Осем без двайсет. Но на теб ти се струва, че е десет без двайсет. — Хвана я за ръка, явно бързаше. Тя инстинктивно се дръпна. Но разбираше, че не може да се върне в Ню Йорк тази нощ. Най-добре ще е сега да му се подчини, да се наспи, а на сутринта ще реши какво да прави... — Можеш да ме наричаш Марк, ако нямаш нищо против. — Тя кимна неохотно. Предпочиташе да го нарича господин Джонсън или вуйчо Марк. Искаше ѝ се да има дистанция помежду им...

Марк спря пред тъмносиньо БМВ и отключи вратата.

— Влизай! — нареди безцеремонно.

Пътуваха мълчаливо. Преминаха през търговски улици, после през тихи жилищни квартали. Искаше ѝ се да ги разгледа по-добре, но клепачите ѝ тежаха.

— Жалко, че Мириам не пристигна заедно с теб. Как е тя?

Ким впери поглед в страничното стъкло. Мащехата ѝ твърдеше, че има болно сърце, но тя знаеше, че не е вярно. Преди година бе разговаряла с лекаря ѝ, защото се безпокоеше за нея...

— Добре е — отвърна. Точно в този момент свиха по градинска алея и Ким с радост смени темата. — Това ли е твоята къща?

— Да.

— Чудесна е — промърмори Ким, докато следваше Марк по осветената пътека към голяма бяла сграда — открита и приветлива. — Женен ли си?

— Не, доколкото ми е известно. Макар че според някои жени съм венчан за работата си.

Защо ли не се е оженил, питаше се тя, докато изкачваше стълбището. Трийсет и две, трийсет и три годишен, очарователен, той беше първокласна партия за женитба...

Влязоха в преддверието и Марк светна лампите.

— Сам ли живееш тук? Господи! — Ким се завъртя бавно, удивена от размерите и елегантността на къщата.

— Купих я преди година. Обикновено не вземам импулсивно сериозните решения. Но един ден минах отгук с колата и къщата просто ме грабна... — Той говореше нещо за работата си и че искал домът му да е стilen, но тя не го слушаше. Зърнала бе лицето си в едно огледало и се стресна от вида си. Изглеждаше напрегната, бледа и изпита. Сигурно затова Марк я гледаше така странно... — Ще занеса багажа в стаята ти. — Тя едва го разбираше. — Сигурно си много уморена. — Думите му ставаха все по-неясни и далечни, като в сън. В следващия миг ѝ се стори, че подът се надига срещу нея.

Когато отвори очи, Ким видя над себе си разтревоженото лице на Марк. Първата ѝ мисъл бе, че сънува. Усмихна се... Но след миг осъзна действителността и скочи. Или поне се опита да го направи.

— Не ставай! — нежно я спря той. Ким лежеше на канапето, а той бе приседнал до нея. Палтото ѝ беше преметнато на близкия стол, ботушите ѝ бяха свалени. — Хайде, пийни от това. — Той повдигна главата ѝ и поднесе чаша към устните ѝ. Течността опари гърлото ѝ. Ким се закашля.

— Да не е нитроглицерин?

— Съжалявам, но вкъщи нямам нищо подходящо...

Бяха толкова близо един до друг... Върху дясната му буза имаше малка овална бенка — точно върху бръчицата на смеха. Ким отпи

отново. Топлината се разля приятно по тялото ѝ.

Марк бе свалил сакото си и разхлабил вратовръзката. Едър мъж, с когото можеш да се чувстваш сигурна за цял живот... Ухаеше прекрасно — като усещането за зависимост от някого... Ким тръсна глава. Трябваше да събере мислите си! Мозъкът ѝ сякаш се бе размекнал от припадъка.

— Кога си яла за последен път? — Марк оправи възглавницата под главата ѝ. Ким сви рамене. Нервността не ѝ бе позволила да хапне през целия ден. Всъщност, не се бе хранила като хората от седмица. За да подчертае това, стомахът ѝ се разбунтува. — Защо не ми каза, че не си яла, Ким... Щяхме да вземем нещо от летището! — Хладните му пръсти отметнаха разпилените коси от лицето ѝ.

— Не съм гладна. Само ми се вие свят. — Тя облиза пресъхналите си устни. Чувстваше се неловко.

— Винаги ли ти се вие свят, когато пътуваш?

— Аз... Не съм забелязала. — Страните ѝ пламнаха. — Всъщност сега пътувах със самолет за първи път.

Той кимна разбиращо. Отблизо очите му бяха невероятно сини, с хипнотизиращи съзвездия от виолетови искрици около ирисите. Устните му бяха чувствени и добре оформени.

— Ясно, заради Скалистите планини е — досети се той. — Тук си на много по-голяма надморска височина. Дори с пълен стомах, през следващите дни ще трябва да се държиш за стените, за да не падаш.

— Чудесно, няма що!

— Не се тревожи, ще свикнеш! Никакви резки движения! И няма да ти трябва нитроглицерин. — Той се изправи. — Отивам да приготвя нещо за хапване. Не мърдай оттук!

Двамата прекараха цял час пред телевизора. Гледаха някакви комедии, докато посрѣбваха от пилешката супа. След нея Ким успя да изяде половин сандвич с месо. Но, преди да приключи с него, главата ѝ започна да клюма.

— Хайде, госпожице, време е да си лягате. — Тя не се възпротиви, когато ѝ помогна да стане и да изкачи стълбите до втория етаж. Не помнеше някой така нежно да се е грижил за нея. Като я прикрепяше през кръста, Марк ѝ показа банята, после я отведе в стаята ѝ. — Можеш ли да си спомниш къде е пижамата ти? — попита, докато ѝ помагаше да седне на леглото.

— Мисля, че е в чантата...

— Ще я донеса. Ти не мърдай!

Щом той излезе, Ким се свлече върху пухената възглавница. Нямахше сили да отлепи краката си от пода. Когато Марк се върна, беше полузаспала. Видя през притворените си клепачи как той остави чантата ѝ на килима и приближи на пръсти към леглото със старата ѝ пижама в ръце.

— Поставяш ми трудна задача, Ким — рече тихо, сякаш на себе си. — Е, добре. — Той захвърли пижамата, вдигна краката ѝ на леглото и я покри със завивките. — Лека нощ! — прошепна, докосвайки с пръсти челото ѝ. — До утре!

Когато вратата се затвори зад гърба му, Ким постави ръката си там, където я бе докоснала неговата. Сякаш още усещаше топлината му... Разбираше, че Марк е мил с нея, защото припадна. Иначе би я отпратил в стаята ѝ тъй безцеремонно, както я посрещна на летището. А защо да бъде друг? Те са само двама непознати, случайно свързани от обща родственица...

Но ѝ беше приятно да лежи сгушена в мекото легло. Ще преглътне неприязънта му, ще се преструва, че мирът помежду им е истински и траен... А утре ще продължи да се бори...

Марк взе слушалката, около минута я гледа навъсено... и я постави обратно върху телефона. В Ню Йорк бе малко след полунощ и Мириам сигурно спеше. Той си наля водка с тоник и с чашата в ръка започна да обикаля из стаите на първия етаж. Беше неспокоен, не можеше да заспи. Имаше да върши куп неща, но не бе в състояние да се съсредоточи. Когато видя как Ким се свлече на пода, сърцето му спря. Час след като бе останала под неговите грижи, тя щеше да умре заради него... Чувстваше се виновен. Присъствието ѝ тук можеше да не му е приятно, но не биваше да ѝ го показва открито. Тя бе толкова крехка, слабичка и лека в ръцете му. Твърде лека за височината — около метър и седемдесет. И много бледа... Всъщност момичето не бе никак грозно... Има правилни черти. Дълги гъсти коси с цвят на кована мед. Големи раздалечени очи с удивителен тъмнокафяв цвят. А устните...

Истината бе, че Ким не умееше нито да подчертае красотата си, нито да се облича. Марк се разтревожи за предстоящия коктейл. Какво ще прави с момичето, ако остане в къщата му? Ким се оказа много по-различна от представата му за нея. Да, имаше бодли. Но не остри, агресивни бодли на момиче, израснало в големия град. Нейните бяха по-скоро, за да се брани с тях, нещо като преграда срещу натрапника. В очите ѝ зърна уязвимост, за която Мириам не го бе подготвила. А най-ужасното бе, че той изпитваше желание и да я утеши.

Марк отпи от чашата. Безпокоеше го още нещо. Ким изглеждаше по-голяма, отколкото той предполагаше. В нея имаше някаква зрялост, която го озадачаваше.

Марк съзнаваше, че трябва да потуши любопитството си към нея, защото би го накарало да се ангажира със съдбата ѝ...

Старата безформена торба на Ким бе захвърлена под масичката. Марк дълго се взира в нея. Бореше се със себе си... Пресуши чашата си на един дъх и надникна в торбата.

Искаше да види документите ѝ. Откри шофьорска книжка... И изруга. Момичето беше на двасет и три години! Щеше да ги навърши следващия месец, три дни преди неговия рожден ден. Двасет и три! Медицинската ѝ застраховка не беше плащана от две години. По дяволите, какво става с това момиче? Кой живее без застраховка днес? Очакваше да намери кредитни карти, но Ким явно нямаше сметка в банката. Откри двеста и осемнайсет долара. Нима бе изминала две хиляди километра с надежда да започне нов живот само с тази сума? Навярно не носи всичките си пари на едно място, разпределила ги е в багажа си, предположи Марк.

Когато прибираше документите в чантата, погледът му бе привлечен от малък тефтер на спирала, скътан на дъното. Разтвори го и прочете: „Снощи бях на кино“... Нейният дневник. Марк моментално го затвори. Има граници, които не бива да се преминават... Какво всъщност знаеше за момичето, което спеше в неговата къща тази нощ? И, което беше по-важно, какво щеше да прави с него, докато дойде Мириам?

ТРЕТА ГЛАВА

Утрото бе настъпило, но Ким не искаше да се разделя със съня. Защото трябваше да приеме факта, че вече се намира в Колорадо. Неохотно отметна копирения юрган и плъзна крака на пода.

Марк бе забравил да спусне щорите. Слънцето нахлуваше през прозореца и огряваше стаята, боядисана в бежово, приятно съчетание с бледолилавия килим и завесите, обзаведена с кокетни френски мебели, подходящи за спалня на младо момиче.

Мисълта ѝ се върна към Марк, тревогата му и нежните грижи към нея снощи. Може да не е бил съвсем искрен... Но все пак беше чудесно, че я сложи да спи в леглото като малко дете. Досмеша я при вида на пижамата, захвърлена на стола. Марк изглеждаше толкова объркан, когато застана с нея пред леглото ѝ... Объркан и невероятно красив. Ким стисна здраво очи. Трябва да прогони образа му! Не бива да мисли за него! Тя скочи и отвори куфара си. Идеята да се върне в Ню Йорк ѝ се видя примамлива снощи. Но сега разбираше, че е безразсъдно да харчи пари за самолетни билети.

Ким реши да не променя плановете си. Ще се заеме със задачите веднага, както ѝ предложи Марк. Ще си намери работа и жилище и ще се изнесе от дома му...

Грабна халата си и изтича в банята. През открянатата врата на стаята на Марк видя, че леглото му е оправено. Нима е отишъл на работа? Възможно ли е да работи и в събота?

След горещия душ Ким се почувства много по-добре. Както ѝ се стори в огледалото, видът ѝ също бе по-бодър. Обу джинси и розов мохерен пуловер, който придаваше цвят на лицето ѝ. Вдигна косата си на кок и прикри изтощените краища. Сложи лек грим. От първия етаж се чуваха гласове. Изглежда Марк не беше излязъл.

Докато закопчаваше верижката на часовника си, Ким усети, че трепери. Нима се притеснява от срещата с Марк? Жените може да припадат пред него, но с нея такова нещо няма да се случи. Тя затвори куфара и излезе от стаята.

Имаше две стълбища. Едното беше широко, застлано с килим — по него тя се бе качила в спалнята си. Другото беше по-малко и скромно в края на коридора. Гласовете идваха оттам. Навярно водеше към кухнята. Ким разпозна дълбокия плътен глас на Марк. Другият бе на млада жена — копринен и обигран.

— Кога ще видя твоята малка повереница? — попита жената. Смехът ѝ бе нисък и прелъстителен.

Ким замръзна на мястото си. Те говореха за нея! Слезе тихо до средата на стълбите.

— Казах ти, не ми е повереница, Сюзън. Искаш ли още кафе?

— Криеш нещо от мен, дявол такъв! — Жената отново се разсмя.

— Не трябваше ли да ходиш някъде тази сутрин?

— Да, отивам веднага горе да измъкна момиченцето от леглото!

Да видим какво си скрил там!

Дочуха се звуци от борба. Ким си представи как жената иска да тръгне, а Марк се опитва да я спре. И двамата се смееха... Врълхлетя я болезнено чувство за самотност. Гостенката на Марк явно бе неговата приятелка.

— Момичето ще дойде всеки момент — каза той. — Преди малко беше в банята... — Тя не е малко момиченце, Сюзън — добави той бързо. — След няколко седмици ще стане на двацет и три.

— Шегуваш ли се? — Гласът на жената стана сериозен.

— Ни най-малко... Снощи видях шофьорската ѝ книжка. — Ким подскочи. Нима е ровил в чантата ѝ?! — Може сестра ми да е споменала, а аз да не съм разбрал... Кълна ти се, Сю, наистина мислех, че е тийнейджър.

— Господи! При теб живее двацет и три годишна жена!?

— Говори по-тихо! Тя е съвсем млада... Ще остане тук само две-три седмици.

— Светът е бил създаден за по-малко от седмица, мили...

— Ще престанеш ли? Почакай да я видиш, и тогава ще говорим. Тя е хлапе, което има нужда от помощ. Всъщност, надявам се да ми помогнеш за нея...

— О, много съм любопитна. Какъв е проблемът?

— Да кажем, има нужда от шлифоване. Гримът, облеклото...

— Само това ли?

— Да, освен ако успееш да направиш нещо с бруклинския й акцент.

Ким си припомни подмятанията на Мириам по повод желанието й да работи за хора от висшето общество. Не й вярваше, мислеше, че всичко е наред — външността й, маниерите, говорът. Но мащехата й е била права...

Настъпи тишина. Изглежда и двамата размишляваха.

— Марк, това е обвивката... Какво й е нужно всъщност? В думите ти усещам известна загриженост...

— Грещиш! Казах ти, че нямам време да се занимавам с момичето. Правя всичко само заради сестра ми!

— Добре, вярвам ти... Уплаших се, че най-интересният неженен мъж в този град вече не е луд по мен...

— Ако зависеше от мен, тя изобщо нямаше да бъде тук.

Сгушена на стълбите, Ким усети парене в очите си. Значи доброто му отношение снощи е било наистина само представление... Е, господин Джонсън, не се тревожете! Няма да остана втора нощ под вашия покрив!

— Безпокоя се за коктейла.

— Тя ще бъде ли на него?! — Жената беше ужасена.

— Разбирам те... Но не мога да я заключа в стаята й.

— А какво обяснение ще дадеш на баща ми и другите надутинищожества, за които работиш?

— Сюзън! — Той явно бе притеснен. — Няма нищо за обясняване. Тя е само едно хлапе. Моя племенница.

— Доведена племенница — поправи го тя.

— Засега ти си единствената, която знае. Ако нямаш нищо против, моля те, не го разпространявай...

Ким бе чула достатъчно. Дълбоко в нея един глас й нашепваше да се качи обратно в стаята си и да се зарови под завивката. Но гневът надделя над болката и тя тръгна надолу по стълбата.

Марк тъкмо поднасяше кафето към устата си, когато я забеляза на вратата. Чашата спря във въздуха. Той се вцепени от изненада. Само очите му се движеха. Погледът му я обходи от глава до пети. Ким видя, че той преглътна с усилие.

Чудесно! Значи си дава сметка, че е чула разговора и се чувства виновен! Ким си придаде безразличен вид.

Жената, която седеше на масата с Марк, се обърна. Пищната руса коса се люшна на раменете ѝ. Беше красива, както можеше да се предположи по гласа ѝ... При вида на Ким, зелените ѝ очи се разшириха, а усмивката ѝ угасна.

— Тази сутрин изглеждаш... хм, поотпочинала. — Марк се изправи сковано. — Сюзън, това е... — Той се подвоуми. Нима е забравил името ѝ? — Ким. Ким, запознай се със Сюзън Брайтман, моя приятелка.

— Мили, в такива случаи се казва „моята приятелка“ — поправи го Сюзън.

Ким разбра, че думите са предназначени за нея, а не за Марк. Протегна ръка и си наложи да се усмихне.

— Приятно ми е!

— Здравей, Ким. Добре дошла в Колорадо Спрингс — рече сдържано Сюзън.

— Благодаря. Има ли още кафе, Марк?

Той се вторачи в нея, сякаш го бе попитала как да реши сложна алгебрична задача.

— А, да... Има и портокалов сок!

— Кафето ще свърши работа.

— Но сокът е по-полезен за теб! — Явно бе решил да се отнася с нея като с десетгодишна.

— Има ли наблизко кафене? — попита тя предизвикателно.

— Каната е на бара, чашите са на полицата — предаде се той.

— Колко време ще останеш тук без майка си, Ким? — заинтересува се Сюзън.

Ким вдигна поглед. Би могла да си тръгне всеки момент, но това си беше нейна работа.

— Не зная... Зависи кога Мириам ще продаде къщата.

— Дано не се чувстваш тук самотна и отегчена. Марк е толкова зает напоследък...

— Да, той вече ми каза... Свикнала съм да бъда сама...

— С какво си изкарваш прехраната, Ким?

— Аз... работя. А вие какво правите? — Не искаше да е нахална. Желанието ѝ бе да отвлече вниманието от себе си. Но Марк едва не се задави с кафето и тя разбра, че е сбъркала.

— Аз съм адвокат — отвърна хладно Сюзън.

— Така ли? — Можеше да се закълне, че тази жена прекарва времето си по магазините и по фризьорки. — Това е чудесно!

— Съжалявам, трябва да тръгна. — Сюзън не обърна внимание на комплимента. — След петнайсет минути имам делова среща.

Марк ѝ помогна да облече вълнената пелерина и я изпрати до вратата. На стъпалата тя се обърна и снижила съвсем леко гласа си, рече:

— Разбирам какво имаш предвид за момичето. Бих ти помогнала, но... — Тя тръсна глава, за да покаже, че случаят е безнадежден. Думите ѝ дълбоко жегнаха Ким.

Сюзън обви с ръка врата на Марк, привлече го към себе си и го целуна. Ким отклони поглед. Внезапно бе усетила пронизващо разочарование.

Марк изпрати с поглед колата на Сюзън и се върна в кухнята. Повъртя се объркано и се зае да разтребва масата. Раздигаше приборите нервно, със съсредоточен поглед.

— Седни — покани я той.

Ким се настани на стола и остави кафето си на масата. Марк прикова поглед в чашата ѝ. След това очите му бавно проследиха виещата се пара нагоре по мекия розов пуловер, очертаванията на шията ѝ... Сърцето ѝ се разтуптя.

— Вие ли ти се свят днес? — Той рязко се обърна към умивалника. Пусна водата и ожесточено затърка тигана.

— От време на време...

— Значи намалява! Няма да продължи дълго.

Ким крадешком оглеждаше Марк. Той бе с черни еспадрили, тъмен панталон, перленосива риза, кафява вратовръзка и тиранти — изключително делови и в същото време невероятно сексапилен.

Ким тръсна глава, за да избие глупавите си мисли.

— Със Сюзън заедно ли работите във фирмата на баща ѝ?

— Откъде знаеш, че аз... Хм, да.

— Удобничко, нали?

— Какво?

— Двамата отдавна ли ходите?

— От няколко месеца. Всъщност, нищо сериозно. — Ким не му повярва. Марк напълни отново чашата си с кафе и седна срещу нея. — Исках да съм свободен през целия ден, за да ти помогна да се

настаниш. Но имам много работа. Ако всичко е наред, ще се прибера около обяд.

Ким погледна часовника си. Вече бе девет без петнайсет.

— Не бързай заради мен! — Искаше да остане сама, за да разопакова багажа си. — Какво ще има следващата събота?

— Поканил съм четирийсет души.

— На вечеря?

— О, не! Обикновен коктейл.

— Сигурно ще бъде чудесно!

— Едва ли — промърмори той.

— Ако се боиш, че ще проваля плановете ти...

— О, не, не съм и помислил... — Той срещна погледа ѝ и разбра, че е чула разговора.

— Не очаквам да съм сред поканените. Не познавам приятелите ти...

— Ким, престани! Не става въпрос за теб. Безпокоя се, защото къщата не е готова за гости.

Ким огледа набързо кухнята. Както гостната и нейната спалня, тя ставаше за корица на модно списание...

— Няма значение! — отсече той. — Ти не се притеснявай! Наел съм добра уредничка и имам алкохол за цяла флота. Мисля, че ще свърши работа!

— Сигурна съм, че всичко ще се нареди — каза тя. Скалъпените му извинения ѝ бяха противни.

Замълчаха. Ким се бе втренчила в слънчевото петно върху масата и усещаше погледа му като физическо докосване. Страните ѝ пламнаха при мисълта колко жалка изглежда...

— Е, Кимбърли, аз трябва да вървя. Направи си закуска! Разопаковай дрехите си! Наистина съжалявам, че трябва да тръгвам. Когато се върна, можем да отидем до моя познат, който се занимава с продажби на имоти.

— Да, добре. — Не ѝ трябваше нито агент по продажби, нито неохотните услуги на Марк.

Той стана, облече спортно сако, което подчертаваше стройната му фигура, взе куфарчето и се запъти към вратата. Спря и отново плъзна поглед по Ким.

— Наистина изглеждаш... отпочинала — завърши той с думите, с които бе започнал сутринта. Ким се усмихна печално. „Отпочинала“ бе навярно единствената дума, която му идваше наум, когато я видеше.

Щом Марк тръгна, тя се зае да намери телефона. Откри го в първата стая, в която влезе — кабинета му... В помещението имаше бюро, кожен стол, лампа с бронзова поставка, купчини книги и папки. Прекрасният полилей с кристални призмички бе потънал в прах и забравя. До еркерния прозорец имаше два прецизно изработени шкафа с витрини, които би трябвало да са пълни със сервизи, а не с книги.

Стаята е била трапезария, помисли си Ким. Внезапно осъзна, че Марк не търсеше извинения. Къщата, и най-вече кабинетът му, наистина не бяха готови за гости. Но тя нямаше време да размишлява за неговите проблеми. Намери телефонен указател в бюрото. Разтвори го с треперещи пръсти. Първо се обади в местния център за подслоняване на бездомни. След това позвъни в младежкото общежитие. Да, тя ще се справи! Няма да остане в тази къща, където е нежелана и създава само притеснения! Не може да живее при човек, който няма доверие в нея и претърсва личните ѝ вещи!

Нямаше да е лесно да обясни на Мириам защо си е отишла, но за това ще мисли по-нататък. Трябва бързо да събере нещата си и да си отиде. Марк не бе одобрил намерението ѝ да се върне в Ню Йорк. Навярно нямаше да му се понрави и решението ѝ да потърси друг подслон...

Понечи да тръгне, но погледът ѝ бе привлечен от снимка в рамка, поставена върху бюрото. Мащехата ѝ! Но колко по-различна изглеждаше... А Марк — колко привлекателен и някак въодушевен беше на снимката! Двамата се усмихваха, в очите им светеше дълбока обич.

Що за човек бе Марк Джонсън? Мисълта, че може би никога няма да узнае, неочаквано натъжи Ким... По дяволите! Защо изобщо си напруга ума! Тя хукна по стълбите. След десетина минути се появи отново с чантите. Поръча такси по телефона.

Бе вече на стълбището, когато входната врата се отвори. Марк влетя в къщата и почти отнесе багажа ѝ.

— Какво правиш тук? — почти изпищя Ким. По изпитателния му поглед разбра, че е разбрал намеренията ѝ. Марк хвърли сакото си във вестибюла и тихо изруга. — Не можеш да ме накараш да остана —

размаха тя треперещ пръст пред него. — Навършила съм двайсет и една години. Ще правя, каквото си искам!

— След всичките разпавии, които имах, за да си тръгна по-рано от службата днес, би трябвало да те удуша. — Вместо това, той разтвори широко вратата пред нея. — Добре! Не ме интересува! Върви си!

Ким беше поразена. Преглътна с усилие и пристъпи напред.

— Наистина ли ме пускаш?

— Да! Върви си! Вратата е отворена!

— Надявам се, не ми се сърдиш... — Ким взе палтото си.

— Аз? Защо да съм сърдит? Може би, защото очаквам повишение и не мога да си позволя да отсъствам от работа? Или защото ти по-скоро ще висиш по улиците, но няма да се възползваш от възможностите, които Мириам ти предлага? Ха, трябва да съм луд, за да се ядосвам!

— Да вися по улиците?! — Ким го изгледа скептично. — Е, сега вече наистина съм убедена, че трябва да си отида. Мястото ми не е тук! — А къде е всъщност нейното място в живота? — Ще си тръгна и твоето безценно всекидневие ще се нормализира отново. — Чу се клаксон на кола. — Това е таксито ми!

— Почакай! — Той сграбчи ръката ѝ. — Не мога да ти позволя да тръгнеш, Ким! Обещах на Мириам!

— Освобождавам те от обещанието.

— Ким, какво толкова важно за теб има в Ню Йорк, та не можеш да изчакаш? Някой млад мъж? Приятелите ти? Наркотици?

— Ню Йорк ли? Съжалявам, ще те разочаровам. Премествам се в най-близкия приют за бездомни.

— Не разбирам — намръщи се той. — Защо го правиш? — Тя тръсна глава. Беше безнадеждно да му обяснява. — Ким! — Настоячивият му глас я спря. — Решението ти има ли нещо общо с разговора между мен и Сюзън, преди да влезеш в кухнята?

— Може би... Виж, не искам да оставам тук по-дълго, отколкото ти би желал. Повярвай ми, изобщо нямаше да дойда, ако Мириам не беше купила билетите за самолета... Не искам да ти преча. Свикнала съм да се грижа за себе си. Изглежда, самото ми присъствие тук създава проблеми. Затова си тръгвам.

— Но...

Ким махна с ръка и се запъти към таксито. Шофьорът нагласяваше багажа ѝ на задната седалка, когато Марк извика:

— Ким, съжалявам...

Сърцето ѝ подскочи. Познаваше този мъж отскоро, но можеше да се обзаложи, че той не се извинява често.

Преди таксито да стигне до ъгъла, я обзеха съмнения. Защо е тръгнала в някакъв приют, когато в къщата има всички удобства? При мисълта, че ще спи на един нар с непознати, кожата ѝ настръхна.

Най-разколебаващо ѝ действаше самият Марк. Объркваше я, защото и той бе объркан. Не беше наясно дали иска, или не тя да остане в дома му. Ако се върне при него, ще трябва да се прости с детинските мечти, с които бе дошла от Ню Йорк. Ще се изолира, ще се държи неутрално. Така ще избегне болката и обидите в бъдеще... Чувстваше се много глуповато, когато каза на шофьора да обърне колата. След няколко минути Ким чукаше на входната врата на Марк, а сърцето ѝ биеше до пръсване.

Вратата се отвори твърде бързо. Тя пое въздух за кураж, вирна глава и заяви:

— Размислих и реших да остана.

Марк се усмихна с облекчение, но веднага възвърна строгото си изражение.

— Хайде! Да качим багажа в твоята стая и да го разопакуваме!
— Грабна куфара ѝ и тръгна.

— Почакай! Ако остана, трябва да изясним някои неща.

— О? — Той спря на стъпалата.

— Марк, аз... — Тя избягваше погледа му. — Съжалявам, че се поддадох на чувствата си... Преместването е много важна стъпка за мен. Тревожех се от седмици, не бях сигурна, че постъпвам правилно...

— Аз също съм преуморен... — Марк остави куфара и внимателно се вгледа в нея. — Притеснявам се за работата си, за това, че ще живея с някого... Винаги съм бил сам.

Ким прие неговите обяснения и извинението му.

— Мисля, че сега съм по-спокойна...

— Няма да си тръгнеш пак, нали?

Тя поклати глава.

— Не очаквам да ми намираш забавления и ангажименти, нито да разговаряш с мен. Не възнамерявам да общувам с приятелите ти... Тъкмо обратното — изобщо не ми обръщай внимание! Все едно че съм непозната, както е всъщност. Бих искала само да живея тук и да си намеря работа.

— Каква работа?

— Каквато и да е! Налага се да работя, защото трябва да спестя известна сума. — Марк изглеждаше съвсем объркан. — Ще помоля, ако е възможно, да не плащам за спането и храната. За компенсация ще чистя и ще пера. Сигурно ще имаш нужда от помощ, за да спретнеш къщата за коктейла следващата събота...

— Господи, Ким, ти си гостенка в моя дом! Никога не съм мислил да вземам пари от теб! Изобщо не се чувствай задължена да ми се отплащаш!

— Не! — Тя тръсна глава. — Не желая услуги! Искам да се отнасяш към мен като към наемателка.

— Но... Защо?

— Защото деловите отношения са много по-лесни. При тях човек знае какво може да очаква. И най-важното — какво не бива да очаква. Ти нямаш вина. Аз долетях тук да търся вуйчо... Не е честно спрямо теб... Твърде глупаво от моя страна...

— За какво искаш да спестиш? Неприятности ли имаш, Ким?

— Какви неприятности? — Тя забеляза, че Марк се изчерви. — Искаш да кажеш дали... съм бременна. — Тя избухна в смях. — Не, не съм.

— Тогава какво има?

В главата ѝ се въртяха мисли за апартаменти и наеми, учебни такси. Но най-вече я тревожеше мисълта, че Теодор и Мириам ще я изоставят...

— Не желая да говоря за това. Имам си причини...

— Добре, Кимбърли — въздъхна Марк. — Така да бъде. Няма да ти търся работа. Макар че имах други планове... Имаш ли нужда от нещо?

— Трябва ми вестник и карта на града. Имам три препоръчителни писма и доста голям опит. Ще се справя...

— Никога не съм виждал толкова твърдоглава независимост — поклати глава Марк. — Имаш шофьорска книжка, нали?

Тя замълча за миг. Той и без това знаеше отговора.

— Да.

— За какво ти е била? Движението в Ню Йорк е претоварено, има кражби на коли. А метрото...

— И аз не зная... Един колега ме научи да шофирам. Когато нямаше клиенти, той ме вземаше със себе си. Карахме различни коли. Той искаше да поддържа двигателите във форма...

— Знаеш ли, аз имам две коли. Можеш да вземеш джипа.

— Наистина ли ще ми дадеш колата си?

— Разбира се. Защо не?

Ким търсеше по красивото му лице признаци за някакви скрити намерения.

— Марк, въпросът е, защо ще ми я дадеш?

— Как защо? — Усмивката му изчезна. Той се взря с недоумение в нея и премигна като внезапно прогледнал слепец. — Господи, Ким, никой ли не ти е помагал в живота?

— Отивам да разопаковам багажа си! — И преди Марк да я спре, изтича нагоре по стълбите.

Фланелките заеха само едно чекмедже в скрина, а дрехите, които постави на закачалки, се загубиха в огромния дрешник. По-голямата част от гардероба ѝ, както и дреболиите, които бе събирала с години, остана в Ню Йорк. Мириам щеше да ги пренесе с останалия багаж.

Ким разглеждаше лицето си в огледалото на тоалетката. Припомни си забележките на Марк за външния ѝ вид. Наистина ли изглежда толкова зле? Не е грях, че дрехите ѝ не са нови и скъпи... Джинси и пуловер — обикновено облекло за момиче... Стресна я почукване на вратата.

— Ким?

Защо ли е дошъл Марк? Може би не я е разбрал правилно? Тя иска самостоятелност. Никаква намеса, услуги, задължения и неоправдани очаквания...

— Купих вестник, ако искаш да видиш обявите... — рече Марк, когато му отвори. Беше сменил костюма с джинси и черен пуловер. Изглеждаше небрежно-елегантен и много мъжествен.

— Благодаря. — Тя взе вестника, без да се усмихне.

— Ким, искаш ли да си поотдъхнем? Взел съм си свободен следобед, за да бъда с теб. Какво ще кажеш да се разходим?

— Благодаря, но не ми се ще да излизам сега. Използвай свободното време за себе си. — Тя затвори вратата, макар че той се опита да каже още нещо.

Седна и зачете обявите. На първия етаж нещо се тътрюзеше и блъскаше. Ким изчете повторно съобщенията, които бе оградила с кръгчета. Ако имаше машина, би седнала веднага да пише писма...

Не искаше да безпокои Марк. Но той сам дойде до вратата й с желание да бъде обезпокоен! Явно го е извадила от равновесие... Но тя беше в същото състояние...

Край! Ако иска да живеят заедно като разумни зрели хора, време е да заглади нещата. Би могла да бъде учтива и в същото време да остане сдържана.

— Здравей — надникна тя в салона за гости.

Марк бе на стълбата, стържеше рамката на прозореца.

— Здравсти. — Гласът му бе студен.

— Искам да те помоля за една услуга. Имаш ли машина и би ли могъл да ми я дадеш за малко?

— Ей там. — Той кимна към трапезарията.

— Благодаря... Ти какво правиш?

— Нещо, което трябваше да свърша отдавна. Подай ми онези клещи, моля те.

— Заповядай! — Той дори не я погледна. Явно беше сърдит. — Марк, наистина искам да ти помогна... Виждам, че нямаш много време, остава само седмица до коктейла...

— Дръж. — Той й подаде клещите с каменно лице.

— Аз... Аз... Мога ли да направя нещо?

— Да, например да превърнеш за една седмица тази къща в дом... Дом на адвокат, на който човек би поверил живота или поне бизнеса си, който му носи доход от десетина милиона долара. Адвокат с огромна интелигентност, изискан вкус и влиятелност. О, влиятелността е на първо място, разбира се.

— Лесна работа... Къде е магическата ми пръчица? Как искаш да изглежда тук следващата седмица?

— По-представително... Нямам време да подредя така, както бих искал.

— В този вид ли купи къщата?

— Пооправих някои неща... Първо стаите, които смятам за най-важни. Но има още много работа. А тъй като ми е по-приятно да свърша всичко сам...

— Разбирам. Проблемът е, че няма да имаш време.

— Да. Можеш ли да измислиш нещо?

— Ами, откажи се от коктейла! — Погледът му я предупреди да не се шегува. — Мога да измия прозорците и стените. Ще изглежда много по-добре. Но проблемът остава, Марк.

— И какъв е той? — Настроението му сякаш се подобряваше!

— Мебелите... Няма мебели. — Ким прекара ръка по махагоновата полица над камината. — А къщата е наистина прекрасна.

— Зная. Затова я купих.

— Това ли беше единствената причина? — Ким неочаквано си представи коледно дърво, с блещукащи светлинки.

— Какво искаш да кажеш?

— Това е фамилна къща. Питам се дали не възнамеряваш... да я напълниш някой ден.

— Не съм се замислял — отвърна той бързо.

Червенина обля страните на Ким. Как можа да навлезе в толкова лична територия! Трябва да смени темата!

— Коктейлът важен ли е за теб?

— Да, струва ми се.

— Кой ще присъства? Шефът ти?

— Да, при това те са трима... И техните съпруги, колегите ми, делови познати, клиенти...

— Аха. Започвам да разбирам. Ще се отрази ли на повишението ти? — Тя се боеше думите ѝ да не прозвучат саркастично.

— Не, разбира се — намръщи се Марк. — Как можа да го измислиш? Аз работя добре, Ким. Изпълнителен съм. Акуратен. Съдружниците ще имат предвид работата ми.

— О, да, разбира се... — Но Марк продължаваше да се взира навъсено в пода и Ким усети, че нещо все пак зависи от коктейла. В момента не я гледаше и тя се възползва да плъзне поглед по него, от гъстата, огряна от слънцето, коса, до дългите мускулести крака, очертани в старите джинси.

Страните ѝ пламнаха и тя отмести очи. Какво става с нея? Ако външността на Марк ѝ прави толкова силно впечатление, много скоро животът ѝ при него ще се превърне в мъчение.

— Мислил ли си да наемеш мебели?

— Не — изненада се Марк.

— Струва ми се, че не бива да купуваш първите попаднали ти мебели... Бих те посъветвала да вземеш под наем.

— Облечи си палтото и да тръгваме!

— Двамата?

— Да. Нали сама предложи да ми помогнеш?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Марк обикаляше с Ким магазина за мебели под наем и недоумяваше какво става с него. Той бе уравновесен човек. Но, откакто тя пристигна, се намираше непрекъснато на нокти.

Бе настоял да дойде с него в магазина, защото Мириам го бе помолила да ангажира с нещо вниманието ѝ. Но не можеше да отрече, че му бе приятно да излезе с нея!

Още по-трудно му бе да разбере Ким. Колкото повече общуваше с нея, толкова по-голямо ставаше любопитството му.

— Чудесен магазин! — прошепна тя. — Има и картини! Дали бихме могли да вземем няколко?

Тя бе като дете с широко разтворени очи, срамежливо и ентузиазирано — но дете, което знае разликата между Хепълуайт и Шеридан. Не му препоръча нито единия от тях, защото бяха прекалено претенциозни.

— Вътрешен дизайн ли си учила?

— О, не — засмя се тя. — Чета списания, както всички хора.

— Обичаш да четеш, така ли?

— Да. Марк, виж, плетени мебели! Да вземем този комплект за верандата!

Страните ѝ руменееха, очите ѝ искряха, тя сякаш цялата грееше вътрешно. Марк скришом я наблюдаваше иззад огромна инкрустирана ваза. Беше много по-хубава, отколкото му се бе сторило в началото... Ким почувства изпитателния му поглед и се притесни.

— Какво има?

— Нищо...

— Май започнах да командвам... Извинявай! Става въпрос за твоята къща и за твоя коктейл...

— Не, не. Всичко е наред! Ти си просто самата себе си. И това ми харесва! — Марк веднага разбра, че е направил груба грешка. Преминал бе границата на невмешателство. И бе напомнил на Ким, че

тя също го е сторила. Момичето сбърчи чело и миг след това се затвори в себе си като цвят при залез-слънце.

Излязоха на паркинга. Той отвори вратата на колата.

— Беше ли ти приятно?

— Да. — Ким влезе, без да го погледне. — Къщата ще се напълни с мебели. Ще има дори саксии с палми. Дано да си доволен.

— Благодаря! Идеята ти беше чудесна!

Тя повдигна рамене и потъна още по-дълбоко в себе си. Марк барабанеше с пръсти по кормилото. Мълчанието ѝ го вбесяваше. Ким приличаше на езеро с огледална повърхност и вихрени течения под нея. Имаше нещо, което я правеше изключително чепата и в същото време внасяше уязвимост в погледа ѝ на кошута. Ким казваше, че е изнервена от преместването. Но явно имаше и други тревоги.

Тя продължаваше да мълчи, но Марк забеляза, че с интерес проследява улиците, по които минаваха. Ала щом усетеше, че я наблюдава, свеждаше очи. Дожаля му за нея. Бедната, тя не бе пътувала никога. А заради хладното му държание не можеше да изпита удоволствие дори от кратката разходка...

— Това не е пътят към къщи! — Ким застана нащрек.

— Ще направим малка обиколка. — Марк зави по широка дълга улица. — Сигурно си чувала за „Пайкс Пийк“?

— Такъв надпис слагали на фургоните си преселниците, които се отправяли на Запад.

— Да, по време на златната треска. — Марк посочи синьо-сивия планински хребет, покрит със сняг. — Това е Пайкс Пийк! — Той наблюдаваше как очите ѝ се разширяват от удивление и ирисите им се превръщат в блестящи ониксови звезди. — Върхът може да се види от целия град, но оттук е най-хубавата гледка. Булевардът също се казва „Пайкс Пийк“. Когато заселниците идвали от прерията, най-напред виждали този връх — обясняваше Марк, завладян от мечтателния ѝ поглед. — За какво мислиш, Ким?

— Пътуването им е било трудно. Поели са огромен риск. — Тя се облегна и тръсна глава. — Всъщност, нищо особено не си мисля.

Марк не ѝ повярва.

— През лятото има лифт до върха. Искаш ли да се качим някой път? — Ако успее да я заинтригува с околността, може би тя ще пожелае да остане в Колорадо, помисли си Марк. Мириам ще е

доволна. — Там можеш да видиш стари мини, „Крипъл Крийк“ например, в които са изкопани приказни богатства. Гледката е невероятна. — Ким не отговаряше и той усети, че разказът му се превръща в нервен брътвеж. Спря да й досажда. Но не му се искаше да се приберат. Чудеше се какво да й покаже. Военновъздушната академия? Олимпийският тренировъчен център? Топлите извори на индианците в Маниту? А дали изобщо има смисъл да я развежда? Тя явно се стареше да му покаже, че е отегчена. Но му доставяше удоволствие да й показва нови неща. Реши да минат край фирмата „Брайтман, Колинс и Фулър“. — Тук работя.

— Господи! — Тя се извърна, за да види по-добре внушителната викторианска сграда. Марк едва сдържа смеха си.

Преди да се приберат, той я заведе в Градината на боговете. Искеше да види изражението ѝ, когато застане пред уникалните скални формации. Тя не го разочарова...

Когато се прибраха вкъщи, Ким сухо благодари и се оттегли в стаята си. През остатъка от следобеда писа нещо на машината. Е, той направи опит. Но не успя да достигне до нея. Всъщност има ли значение? Марк извади консерва от фризера и приготви вечеря. Викна на Ким през вратата, че яденето е във фурната и тръгна към дома на Сюзън.

Какво пък, нека Ким се затваря в себе си, щом ѝ е приятно, мислеше си той, докато шофираше. И без това няма желание да прахосва времето си? Сега му е нужна Сюзън — жена приятна, красива, по-подходяща за него. При нея ще се отърси от усещането, че светът му се преобръща наопаки.

Ким седеше по турски на леглото, дала воля на темпераментното си перо в своя дневник.

„Тук пръстта е червена. Червена! Не можех да повярвам! Няколко пъти молих Марк да спре колата, излизах и докосвах тази дяволска пръст.

Отидохме в Градината на боговете. Това са огромни червени пясъчни фигури, край които се почувствах като на

чужда планета... Реакцията ми може би разочарова Марк, но аз не можех да говоря, защото на гърлото ми бе заседнала буца.

Градът се разпростира във всички посоки. Огромно синьо небе. Въздухът е толкова чист и прозрачен, че на човек му се завива свят. А Скалистите планини! Те се издигат над града като една от най-големите загадки на живота...

Опитвам се да не обръщам голямо внимание на всичко това. Боя се, че може да ми се приискат неща, които не са по моите възможности и средства. Трябва да си затворя очите, да си запуша ушите. Но как да го сторя? Жалко, но има неща, които навярно никога няма да изпитам. Например, да карам ски, да ходя на екскурзии, да участвам в родео...

Марк е не по-малко интересен от мястото, където се намирам. В един съвършен свят, в който възрастта, образованието и класата нямат значение, бихме могли да бъдем приятели... Струва ми се, дори нещо повече..."

Ким се взря в изречението, което току-що бе написала и сърцето ѝ се разтуптя. Откъде ѝ бе дошло наум подобно нещо?

„Трябва да си намеря работа и жилище — написа тя бързо. — Тук умът ми се размеква, да не говорим за решителността ми.“

Когато Марк слезе от спалнята си на следващата сутрин, Ким миеше стените на салона за гости.

— Здравсти! — Тя вдигна поглед от кофата.

Марк, примижал срещу слънцето, в тъмносин анцуг и с разбъркани коси, нямаше нищо общо със сериозния адвокат, какъвто бе всъщност господин Джонсън. — Като че ли не си спал добре?

Той изръмжа.

Ким затърка още по-усърдно, без да се поинтересува каква е причината за умората му.

— На кафе ли ухае? — промърмори той.

— Аха. Току-що извадих ябълковите кифлички от фурната.

— Да ме вземат... — Той тръгна към трапезарията. — Мириам ли те научи да готвиш?

— Не, Мириам не... — Тя замълча. Не можеше да си спомни кога Мириам бе готвила за последен път... Но нямаше право да разрушава представите на Марк.

— Да. Тя ме е научила на всичко, което умея да правя. — Ким извъртя очи към тавана. Марк се върна след няколко минути, вече много по-буден. Постави кафето си на перваза и запретна ръкави. — Какво ще правиш?

— Направи ми място! — Той натопи гъбата, която бе донесъл, в кофата със сапунена пяна.

Следобед привършиха със салона. Стените бяха измити, прозорците блестяха, дървените части грееха.

Облегната на стената, Ким наблюдаваше как сенките на дърветата се отразяват върху полирания орехов под и доволно се усмихваше.

— Изглежда чудесно, нали?

Седнал на пода до нея, Марк се любуваше на камината, която му бе отнела два часа. Усмивката му бе единственият отговор. Разбираме се без думи, помисли си Ким. Чувстваме се еднакво изморени, доволни и радостни от добре свършената работа.

Ким не познаваше мъж, който да обича дома си като Марк. Докато работеха, ѝ се искаше да го разпита за десетки лични неща, но разбираше, че той избягва да ѝ задава такива въпроси. Слушаха радиото и говореха за онова, което вършеха в момента. Бяха се вкопчили в сегашното и внимателно избягваха миналото, бъдещето, мислите и чувствата си. Ким бе доволна, защото точно това бе желанието ѝ. Но сега, когато седяха един до друг на пода, тя разбра, че са общували, без да са го искали.

Шум от спиране на кола пред входа привлече вниманието ѝ.

— Май е колата на Сюзън. Какво ли... — Марк се плесна по челото. — Как можах да забравя? Трябва да прегледаме едно дело, по което тя работи. — Извинявай, Ким.

Чу се входният звънец и преди някой от двамата да помръдне от мястото си, Сюзън влетя в антрето.

— Я се вижте на какво приличате! — Тя се усмихна, прекрасна както винаги. Но в стаята лъхна хлад. Очите ѝ стрелкаха ту Марк, ту Ким, които седяха толкова близо един до друг, че раменете им се докосваха. — Какво правите?

Марк се изправи и заведе Сюзън в дневната. Ким отнесе стълбата в празната ниша, с която смяташе да се заеме утре. След като я почисти, ще пренесе кабинета на Марк в нея и ще се захване с трапезарията.

— Ким?

— Да, Марк?

— Би ли сложила пиците в микровълновата фурна, моля те.

Марк се хранеше предимно със замразени консерви, установи тя, след като прегледа съдържанието на фризера. Те вършат работа, когато човек няма време. Но не са храна за всеки ден. В шкафа откри десетки зеленчукови консерви — малки опаковки за самотни хора, помисли си тя неочаквано. Глупости! Марк живее сам, но не е самотен! Той се храни по ужасен начин, а госпожица Брайтман е прекалено заета и високопоставена, за да му готви. Ким се върна при фризера и измъкна някакъв салам. Навярно бе престоял там доста, но Марк нямаше да забележи, ако го яде в овчарски пай. Що се отнася до Сюзън, изобщо не я интересуваше какво ще каже тя.

Седмицата беше много натоварена. От понеделник Ким започна почистване на къщата с още две жени. Едната бе временно наета, другата идваше в дома на Марк редовно веднъж в седмицата. Той настоя за допълнителна помощ и Ким не се противопостави. Работата беше много, а тя имаше да върши и други неща. Попълваше документи за работа, явяваше се на интервюта с работодатели. Обикаляше града с колата, за да го опознае. Откри къде се намира библиотеката, извади си членска карта и прегледа две нови книги за отглеждане на деца. Намери супермаркета, поднови хранителните запаси в килера и се отдаде на домакинска работа в кухнята, обзаведена с всички съвременни удобства. Смля прясно кафе, изпече пиле, приготви пастет.

В четвъртък успя дори да отиде на фризьор. Най-после косата ѝ бе подстригана и леко накъдрена точно така, както винаги бе мечтала. Вечерта Марк ѝ направи комплимент.

Мириам се обади в петък. Попита как е пристигнала Ким в Колорадо. В Ню Йорк нищо не се бе променило след нейното заминаване.

— Семейството, което остави капаро, иска да ипотекира къщата, за да получи заем. Предполагам, че ще приключим до две-три седмици — рече Мириам.

Трябваше да прекъснат разговора, защото пристигнаха носачите от магазина с мебелите под наем.

Когато Марк се прибра, къщата бе вече подредена. Той остави куфарчето, разхлаби вратовръзката си и бавно пристъпи вътре, обхождайки с поглед всичко — пердетата, които бяха отнели на Ким часове да ги изглади, персийските килими, за които тя бе настоявала, блясъка на полилея в трапезарията. Ким очакваше реакцията му със затаен дъх.

— Страхотно е! — Върху загорялото му лице се появи усмивка.

— Харесва ли ти наистина?

— Ти шегуваш ли се? Ела тук! — засмя се той. Тя приближи, без да разбира какво става. В следващия миг ръцете му я привлякоха в сърдечна прегръдка. — Благодаря ти, котенце! Много ми помогна!

Котенце? Ким се стегна и стисна силно очи — не биваше да попива неговия образ, тялото и уханието му... Но усещанията преминаваха в нея... Когато най-после я пусна, цялата трепереше.

— Ким, какво ти е?

— Нищо... Предполагам, последен пристъп от смяната на надморската височина. — Докато се отдалечаваше от него, тя зърна отражението си във френския прозорец между трапезарията и салона. Торбест анцуг. Небрежно прибрани коси. Сърцето ѝ се сви. Какво толкова се разтопи от една приятелска прегръдка... Сюзън е жената, от която Марк се интересува. Тя няма анцуг, да не говорим за дупка на коляното... Нея той не нарича „котенце“... Котенце! Безпомощно малко животинче! Миличко обръщение към дете.

— Сигурно си изморена — предположи Марк. — Искаш ли да вечеряме навън?

— Вече съм приготвила вечеря.

— Разглезваш ме, Кимбърли. — Той свали сакото си.

— О, няма да имаш време да свикнеш... — Тя тръсна глава, преструвайки се, че ѝ е все едно. — От понеделник тръгвам на работа и няма да мога да готвя.

— Намерила си работа? Толкова бързо?

— На две места! Вчера ми позвъниха.

— Да чуем! — Той бе наистина изненадан.

— Приех работа с пълно работно време като келнерка. Вечер. А четири следобеда в седмицата ще работя в офиса на един универсален магазин в центъра.

Марк отиде до барчето и си наля уиски. Взира се в чашата си известно време, без да каже нищо. На замисленото му лице се очерта бръчка.

— Поздравявам те — рече накрая и гаврътна питието.

В събота сутринта Ким разсипа захарницата върху кухненската маса. Защо бе толкова изнервена? Не смяташе да присъства на коктейла. Би могла да се поразходи по улиците, да отиде на кино, само да не е вкъщи.

— Ким, цветарят ще дойде след малко — каза Марк, докато ѝ помагаше да се справи с разсипаната захар. — Аз трябва да прескоча до кантората за малко. — Той вдигна вежди в безмълвен въпрос. Тя потвърди с кимване, че ще остане вкъщи. — Ти си чудесна! — Марк извади чековата си книжка. — Искам да си купиш рокля за довечера. Не зная как да ти се отблагодаря по друг начин за всичко, с което ми помогна.

— Но аз мислех... Не смятам да бъда тук довечера.

— Но ти трябва да бъдеш тук! Аз имам нужда от теб.

— Имаш нужда от мен?! — Ким се разсмя. — Та коктейлът е организиран по-добре от дебаркирането в Нормандия!

— Но аз не мога да бъда навсякъде! Ще съм зает с гостите. Представи си, че нещо се случи в кухнята?

През седмицата тяхната политика на неангажиране се провали почти напълно. Ким не разбираше защо се случи така. И все пак в отношенията им се бе появила някаква топлина.

— Добре, ще остана. — Тя нервно отпи от кафето си. — Но не ми трябва нова рокля!

— Моля те — настоя той. Ким се съмняваше, че го прави от благодарност. По-скоро се притесняваше външният ѝ вид да не го изложи пред гостите. Той попълни чека, без да напише сумата. — Ето — напъха го в ръката ѝ. — Вземи си хубава рокля. Нещо скромно и прилично. Розовият цвят ти отива.

Тя изведнъж се почувства зле. Фактът, че живееше при Марк, явно го поставяше в неловко положение.

— Как ще ме представиш? Като твоя племенница?

— Ако позволиш.

— Нямам нищо против. — Не ѝ пукаше за лъжата. Шефовете му явно бяха доста по-възрастни и тесногръди.

Разбира се, тя не възнамеряваше да използва чека на Марк. Имаше си рокля, макар и малко демоде. Но кой ли ще ѝ обърне внимание, щом ще стои в кухнята?

Въпреки това, Ким излезе по магазините. Изложени бяха облекла в новата модна линия за пролетта. Тя ги разглеждаше и си представяше, че би могла да си купи всичко, което ѝ харесва. По същия начин бе мечтала в магазините в Ню Йорк. Но тогава нямаше чек без попълнена сума в чантата си. Това придаваше на играта почти осезаема реалност. Не можеше да повярва, че Марк ѝ е дал непопълнен чек. Нима не му бе ясно какво би могла да направи с него? Да се качи на самолета за Ню Йорк или за Таити, ако пожелае... Да отиде в банката, да изтегли парите му и да избяга...

Ким извади чека от чантата си и внимателно разгледа подписа на Марк. Никой не бе проявявал такова безрезервно доверие към нея. Заслужаваше си да направи нещо в отговор.

Къщата бе пълна с хора и пулсираше от разговори, които заглъхваха в музиката, идваща от четирите стерео колони. Марк плъзна поглед по гостите, докато разговаряше с Милтън Барнс, собственик на местна строителна компания. Коктейлът започваше добре.

Марк не харесваше Милтън Барнс. Преди да започне да работи в „Брайтман, Колинс и Фулър“, той представляваше интересите на едно

семейство, което купи къща, построена от Барнс. Тя се оказа далеч под очакванията на купувачите. Марк спечели делото в тяхна полза, но те получиха малка част от онова, на което имаха право. Майстор да намира пролуки в законите, Барнс бе успял да се измъкне. И досега на Марк му причерняваше при спомена за този случай.

„Брайтман, Колинс и Фулър“ искаше Барнс да им стане клиент. Марк трябваше да го спечели за фирмата, но разговорът го изнервяше. Бизнесменът говореше за новия модел компютър, който бе купил неотдавна. Изведнъж Марк зърна главата на Ким с корона от кестеняви къдри. Тълпата между тях се разтвори и Ким се появи в цял ръст. Сърцето му спря от изненада.

— О, Господи! — промълви той.

— Коя е тя? — Барнс бе проследил погледа му.

Марк следеше с поглед Ким. Да, под обвивката бе познатото му изплашено момиченце, но отвън тя бе истинска жена. Носеше къса черна рокля без ръкави, която подчертаваше извивки, за които Марк не бе предполагал, че съществуват; черните чорапи и обувките с висок ток, прихванати с каишка при глезените, придаваха безкрайна дължина на изваяните ѝ крака. А косата ѝ представляваше вълнуващ водопад от кестеняви къдрици.

— Добър вечер, Кимбърли — успя да изрече той.

— Марк! — Сложила бе грим, който правеше чертите ѝ почти неземни.

Барнс се изкашля, явно очакваше да бъде представен на дамата. Той грабна ръката на Ким и наведе устни над нея.

— Наричайте ме Милтън, моля.

— Приятно ми е. — Дългите мигли на Ким трепнаха изненадано.

Гостът се усмихна очарователно, а Марк започна да се пече на бавен огън. Барнс бе поне двацет години по-възрастен от Ким, но в отлична форма и жените го намираха доста привлекателен. Остроумен светски мъж — първокласен навлек. Вече бе хванал Ким за ръка и се измъкваше през тълпата с нея.

— Извинете за момент. — Марк застана на пътя им. — Обещах на сестра ми Ким да ѝ се обади по телефона в... — Той погледна часовника си. — Точно по това време. Веднага се връщаме, Барнс.

Марк сграбчи ръката на Ким и я поведе към кухнята. Там, без да се съобразява с погледите на кухненските работници, я притисна в

ъгъла. От парфюма ѝ му се зави свят.

— Какво има? — попита тя. — Нещо лошо ли направих?

— Не, аз... — Той се вторачи в чувствените ѝ устни. Защо реагира така остро? Барнс само я бе поздравил. — Нищо. Искам само да ти кажа, че изглеждаш добре. — Добре ли? Та Ким взриви къщата с вида си!

— Благодаря! — Тя го гледаше с подозрение.

— И внимавай, котенце! Барнс е акула.

Когато се върнаха при гостите, Марк забеляза, че Стю Замброски, адвокат, който също работеше за „Брайтман, Колинс и Фулър“, се бе залепил за Барнс.

Марк имаше врагове и се гордееше с това. Но само със Замброски враждуваха единствено от амбиция. Бяха поети от фирмата в една и съща година и от самото начало се надпреварваха. Мълвата за предстоящото повишение на Марк явно не бе приятна на Стю. В момента той изглежда се надяваше да му отнеме преднината. Замброски не можеше да си представи колко облекчен бе Марк, че го бяха освободили от Барнс! Не искаше да го кани в дома си, неприятно му бе положението, в което го поставяха съдружниците. Стю имаше благословията на Марк да се заеме с Барнс. А той можеше да остане за миг с Ким... Но две хладни ръце обвиха врата му.

— Марк, мили! — Сюзън го целуна. — Ти си гениален! Къщата изглежда прекрасно!

— Здравей, Сюзън! — Той се отдръпна, с поглед, вперен в Ким, която си проправяше път през салона. Държеше чаша шампанско в ръка и се усмихваше на висок млад мъж. Кой бе той, чудеше се Марк. А, да. Синът на Бил Фулър. Първа година студент право. Умно хубаво момче с блестящо бъдеще.

— Това Ким ли е? — Очите на Сюзън се разшириха от изненада. — Боже!

— Искаш ли нещо за пиене, Сю?

— Не, благодаря. Каква рокля само! — С усмивка, която не предвещава нищо хубаво, тя се спусна в салона. Изпълнен с желание да защити Ким, Марк тръгна след нея. Но Сюзън само я поздрави хладно и продължи нататък.

Раменете на Марк увиснаха. Какво ставаше с неговия усет за нещата? Сюзън нямаше причини да се държи злобно. Ким бе негова

племенница... Е, доведена племенница. Трябваше да се стегне, да престане да мисли за Ким. Четирийсет души му бяха на гости и трябваше да се грижи за тях.

— И така, какво прави Ким тук? — Милтън Барнс явно бе разкарал Замброски. — На гости ли е дошла?

— Не. Ще живее тук. Сестра ми още не е пристигнала, трябва да продаде къщата им в Ню Йорк.

— Много е хубава.

— И много млада — добави Марк.

— Толкова по-добре! — захили се Барнс над чашата си.

— Говоря ти сериозно! — Марк стисна челюсти.

— Така ли? — Втренченият поглед на Барнс стана предизвикателен. — Няма да я криеш само за себе си, нали?

— Стига глупости! Тя ми е племенница. Отговорен съм за нея. — Марк усети как кръвта нахлу в главата му, но нито времето, нито мястото бяха подходящи за разправия. — Просто я остави на мира, разбра ли! — Той забеляза, че двама от съдружниците го наблюдават и опита да се усмихне, преди да се отдалечи. Но беше сигурен, че презрението му към Барнс е развалило всичко.

Марк се движеше между гостите, доволен, че се забавляват добре. Храната беше прекрасна, къщата — комфортна и една малка групичка бе превърнала верандата в дансинг. Дори старият Колинс бе там и движеше своето вдървено туловище в танц, който наподобяваше туист.

Ким явно имаше успех. Особено що се отнася до Милтън Барнс. Въпреки предупреждението на Марк, той я бе обсадил в единия край на канапето вече почти час. Ким се извини, че отива до тоалетната. Когато мина покрай Марк, му хвърли отчаян поглед.

— Джонсън, предлагам ти сделка — приближи Барнс.

Марк изпита желание да удуши това отвратително влечуго, но само пое дълбоко въздух. Барнс бе гост в дома му, а съдружниците очакваха той да го спечели като клиент.

— Какво бих могъл да направя за теб?

— Уреди да излезе с мен!

— Кой? Ким ли?!

— Аха. Струва ми се, че нещо не върви... Ще упражниш ли малко натиск на домашния фронт, а? — Той удари Марк по рамото и се

захили.

— Сделка казваш? — Марк го изгледа унищожително. — Аз какво ще получа?

— Ти си умен... — Барнс се захили още по-нагло. — Знаеш какво ще получиш... — Той се отдалечи.

Когато Ким се върна, Марк с облекчение забеляза, че синът на Фулър я води към верандата да танцуват. Той беше хубав младеж с добри обноски, момче, с когото всеки баща би пуснал дъщеря си да излиза. Да, това бе не по-малко важно от факта, че синът на Фулър си бе дошъл само за пролетната ваканция и щеше да се върне в колежа след няколко дни...

Доволен, че Ким се намира в сигурни ръце, Марк позволи на Сюзън да го обсеби за известно време. Над пищната ѝ руса коса той успя да види, че Замброски бе приклецил отново Барнс и бурно му обясняваше нещо. Марк стисна устни. Завистта и параноята на Стю вече не го забавляваха.

Сюзън го повлече през стаята, за да се видят с известен местен политик, който ръкомахаше и разпалено рецитираше бъдещата си предизборна реч. Когато най-после успя да се измъкне, Марк претърси с поглед стаята, но Милтън Барнс бе изчезнал. Излезе на верандата и видя как той отнася в прегръдките си Ким, а зачервеният младеж отстъпва настрана.

— Внимавай, мили — каза Сюзън. — Като нищо можеш да попаднеш в сърдечното отделение тази вечер! Тя е голямо момиче! Може сама да се грижи за себе си.

Марк пресуши питието си на един дъх. Да, Ким бе голямо момиче. Точно това го тревожеше. Тя имаше право да излиза, с когото иска и Марк не можеше да ѝ се бърка.

Той ги наблюдаваше как танцуват. Ким, толкова млада, свежа, уязвима — очарована от навлека със златния език. Значи, сделката бе почти готова. Без сложни преговори Барнс му бе показал, че ще наеме фирмата за свой официален съветник. Марк трябваше само да стои настрана и да не се бърка.

Опита се да го направи. Погледна Сюзън. Гледаше другите жени — с някои от тях бе излизал, с други би могъл да излезе още утре, ако пожелае. Къщата беше пълна с такива жени... Но гневът, който се надигаше в него, избухна внезапно и преди сам да разбере какво става,

Марк вече бе прекосил стаята. Потупването по рамото на Барнс си беше направо удряне.

— Извинявай, но ми се струва, че дамата би желала да си почине.

— Започваш да ми играеш по нервите, Джонсън. — Барнс продължаваше да държи Ким здраво през кръста.

— Още повече ще се разиграя, ако не я пуснеш. — Той видя в погледа на Ким облекчение.

— Ако нямате нищо против — рече тя мило, — бих искала да се запозная с повече хора. Толкова очаквах тази вечер!

— Разбира се. — Барнс се поклони учтиво, но щом тя се отдалечи, хвърли убийствен поглед на Марк. — Явно не си разбрал условията за сделката, Джонсън.

Марк съзнаваше, че залогът е огромен. Бизнес за четиринайсет милиона долара. Победа пред очите на работодателите му. И онази стъпка напред в кариерата му, за която се трудеше от десет години...

Но тези неща вече бяха загубили значение за Марк.

ПЕТА ГЛАВА

Ким записваше от уредничката на коктейла рецепта за спаначено пюре.

— Значи тук си се скрила? — застана Марк на вратата.

— Гостите тръгнаха ли си? — вдигна поглед Ким.

Той кимна и се облегна на кухненския плот.

— Извинявай за случилото се с Барнс.

— Благодаря ти, че ме избави от него. — Тя наистина му беше благодарна. Досега никой не се бе застъпвал за нея. Беше свикнала да се защитава сама. Щеше да се справи и тази вечер. Но рицарската постъпка на Марк я трогна.

— Вие доста се поуморихте днес — обърна се Марк към уредничката и двете ѝ помощнички. — Елате да почистите утре сутрин.

Двамата най-после останаха сами в къщата. Марк отведе Ким в салона за гости.

— Господи, какво опустошение! — възкликна той.

— Добре направихме, че взехме мебели под наем.

— И аз съм доволен.

— О, щях да забравя. — Ким извади чека, който Марк ѝ бе дал.
— Заповядай!

— Не си ли пазарувала? — намръщи се той.

— О, направих някои покупки... Но с мои пари.

— Ким, роклята ти сигурно струва цяло състояние!

— Не бих казала. Купих я от разпродажба. Сезонно намаление.

— Не мога да повярвам! Изглеждаш страхотно! — Марк я огледа от глава до пета.

Ким се изчерви.

— Как мислиш, добре ли мина? — Тя се настани на табуретка до камината.

— Коктейлът ли? — Марк се изтегна на дивана.

— Не. Ти как се представи?

— Какво имаш предвид?

— Каза ми, че коктейлът няма нищо общо с повишението ти. Но аз не съм сляпа, Марк! Съдружниците те наблюдаваха през цялото време... Оправда ли надеждите им?

— Май не успях.

— Защо? — Ким настръхна. Втрещеният поглед на Марк я изгаряше. Лицето му изглеждаше още по-красиво на мекото осветление.

— Не им беше приятен начинът, по който се държах с Милтън Барнс. Той неотдавна уволни своите адвокати. Сега търси нова фирма, която да представлява интересите му.

— Милтън Барнс ли? — Ким трепна. — О, Марк, съжалявам!

— Няма защо да се извиняваш. Никога не съм го понасял! — Той сложи възглавница под главата си. — Вече е свършено, котенце! — Изглежда му бе приятно да я нарича „котенце“.

— Кой беше досадникът с поолисиялото теме?

— Замброски ли? Той също работи за фирмата. Запозна ли се с него?

— Не. Но ми стана ясно, че не е най-добрият ти приятел... За някои хора имам шесто чувство. — Очите на Марк бяха добили тъмновиолетов оттенък, докато наблюдаваха Ким. Прямият му искрен поглед проникваше дълбоко в душата ѝ.

— Какво още успя да долови шестото ти чувство?

— Половината от дамите вече са излизали с теб или очакват да ги поканиш... Чудя се как Мириам ме е поверила на такъв Казанова! — Марк се разсмя от сърце на думите ѝ. — Какво, не е ли истина?

— Е, с някои наистина съм излизал...

— Ясно. Търсиш жената на своите мечти, но нея я няма...

— Нещо такова...

— Ами Сюзън?

— Какво тя?

Ким се размърда нервно на стола, като си припомни как Сюзън висеше на ръката на Марк през цялата вечер.

— Тя ли е избраницата?

— Какво те кара да мислиш, че съм решил да се задомявам?

— Купил си голяма фамилна къща, защото ти се иска да имаш деца...

— Избий си го от главата! — Марк я замери с възглавницата.
Доволна от себе си, Ким взе възглавницата на коленете си.

— Познах, нали?

— Да не говорим за това... Как ти се сториха бъдещите ми съдружници?

— И тримата са много строга и сериозни.

— Ти направи добро впечатление.

— Не ме харесаха много. Чух как бащата на Сюзън каза на господин Колинс, че не е редно да живея при теб... Май трябваше да те послушам и да си купя скромна рокличка в розово...

— Не могат да те съдят, защото и те са грешни като всички нас...

— Топлият му поглед я погали. — Знаеш ли, приятно ми е, че има с кого да поседя вечер и да поговоря...

Да, чудесно е, помисли си Ким. Сякаш са семейна двойка.

— Не си ли гладна?

— Умирам от глад! Изобщо не хапнах, защото се притеснявах...

В кухнята са останали доста неща за ядене.

— Чудесно! — Марк се надигна.

— Недей! Аз ще донеса!

Марк се усмихна със задоволство, каквото едва ли би могъл да изпитва човек, ако току-що е отрязал клона, на който седи в службата.

Когато Ким се върна от кухнята, Марк спеше, лекичко похърквайки.

Котенце! Тя се опита да си представи, че е котенце... Но докато гледаше широките гърди на Марк, които се повдигаха равномерно в съня, спящото му тяло и чувствената линия на устните, тя определено не се чувстваше „котенце“.

Следващата седмица Ким започна работа в ресторанта „Синия фенер“. Бе понеделник, но тя събра невероятни бакшиши. Ресторантът се оказа като златна мина. Посещаваха го любители на хубавата кухня и добрите напитки, които оставаха до късните часове, защото имаше забавления.

Всичко не може да бъде идеално, разсъждаваше Ким, докато се преобличаше в края на работния си ден — около два часа след полунощ. „Униформата“ ѝ трябваше да представлява селска носия от

Европа в съответствие с обстановката в ресторанта. Тоалетът се състоеше от горна част с буфан ръкави, корсаж с връзки и твърде къса плисирана поличка.

Но Ким беше доволна. Падаха добри пари. Ако прибави към тях сумата от следобедната работа, би могла да спести две-три хиляди долара до идването на Мириам.

Щом помисли за Мириам и почувства познатото нервно напрежение. Да, и Теодор! Той може да последва Мириам в Колорадо Спрингс. И ако двамата се оженят... Ким избягваше да мисли за неизвестните в своя живот, но те съществуваха и я караха да работи усилено и да спестява.

Седмицата напредваше и Ким установи, че двамата с Марк се виждат и разговарят все по-малко. Тя се прибираше късно вечер, а до обяд спеше. Когато той се връщаше от кантората, Ким вече бе излязла. Засичаха се само по няколко минути на ден, но от погледа ѝ не убягна, че той изглежда уморен и изнервен.

— Как си? — попита го тя в четвъртък. Следобедът ѝ бе свободен. Марк се бе прибрал по-рано, за да вечерят заедно.

— Добре съм. — Той се усмихна насила, но бръчките между веждите му останаха. Нещо не беше наред. Изглежда Марк имаше проблеми в работата заради провала с Барнс.

Това не те засяга, каза си Ким. Би трябвало да се радваш, че работата ви разделя! Но единственото ѝ желание в момента бе да склочи ръце около врата му и да го утеши.

— Как е работата ти? — попита той.

— Страхотна е... — Ким знаеше, че и нейните вежди са смръщени. Парите в „Синия фенер“ бяха добри, но шестото ѝ чувство долавяше нещо обезпокоително около заведението...

— Изглеждаш уморена. Откажи се от едната работа!

— Не мога.

— Милтън Барнс питаше за теб.

— Нищо не си му казал, нали?

— Не. Този тип има поне четиринайсет милиона...

— Браво! — Ким продължи спокойно да се храни. — Съжалявам, че фирмата ви го загуби като клиент.

— Не го е загубила. — Марк побутваше с вилицата късчетата в чинията си. — Вчера подписа договора. Замброски го убеди.

— Ще се отрази ли на повишението ти? — Сърцето ѝ се сви.

— Не, разбира се. Ако ме отрежат, значи работя за глупаци. — Той се взря в очите ѝ. — Не се тревожи.

Въпреки съмненията си, тя смени темата:

— Кога трябва да върнем мебелите?

— Няма да ги връщаме. Поднових договора за неопределено време, докато купя собствени мебели. Така можем да използваме всички стаи.

— Говорил ли си с Мириам тази седмица?

— Не. А ти?

— И аз не съм. Какво ли е направила с къщата?

— Ще ѝ позвъня довечера.

— Добре. Моля те, кажи ѝ, че съм много заета, но в най-скоро време ще потърся жилище.

— Ще ѝ кажа. — Марк замълча.

Ким се бе надявала, че не е провалила шансовете му за повишение... Но изглежда точно това се бе случило. Марк и Милтън Барнс кръстосаха шпаги заради нея...

Ето още една причина да започнеш да се занимаваш само със собствения си живот, каза си Ким. Колкото по-скоро се махнеш от пътя на Марк, толкова по-бързо ще се оправят нещата му...

— Трябва да вървя. — Тя навлече палтото си.

— Време ли е вече?

— А-ха... Ще се видим... Не знам кога... — Дано думите ѝ не са му показали колко е тъжна, молеше се тя.

Марк остана до кухненската врата, дълго след като Ким замина с колата. Не му беше приятно, че тя работи толкова много. Напрежението между тях бе изчезнало, но тя все още криеше голяма част от нещата за себе си. След смъртта на баща ѝ би трябвало да е финансово осигурена поне за известно време. Защо ѝ е необходимо да работи? Най-много го дразнеше фактът, че първоначалната му представа за Ким претърпя коренна промяна. Тя ли нямала желанија? Или намерения? Господи, момичето бе пълно с амбиции!

Марк потърка очи. Къщата беше тиха. Прекалено тиха... Той се разходи из антрето, мина през салона и влезе в кабинета си. Набра телефона на Мириам.

Най-последно го свързаха. Но това не бе гласът на сестра му. Автомат го уведоми, че набраният номер е прекъснат.

Марк постави слушалката, съвсем объркан. Мириам е прекъснала телефона, без да им съобщи? А как биха могли да се свържат с нея при нужда? Може би е продала къщата и вече се е изнесла?

Той пхна ръце в джобовете си и закрачи из кабинета. Къде ли е сестра му в момента? Марк се усмихна накриво. Цял живот си задаваше този въпрос.

Гребна отново телефона и набра централата в Ню Йорк. Нямаше номер, регистриран на името на Мириам Уейд, Джонсън или която и да било от фамилиите на сестра му. След известно колебание, той набра още един номер.

— Ало, Боб? На телефона е Марк Джонсън.

— Как си, приятелю?

— Добре съм! Боб, имам един проблем... — С Боб Купър учеха заедно в колежа и останаха приятели, въпреки разстоянието, което ги делеше. Боб изостана с изпитите и стана частен детектив с огромна практика в Ню Йорк. След разговора с него, Марк се почувства по-спокоен. Само Боб би могъл да разгадае мистерията около сестра му. А дали изобщо има някаква мистерия? Може би Мириам още утре ще се обади по телефона и ще обясни как стоят нещата! Или ще пристигне, без да го предупреди, за да изпълни отново живота му със своя смях и радостен брътвеж...

Марк се изтегна на удобния кожен стол. Отвори книга, зачете се и скоро заспа.

Събуди го телефонът. Очилата му се търкулнаха на гърдите. Телефонът отново иззвъня. Той се протегна и вдигна слушалката.

— Ало.

— Марк?

— Ким? — Той моментално се разсъни. — Какво се е случило, котенце? Да не си катастрофирала? — При мисълта, че Ким може да е наранена, му стана зле.

— Не, не съм.

— На работа ли си още?

— Не. — Гласът ѝ съвсем заглъхна. Около нея имаше движение — чуваха се разговори, звъняха телефони. — Извинявай, че те

безпокоя, но не знам какво да правя. Имам право само на един телефонен разговор и аз...

— Къде се намираш в момента? — Тревогата му нарасна.

— В участъка.

— Господи! Да не си арестувана?

— Нещо такова.

— Какво значи „нещо такова“?

— Ами тази вечер полицията направи обиск и ни докараха тук — сервитьорките, целия персонал...

— Как се казва ресторантът, Кимбърли?

— Много си сърдит, нали? Щом ме наричаш Кимбърли...

— Каж ми името! — Трябваше по-рано да се заинтересува къде работи тя!

— „Синия фенер“.

— „Синия фенер“ — повтори той. Мозъкът му търсеше необходимата информация. — Страхотно! — процеди през зъби, когато направи връзката.

— Предполагам, че се върши нещо незаконно, но честна дума, Марк, нямах представа...

— Добре, достатъчно! — Гласът му бе по-остър, отколкото му се искаше. — Идвам веднага. В кой участък си?

След като му съобщи, той затвори телефона.

— Ким Уейд? — Служителката от полицията пристъпи в стаята, където бяха задържаните. — Дошли са да те вземат.

Ким излезе. Боеше се от срещата с Марк. Изгаряше от унижение при мисълта, че ще трябва да го погледне в очите. Как е могла да бъде толкова глупава? Да започне работа на място, където незаконно се играе комар?

Най-лошото в случая бе униформата. Как ще я уважава Марк, ако я види в този вид...

Да я уважава ли? Що за глупост? Ще има късмет, ако не е приготвил багажа й. След усложнението на отношенията с Милтън Барнс, това е втората бъркотия, в която успя да го забърка за по-малко от седмица.

Марк разговаряше със служителя на пропуска. Стори й се, че двамата не се срещат за пръв път. Чудесно! Да го поставя в неудобно положение пред познати...

Служителят я забеляза и кимна към нея. Ким вървеше едва-едва, като се опитваше да прикрие бедрата си.

Марк се обърна бавно, но Ким бе сигурна, че моментално огледа всичко по нея — „селската“ носия, червените обувки на високи токове, грима, който управителят й бе казал да сложи. Прииска й се земята да се разтвори и да я погълне.

— Готова ли си, Ким? — попита внимателно Марк. Тя не можа да отговори, гърлото й беше пресъхнало. — Къде е палтото ти?

Опита се да му каже, че е останало в ресторанта. Но и този път не успя да произнесе нито дума, затова само сви рамене.

— Значи така се отнасяте със затворниците напоследък, Ньюкомб? — обърна се Марк към служителя. Ушите на младежа почервеняха, когато Марк свали сакото си и загърна Ким в него. То стигаше до коленете й.

— Благодаря — успя да произнесе тя.

В този момент вниманието й бе привлечено от шум, който идваше от съседния коридор. След миг тя видя собственика на „Синия фенер“ обграден от тълпа блъскащи се хора. Приличаше на сцена от телевизионните новини. Имаше репортери, полицаи, адвокати. И всички крещяха, заобиколили фигурата в центъра, която безуспешно опитваше да се измъкне...

Ким внезапно разбра — сцената навярно ще се появи в новините.

— Да се махаме оттук! — Марк я поведе през залата.

— Не трябва ли да се разпиша някъде или да дадем гаранция?

— Не. Било е полицейска хайка. Ти си само малка рибка, попаднала случайно в мрежата.

— Господин адвокат, какво правите тук? — Гласът бе изпълнен с любопитство.

Ким не успя да мигне, нито да се загърне в сакото, и в очите й блесна светкавица.

Усети как гневът се надигна като гореща вълна в Марк. Но за нейно учудване, той се усмихна.

— Разкарай се от очите ми, Ленъкс! — рече шеговито.

Ленъкс, който явно бе репортер, намигна на фотографа до себе си и мигновено ги заслепи втора светкавица. Журналистът отвори бележника си и тръгна след Марк и Ким.

— Какво се е случило, господин Джонсън? Как така се озовахте при нас, простосмъртните, тази вечер? — Очите му скочиха от Марк върху Ким. Любопитният му поглед я разтревожи.

— Ще изпуснеш новината. — Марк кимна към фоайето.

— Каква новина е това? Лу Бичъм пак го опандизиха за въртене на незаконен хазарт. — Той направи отегчена гримаса — Но ако мога да получа информация от някой, който е вътре в играта... — Ленъкс бе вперил поглед в Ким.

Тя не можеше да прикрие треперенето си. Мислеше, че вече е преодоляла световъртежа, но той се появи отново.

— Тук няма да откриеш никаква новина, Ленъкс! Така че обирай си... — Марк замълча, пое си дъх и продължи по-меко. — Момичето не е от хората на Бичъм. Работи във „Фенера“ от четири дни.

— А, така ли? А вие защо сте тук, господин Джонсън? Може би тя е дъщеричката на някой уважаван бизнесмен? — Ленъкс продължаваше да хвърля въдицата. Предполагаше, че Ким е своенравна издънка на някой местен политик. Настойчивостта му я накара да настръхне, не толкова от страх, колкото от гняв. Марк нямаше нужда от този скандал! През цялата седмица той ставаше в седем сутринта и работеше до късно нощем. Когато се връщаше от работа, тя го намираще заспал на стола в кабинета.

— За Бога, моля ви! — Тя се изстъпи иззад гърба на Марк с ръце на кръста. — Аз не съм никаква важна особа! Аз съм неговата доведена племенница Ким Уейд.

Тя не разбра дали репортерът се разочарова, или любопитството му стана още по-голямо. Но усети, че Марк настръхна.

— У-е-й-д — записа името ѝ Ленъкс.

— Да.

— И защо избрахте да работите точно в „Синия фенер“, госпожице Уейд? Вашият вуйчо не ви ли предупреди какво представлява това заведение?

— Ленъкс, винаги е удоволствие да те срещне човек. — Марк сграбчи ръката на Ким и я повлече навън.

— Съжалявам... — Тя не знаеше какво друго да каже, когато потеглиха с колата. — Съжалявам — повтори и опита да преглътне сълзите си.

Марк не каза нищо. Явно бе ядосан. Караше мълчаливо. Ким се сгуши в самото му. Мислеше за добрината и съчувствието, с които Марк го постави на раменете ѝ... О, Марк не е рицар в бляскави доспехи. Той просто иска да спаси репутацията си!

— Къде отиваме? — попита тя.

— Ами пътуваме с колата... Шофирането ми помага да се овладея, когато съм ядосан.

— На мен ми помага шоколадът. — Той като че ли се усмихна. — Джипът остана пред „Фенера“.

— Не се тревожи. Полицията ще го върне. Дадох ключовете на един приятел в участъка.

— И дрехите ми са там...

— Ще купим други.

Ким се извърна, за да прикрие болката си. Колко ли притеснения му е създала? Нощният град пътуваше пред погледа ѝ. Улиците се катереха към планината... Когато погледна назад след известно време, гледката спря дъха ѝ. В ниското блестяха светлините на Колорадо Спрингс, а зад тях се простираше огромната тъмна прерийна гора...

Спряха в края на безлюден път. Марк изключи двигателя. Гледаше града със съсредоточен поглед и стиснати челюсти. Ким се приготви да се защитава. Очакваше да ѝ се кара за работата, за униформата, за провалянето на репутацията му. Напрегнато обмисляше какво ще му отговори...

— Как се чувстваш? — попита нежно той.

— Добре... — Тя стисна ръце, за да спре треперенето им.

Марк нежно разтри болезнено схванатите ѝ рамене — успокояващо докосване, което тя не очакваше.

— Много ли се изплаши?

По дяволите! Много по-трудно ѝ бе да приеме неговото съчувствие, отколкото гнева му, срещу който знаеше как да се защитава. Състраданието бе неизследвана територия за Ким и тя се боеше да не се загуби в нея...

— Малко. Никога не са ме арестували...

— Е, всичко вече свърши. Отдъхни си, котенце!

Нежното обръщение сякаш събори всички прегради помежду им. Изтощена физически и емоционално, Ким призна с треперещ глас:

— Беше ужасно, Марк...

— Зная. Ела тук! — Той разтвори ръце и тя се облегна на гърдите му. Марк я приюти в топлата си прегръдка. Държа я дълго в ръцете си, галейки косите ѝ. Тя чуваше силните уверени удари на сърцето му, усещаше силата му, която ѝ създаваше чувство за сигурност, каквото никога не бе изпитвала. Завладя я упойващо спокойствие. Нямаше желание да помръдне дори крайчето на пръста си.

— Ти сигурно си замръзнал... — отдръпна се най-после тя, осъзнала, че Марк е само по риза.

— Само ръката ми замръзна — засмя се той и разтри лявото си рамо. — Единственото място, което ти не топлеше... Но вече всичко е наред...

— Казваш го, за да ме успокоиш, нали? — Ким понечи да съблече сакото му, но той отново я загърна в него.

— Нищо ми няма. — Той включи двигателя.

— Трябва ли да тръгваме? — Тя бе разочарована.

— Не, ще пусна парното.

— О, чудесно! — Прииска ѝ се да остане завинаги обвита в пашкула на неговата грижовност. — Много е красиво! — бързо каза тя, като използва пейзажа, за да смени темата.

— Ким, на теб май равнините ти харесват повече от...

— От планините ли? Не зная... Още не познавам планините. Те са огромни и някак ме потискат. Не мога да ги възприема. По едно чудо на ден ми е достатъчно! — Ким се питаше има ли друг мъж, привлекателен като него. С усилие съсредоточи мислите си върху разговора. — Необятността на планините не те ли кара да се чувстваш незначителен? — попита.

— По-скоро скромен, Ким. Не позволявай на нищо и на никого да те кара да се чувстваш незначителна!

— Марк, защо не ме отпратиш незабавно у дома?

— Не разбирам за какво говориш. — Той изумено се обърна към нея.

— Защо проявяваш съчувствие към мен след случилото се в „Синия фенер“?

Марк замълча. Гледаше Ким, но не я виждаше. Мислите му бяха в миналото.

— И аз съм работил на места със съмнителна репутация — призна накрая. — Баща ми почина, когато бях на девет години. Животът ми невинаги е бил лесен.

Ким не знаеше какво да каже. Марк бе адвокат. Живееше в прекрасна голяма къща. Имаше влиятелни приятели. Можеше да си позволи да наеме жена, която да почиства дома му. Караше БМВ. Нима не бе живял винаги по този начин?

— Откъде си, Марк? — попита тя. Мириам никога не бе говорила за миналото си.

— От едно градче хей там! — Ръката му сочеше в осеяната със светлинки тъмна нощ.

— Там има ли градчета? — премигна Ким.

— А-ха. Имахме ферма на около двеста и петдесет километра оттук. — Смахът му бе изпълнен с болка. — Да, имахме ферма, но след смъртта на баща ми не остана нищо...

— Какво отглеждахте? Крави? Кокоски? Или гъски...

— Люцерна. Цели декари люцерна. Мириам и аз понякога не спяхме по цели нощи, говорехме си какво ще направим, когато пораснем. Разбира се, всички мечти започваха с това как ще напуснем фермата. — Гласът му се изпълни с копнеж. — Плановете на Мириам бяха да отиде на стоп в Холивуд и да стане актриса. Или да се качи тайно на товарен кораб за Испания и да се ожени за богат граф.

— А ти за какво мечтаеше, Марк? — прошепна Ким.

— Аз ли? Ами да летя с ракета до Марс. И да яздя диви коне. — Облегната на седалката, Ким слушаше спомените на Марк. В тях имаше нещо, което я държеше в напрежение. — Но онова, което правеше нощите изключителни, бяха детайлите. — Той се усмихна и Ким разбра източника на своята тревога — обичта му към Мириам. — Моята сестричка можеше да описва в продължение на десет минути коктейла с раци, който, според нея, щяхме да ядем, когато станем богати. Не бях виждал такова нещо, но усещах вкуса му... Когато лежахме в задния двор в горещите летни нощи, тя ми разказваше за кадилаците, които щяхме да караме. Розов за нея и син за мен... — Марк замълча и Ким усети, че Мириам много му липсва.

— Тя кога замина?

— През зимата, когато навърших десет години. Беше седемнайсетгодишна, готова за блясъка на Денвър. След няколко месеца разбрахме, че се омъжила.

Последва продължително мълчание. Усмивката на Марк изчезна, лицето му отново стана тъжно.

— А ти какво направи?

— Аз ли? Помагах на майка ми... Трябваше да ходя на училище... Правех каквото можех... — Той впери поглед в далечината, чертите му бяха изопнати. — Майка ми загуби фермата на търга през лятото, когато завърших гимназия. — Той поклати глава. Сигурно изпитва гняв и мъка, помисли си Ким. — След търга събрахме багажа си и заминахме за Денвър. Но Мириам вече не беше там...

Странно, помисли си Ким. Отишли в Денвър, за да търсят Мириам. Нима не им се е обадила, че заминава? Но нищо не попита. Явно той предпочиташе да си спомня за момичето, което мечтае на глас в топлите летни нощи, а не за суровата егоцентрична жена, в каквато сестра му се бе превърнала по-късно. Може би той изобщо не знаеше колко се е променила тя. Ким не желаше да му отваря очите.

— Майка ти в Денвър ли живее?

— Тя почина три месеца, след като се преместихме там.

— О, много съжалявам, Марк. — Мъка сграбчи сърцето на Ким. До този момент тя не знаеше колко самотен е той от години. Дали ще му олекне, ако му каже за своята майка? Ким предпочете да смени темата: — Ти как стана адвокат?

— Мотам се из Денвър около година. Стана ми ясно, че вратите не се разтварят с магическа пръчица, както мечтаехме с Мириам... За да постигна нещо, трябваше да работя упорито.

Ким прехапа устни. Какво ли е правил, докато се е „мотал из Денвър“? Останал без дом, близки и приятели на осемнайсет години, навярно животът му е бил неимоверно труден.

— Как успя да се изучиш?

— Ами, като всеки, който няма средства. Държавно училище, финансови помощи, работа...

— Е, имаш причини да се гордееш със себе си!

— Да. — Погледът му се рееше в далечината. Между веждите му се бе появила бръчка. На Ким ѝ се прииска да я изглади с пръсти. Или с целувка. Сгуши се в сакото, уплашена от дълбочината на чувствата

си към Марк. — Да, това беше дългият отговор на един простичък въпрос. Ти ме попита защо не съм ядосан, че са те арестували. Първо, ти нямаш никаква вина. Второ, работиш толкова много, че трябва да съм идиот, за да не разбера, че се стремиш към нещо много важно за теб. Честно казано, не очаквах, че си толкова работлива...

— Аз... — Ким искаше да му каже каква е целта ѝ, но знаеше, че той не би могъл да я разбере. — Аз... — опита тя отново. Срећна погледа му и душата ѝ се изпълни с доверие. — Аз искам да уча!

— Така ли? — Марк не можеше да повярва. — Да ме вземат... — Изведнъж се разсмя. — Чудесно, Ким! Какво искаш да учиш?

Тя преглътна. Винаги, когато заговореше за мечтата си, я посрещаха с присмех.

— Това е по-скоро курс за професионално обучение.

— Аха — кимна той. Очакваше следващите ѝ думи.

— Може би не ти е известно, но все повече се търси квалифицирана помощ за отглеждане на деца.

— О, зная. Сега доста майки работят, детските градини...

— Става въпрос за нещо по-различно... Разбираш ли... — Беше ѝ трудно да му обясни. — Искам да завърша курс за бавачки — изплю камъчето най-последно.

Чакаше Марк да ѝ се присмее, да каже: „Какъв е този курс за бавачки, по дяволите?“ Но чуваше само как пролетният вятър шумоли из сухите листа по пътя.

— Много интересно! — каза той. Очите му заблестяха като на дете, което е открило важна частица от мозайката. — Необходимо ли е да посещаваш школа, за да станеш бавачка?

— Да, ако искам да работя като професионална бавачка. Правоспособните бавачки са елитни. Те са нещо много по-различно от чужденките, които живеят за една година в семейството и се грижат за децата. Бавачката има познания за развитието на детето, може да оказва първа помощ и какво ли не още! Знае как да възпитава децата... И изобщо не се занимава с домакинството! — завърши тя решително.

— А как е заплащането? — усмихна се Марк.

— Добро. Дават и някои допълнителни привилегии като медицинско обслужване например.

— Получаваш ли легло и храна?

— Разбира се, на първо място. Е, въпросът е къде ще работиш. Бавачките в Ню Йорк са най-скъпо платени.

— А къде се намира школата? В Ню Йорк?

— Да, там има школа. Но не е единствената.

— А тук, в Колорадо? Има ли школа?

— Да. Вече писах до колежа във Форт Морган да ми изпратят формуляр за кандидатстване.

— Наистина ли?

— Разбира се.

— Чудно. Мириам не ми каза нищо. Не си ли говорила с нея по този въпрос?

— О, тя знае всичко... — Радостта на Ким, че сподели с Марк мечтата си, сякаш се стопи.

— За учебната такса ли събираш пари?

— Да. — Тя разбра, че сгреши, но вече беше късно.

— Но защо? Не можеш ли просто да отидеш да учиш?

Ким не желаше да говори за таксата, нито за опасенията си, че Мириам може да не ѝ даде обещаните пари. Марк не биваше да узнае, че сестра му контролира изцяло финансите им. Ако заговорят на тази тема, пред Марк неминуемо ще се разкрие онази страна на Мириам, която Ким предпочиташе да не му показва.

— Ще отида, когато Мириам дойде — рече тя уклончиво. Погледна часовника върху таблото. — Марк, вече е много късно.

— Вярно — въздъхна той. И без да подновява разговора, подкара колата.

Ким си отдъхна. Вечерта в колата с Марк беше вълшебна! Тя искаше споменът за нея да остане непомрачен.

ШЕСТА ГЛАВА

На следващата сутрин, докато пътуваше към кантората си, Марк мислеше за Ким. Да, тя се оказа кристална призма с повече страни, отколкото предполагаше... Мечтаела да стане бавачка? Защо не... Интересно, тя бе обмислила всичко в детайли. А Мириам не му бе казала нищо за намеренията ѝ. Защо? Според нейните думи, момичето трябваше да се захване с каквато и да било работа... Може би Ким от доста време е работила тук и там, без да се задържа дълго на едно и също място... В такъв случай сестра му имаше право да бъде скептична...

Но как да си обясни тогава упоритостта, с която Ким работеше, за да спести пари и да продължи образованието си? Молбата ѝ да не плаща за спане и храна? И удивения поглед в случаите, когато той правеше нещо за нея?

На паркинга пред фирмата Марк установи, че му се спи. Цяла нощ бе размишлявал върху обърканата ситуация. Той загаси двигателя. Напоследък често се чувстваше уморен и разсеян в службата. Никой не забелязваше, защото работата му бе както винаги безупречна. Но той знаеше. Ким не напускаше мислите му нито за миг.

А най-лошото бе, че тя влияеше на поведението му. Ким бе нещо като внезапно появил се в живота му пробен камък, който го караше да си задава въпроси за смисъла на нещата около него. Марк преосмисляше целите и амбициите си, отношенията с колегите и клиентите. Дори връзката си със Сюзън. Не беше влюбен в нея. Тогава защо трябваше да се срещат?

Присъствието на Ким го караше да върви срещу собствените си интереси — например разправията с Милтън Барнс... Марк не го понасяше и досадникът си получи заслуженото. Но ако не беше Ким, нищо нямаше да се случи...

А сега историята с арестуването ѝ... Марк си представи каква врява ще вдигнат съдружниците, ако разберат...

Той затвори очи. Ким бе наистина голяма отговорност. Само за две седмици успя да спре кариерата му, която тъкмо набираше скорост. Трябваше да я остави да отиде в пансиона за бездомни... Въпреки всичко, когато мислеше за Ким, най-силно бе усещането му за спокойствието, което изпитваше снощи, седнал до нея в колата, за нейната топлина и нежност, когато я държеше в прегръдките си. Останеха ли сами двамата, светът изчезваше и Ким се превръщаше от отговорност в заслепяваща магия.

Марк тръсна глава. Искаше да прогони образа ѝ от съзнанието си. Да, положението беше лошо, но той все още можеше да се справи. Беше се борил с всички сили и бе постигнал много. Не желаше да се връща назад. Той излезе от колата, решен да избие Ким от главата си и да се съсредоточи върху работата.

Секретарката му пишеше на машината с необичайно усърдие.

— Добро утро, Уили! — поздрави той.

Тя спря да чука по клавишите само за да му съобщи:

— Искат да ви видят. В кабинета на Брайтман са.

Марк се развълнува. Може би съдружниците са решили най-после въпроса с неговото повишение?!

— Кога казаха да отида?

— Веднага. — Тя дори не вдигна поглед.

Марк остави куфарчето си в кабинета и незабавно се отправи към кабинета на Брайтман.

— Искали сте да ме видите? — рече с влизането. Три чифта очи го пронизваха.

— Седни, Марк — нареди Бил Фулър.

— Какво има? — Той остана прав, докато Ед Брайтман възмутено разтвори на бюрото си сутрешния вестник. Без да го погледне, Марк вече знаеше какво има в него. Подът се разлюля под краката му. — Беше тежка нощ — успя да изрече. Изгаряше от желание да извие врата на Ленъкс.

— Сигурно — съгласи се мрачно Джеф Колинс.

Марк взе вестника. Под снимката прочете:

„Юридическият съветник Марк Джонсън прибира от полицейския участък своята доведена племенница Ким

Уейд след снощния обиск в «Синия фенер». Госпожица Уейд е келнерка в ресторанта.“

Плъзна поглед по статията... Тишината го задушаваше.

— Добре!... Давайте направо! — рече накрая. — Ясно е, че не сте особено въодушевени...

— Прав си. — Лицето на Брайтман придоби обезпокоителен червен цвят. — Марк, знаеш, че не можем да си позволим такъв скандал!

— Какъв скандал? — Марк усети, че и той се зачервява. — В статията съвсем ясно е казано, че полицията е извършила обиск и по-голямата част от служителите са невинни.

— Да, но никой няма да си направи труда да изчете цялата статия. Хората прочитат някой и друг ред, поглеждат снимката и си правят съответните изводи. Марк, не разбирам какво се е случило със здравия ти разум? Как си допуснал да те снимат с така облечена жена?

Марк дишаше тежко. Как би сграбчил Брайтман за изрядните ревери! Надут педант! Преброи наум до десет. Съдружниците бяха прави. Репутацията не се гради върху истини, тя е плод на бегли впечатления и откъслечно дочути фрази.

— Сигурно сте забелязали, че името на фирмата не е замесено — каза той.

— Да — отвърна Фулър. — Благодарим за тази дребна услуга... Но Марк... — Той печално поклати глава.

— Колко време ще остане момичето при теб? — поиска да узнае Брайтман.

— Не зная. — Погледът на Марк бе прям и предизвикателен.

— Погрижи се да няма подобни недоразумения... Разбра ли?

Марк знаеше, че са прави. И въпреки това беше вбесен.

— Нямаме какво повече да ти кажем по този въпрос — рече Ед Брайтман. — За кратко време, откакто работиш за нас, ти стана едно от най-ценните ни капиталовложения, така че няма да те притесняваме. Погрижи се да не се повтори. — Марк преглътна омразата си и се запъти към вратата. — И още нещо... Какво става с документите, които подготвяме за Милтън Барнс?

— Искате да кажете документите, които подготвя Стю? — поправи го Марк.

— Бихме искали ти също да поработиш върху тях. Прегледай преимуществата за нас! — Брайтман не дочака отговора му. — В един часа се събираме в залата за конференции.

Ругаейки наум, Марк се отправи към кабинета си. Да поработи върху документите? Да прегледа преимуществата? Те подиграват ли се с него? На всички е известно, че Замброски не може да се справи сам и някой трябва да го измъкне...

Марк опита да уталожии гнева си. Прегледа пощата, проведе две срещи, прехвърли огромен куп глупави преписки. Но в единнасет бе извън кожата си.

— Чудесна снимка, Марк. — Стю надзърна захилен в стаята и размаха вестника.

Чашата преля!

— Кажи на Несветата троица, че си отивам, защото съм болен — подхвърли той, докато минаваше покрай секретарката си.

Събуди я входният звънец. Ким погледна часовника. Беше два и половина. Тя наметна халата, приглади косата си и изтича по стълбите. През прозореца мерна сребристия мерцедес на Съюзън. Сърцето ѝ се сви.

— Е, време е да поговорим — подхвана Съюзън от вратата.

— Какво бих могла да направя за вас? — Ким се загърна с халата. На нощницата ѝ имаше щампа на заека Бъни. Не искаше Съюзън да я види. Гостенката свали черните си кожени ръкавици.

— Сигурно още не си прочела днешния вестник?

— Защо? — Ким примижа на ярката светлина.

Като магьосница Съюзън измъкна от пелерината си вестника.

— Излязла си чудесно! — рече и го пъкна в лицето ѝ.

Ким се взря в снимката. Искаше ѝ се да умре от срам. Нямахше представа, че гърдите ѝ се виждат от корсажа... А Марк — Марк я бе прегърнал през раменете с интимност, която тя не бе осъзнала досега.

— Е, поне са написали имената ни правилно... — Ким се опита да овладее треперенето на ръцете си.

— Имаш ли представа колко зле ще се отрази това на кариерата на Марк? — Сюзън тръсна глава, сякаш разговаряше с абориген.

— Не — преглътна Ким. — Не зная, наистина. Какво лошо е направил? Отишъл е в полицията да прибере своя... роднина.

— Която е била току-що арестувана при обиск и поличката ѝ е колкото пощенска марка? Няма нищо лошо, така ли? — Говореше с убийствен сарказъм.

— Предполагам, това няма да се хареса на хората, за които работи Марк...

— Не само на тях. — Сюзън въздъхна уморено. — Ние имаме клиенти... Конкуренти... Да не ти обяснявам как съсипа бъдещето на Марк като политик...

— Политик ли? — Ким пребледня.

— Направи ми услуга, миличка! Изчезни от живота на Марк! Не разбирам какво правиш тук и честно казано, започвам да се питам коя си ти всъщност. — Сюзън блъсна вратата и токчетата ѝ ядно изтрополиха по алеята.

Ким вдигна падналия на пода вестник. С омекнали крака успя да се добере до дивана. Господи, какво бе сторила на Марк? Тъкмо започна да чете статията, когато телефонът иззвъня.

— Ало?

— Ким Уейд? — попита мъжки глас.

— Да — каза уморено тя, след кратко колебание.

— На телефона е Джо Хансен от...

Ким затвори телефона, преди да чуе името на вестника. Върна се трепереща на дивана. Беше прочела половината статия, когато телефонът иззвъня отново. Обаждаше се шефът на отдел „Кадри“ в магазина, където работеше Ким. Знаеше за статията и за нейно облекчение, инцидентът му се виждаше комичен.

— Не можете да си представите колко високо ценя вашето чувство за справедливост. — Гласът ѝ трепереше. — Помислих, че се обаждате, за да ми кажете, че съм уволнена.

— Защото работиш и в ресторанта ли? Глупости, Ким! Обаждам се, за да ти кажа да си починеш. Сигурно днес е тежък ден за теб! Искам да те поканя да излезем довечера! Ще отидем в някое тихо заведение, където никой няма да те сочи с пръст...

— Аз... — Гласът ѝ пресекна. Но гневът ѝ даде сили. — Съжалявам, но тази вечер не мога да изляза с вас. Не мога да дойда на работа нито днес, нито утре, изобщо никога... Можете да правите със скапаната си работа каквото си искате! — Тя затръшна слушалката и се сви на стола до бюрото на Марк.

— Добре, че не съм на неговото място...

Ким подскочи. Марк стоеше на вратата с наметнато сако. На лицето му грееше една от онези усмивки, които караха тялото ѝ да омеква, а душата ѝ да се разтапя. За момент всичко наоколо сякаш замря.

— Марк, седни. Снощният инцидент има ужасни последици...

— Чу ли вече?

— Цяла сутрин ми звънят. А на теб? — Той красноречиво извъртя очи. — Марк, съжалявам!

Той седна отстрани на бюрото и постави пръст на устните ѝ.

— Какво има за обяд?

— Но Марк...

— Не искам да слушам!

Ким изведнъж осъзна, че е по халат и пантофи.

— Какво ще кажеш за бекон и салатата от домати?

— Страхотно! — Той стана, сграбчи ръката ѝ и я поведе към кухнята. От допира му, тръпка премина по цялото ѝ тяло.

— Ти защо се прибираш по това време?

— Започвам уикенда малко по-рано. — Той хвърли сакото си на кухненския стол и намигна съзаклятнически.

Тя отваряше хладилника, когато телефонът иззвъня отново. Двамата се спогледаха.

— Телефонният секретар ще отговори — каза Марк.

Обаждаше се секретарката. Питаше дали Марк не би могъл да се върне в кантората за съвещанието в един часа. На него окото му не трепна.

Когато приключиха с обедата, Марк решително заяви:

— Ким, време е да те запозная с вълшебния свят на ските в Колорадо.

— Да отидем на ски?! Кога? И къде? — Щеше да попита още „как“, но знаеше отговора.

— Ще отидем в Брекърридж. Тръгваме веднага щом се приготвим.

— Сериозно ли говориш?

— Разбира се.

— Има един проблем, Марк. Не, два са... Почакай! Дори три...

— Той повдигна въпросително едната си вежда. — Никога не съм карала ски...

— Добре, ще се научиш! Какъв е вторият проблем?

— Нямам подходящи дрехи, нито ски.

— Хм. — Той погледна часовника си. — Значи ще тръгнем два-три часа по-късно. Казвай третия!

— Не искам да харча парите си за несериозни неща.

— Ти си моя гостенка! — Той пристъпи, хвана я за ръцете и я вдигна от стола. — Няма да плащаш! Хайде, да тръгваме! Брекърридж е на три часа път, а трябва да свършим доста неща, преди да потеглим.

— Марк, не мога да приема! Ти вече направи толкова много за мен... — Тя чувстваше растящо неудобство от близостта им.

— Правя го колкото заради вас, толкова и заради мен самия, госпожице. Историята е просто смешна и при обикновени обстоятелства бих останал, за да обясня на всички поотделно какви глупаци са. Но точно сега не желая да бъда обезпокояван... Да вървим да се забавляваме! „Ще се спускаме по хълмовете“, както се пее в детската песничка. Когато се върнем в неделя вечер, бурята ще е отминала. Освен това, време е наистина да се запознаеш с Колорадо!

— Е, и без това съм безработна... — въздъхна Ким. — И така, с какво започваме?

— Обличай се, котенце! — прегърна я усмихнат той. — Тръгваме по магазините!

— Най-напред ще ти купим ски — предложи Марк в скъпия спортен магазин.

Стори й се, че избираха ски цяла вечност. Но Марк не прояви нито за миг нетърпение или досада. Докато гледеше как затягат автоматите на скиите й, той дори се забавляваше.

Оставиха скиите на касата и отидоха при облеклата. Марк вадеше грейка след грейка. Най-после се спря на един костюм и го сложи пред

нея. Очите му се плъзгаха по тялото ѝ и тя се изчерви.

— Този цвят ти отива. — Грейката беше в нарцисово жълто със сини ленти отстриани. — Дали ще ти бъде по мярка?

— Ще я облека, за да съм сигурна.

— Вземи този пуловер... Ето и ръкавици...

Когато тя излезе от пробната, Марк ровеше в купчина пъстри плетени шапки. Ким чакаше реакцията му. Важно беше всяко негово движение... Дори дишането му... Устните ѝ пресъхнаха от напрежение. Сърцето ѝ биеше до пръсване.

Това е лудост, мислеше си Ким. Лудост бе горещият му поглед, който я обгръщаше; одобрието в бавната му широка усмивка. От една седмица отношенията им вървяха в неочаквана посока. И бяха стигнали вече толкова далече, че нищо не можеше да ги върне обратно, помисли си притеснено Ким.

— Да — каза той. Една-единствена дума, но тя означаваше за Ким много!

Когато се прибраха вкъщи, тя бе съвсем замаяна. Марк се съгласи да му върне парите. Но освен ако не спечелеше от лотарията, не беше ясно кога точно ще успее да спести подобна сума.

Предстоящата екскурзия по странен начин вливаше енергия в Марк. Той изтича нагоре по стълбите, хвърли пакетите върху леглото на Ким и хукна да стяга багажа си.

— Защо бързаме толкова? — Ким се задъхваше, докато той я водеше към джипа.

— Не искам да карам по тъмно.

— О! — Странно, той бе добър шофьор. — Какъв е пътят?

— Ще ти секне дъхът като го видиш! Не искам да пропуснеш нищо...

Когато излизаха от града, Ким се чувстваше неизказано щастлива. През последните две седмици Марк бе направил за нея много повече от когото и да било в нейния живот. Но не скъпите дрехи и великолепното пътуване я трогваха. Пленяваха я незабележимите наглед неща — Марк бързаше, за да може тя да изпита удоволствие от пътуването... Прие сериозно мечтата ѝ да стане бавачка. И... Нито веднъж не спомена за келнерската ѝ униформа.

Марк бе истински джентълмен. Ким срещаше за пръв път такъв мъж и може би именно затова реши, че е влюбена в него.

СЕДМА ГЛАВА

Колата се заизкачва по виещия се планински път и Марк превключи на по-ниска скорост.

— О, Марк, погледни! — Ким се вкопчи в рамото му.

Той отби колата. Панорамата, която се откри пред тях, беше великолепна. Но той имаше очи само за одухотвореното, изпълнено с възхищение, лице на Ким.

— За пръв път виждам нещо толкова прекрасно! — възкликна тя.

— Това е проходът Уилкърсън. Идвал съм тук много пъти, но винаги се удивлявам на гледката.

— Проходът Уилкърсън... — повтори тя. — Докато пътувахме насам, си казвах, че е невъзможно пейзажът да стане още по-красив... — Излязоха от колата. Пред тях се простираха километри покрити със сняг плата, които в далечината преминаваха в планинска верига. Следобедното слънце хвърляше върху тях златистобели отблясъци и всичко наоколо искреше ослепително. — Не съм си представяла, че съществува такава красота.

Марк наблюдаваше нейното възторжено изражение, доволен, че ѝ е доставил радост. Все още не можеше да повярва, че днес заряза работата си и остави Замброски да се оправя сам. Съдружниците сигурно бяха бесни. Но на Марк му беше все едно. Вълнуваха го други чувства — радостта, че живее и усещането, че е свободен.

— Марк — докосна го Ким. — Слушай!

Той се послуша.

— Нищо не чувам.

— Именно! — прошепна тя.

Да, абсолютна, съвършена тишина. Скалистите планини бяха изпълнени с нея, тя покриваше всичко наоколо. „Покриваше“ не бе точната дума, помисли Марк. Тишината тук бе по-скоро възторжен вик...

Ким подсмръкна.

— От студения въздух — обясни, но не успя да заблуди Марк. Той хвана ръката ѝ.

Остави я да се наслади на гледката. Не каза нито дума, за да не наруши вълшебството. Най-после тя се обърна усмихната и каза, че е готова да продължат.

Вечеряха в градчето Феърплей. До крайната цел на пътуването им оставаха около трийсет километра, но Марк беше сигурен, че Ким е огладняла, а кухнята в старинния хотел във Феърплей бе наистина добра. Поръчаха си зеленчукова супа.

— За какво се замисли? — попита Марк, докато се хранеха. Наблюдаваше скришом Ким от момента, в който влязоха в ресторанта. Тя се изчерви от въпроса.

— Сигурно ти се струвам доста недодялана... Никога не съм пътувала. Държа се като глупава туристка.

С очи, вперени в нейните, той поклати глава.

— На теб всичко ти е интересно, докато аз... — Марк не можеше да си спомни кога бе загубил вкуса си към живота. Но сега той се връщаше с неочаквана сила. — Харесва ли ти тук?

Тя въздъхна и се усмихна мечтателно.

— Не бих се учудила, ако на вратата се появи шериф... Барът е чудесен. Представям си го пълен с каубои. Харесва ми викторианската атмосфера и пианиното... Ще запомня скърцането на дървения под! То ме отнася в други времена... Забелязал ли си как понякога малките неща, например миризмата на лака по мебелите или ъгълът, под който пада светлината... — Тя замълча, усетила погледа му върху себе си. — Какво казах? Защо се смееш? — Ким бе нащрек, готова да се отбранява.

— Не се смей на теб, Ким. Приятно ми е, това е всичко.

Стигнаха в Брекънридж по тъмно. Ски пистите, пръснати по трите огромни планински склона около града, бяха тихи и безлюдни, но светският живот току-що започваше.

Марк бе направил резервация в хотела на хълма. Стаите им бяха една срещу друга от двете страни на коридора. Разопаковаха багажа си на отворени врати, за да разговарят. Ким изпадаше във възторг от неща, които отдавна не правеха впечатление на Марк. Реакциите ѝ го забавляваха.

— Готова съм! — Тя застана на вратата с нетърпелива усмивка.

От долните етажи се носеше музика. Беше петък вечер и гостите за уикенда вече пристигаха.

— И аз съм готов! Искаш ли да слезем да пийнем нещо?

— Хайде!

В препълнената зала на първия етаж оркестърът свиреше кънтри рок, а танцуващите бяха поне три пътиета пред Марк и Ким. Настаниха се и сервитьорката веднага пристигна.

— Какво ще пиеш? — Марк се наведе към Ким, за да го чуе.

— Ами... мартини.

— Защо мартини? — попита той, когато келнерката се отдалечи.

— Никога не съм пила мартини... А този уикенд съм решила да правя само нови неща... — Тя отмести поглед и се изчерви.

Марк се притесни. Не беше редно да идват с Ким тук...

Питиетата им пристигнаха.

— Внимавай с мартинито, Кимбърли — предупреди я той.

— Разбира се, господине — усмихна се тя.

Съседите им по маса бяха младежи. През деня бяха карали ски и лицата им бяха загорели.

— Здравсти — усмихна се единият на Ким. Не отделяше поглед от нея, откакто бяха седнали.

Марк видя притеснената ѝ усмивка и се наведе към ухото ѝ:

— Няма нищо. Поздрави го и ти!

Тя последва съвета му и Марк трябваше да се пребори с пристъпа на недоволство, което изпита. Нали именно това бе една от причините за пътуването! Ким трябваше да бъде отведена по-далече от глупавата ситуация, която се получи, след като публикуваха снимката им във вестника. Но също така да се срещне с хора на своята възраст и да се почувства свободна. Надали ѝ се е случвало такова нещо досега, помисли си Марк.

Младежът попита дали може да танцува с Ким и той се спусна да му обяснява, че тя му е племенница. Но забеляза, че все по-трудно произнася тази дума. Наивните опити двамата с Ким да издигат прегради помежду си ставаха все по-безсмислени.

Ако можеше да избере един ден от живота си и да го запази във вълшебна бутилка, ден, на който ще може да се радва винаги, когато

пожелае, би избрала днешния, обеща си Ким, докато се къпеше под горещата струя на душа.

Тя вече кара ски! Разбира се, има още много да се учи... Засега умее да прави рало, да се качва и да слиза от влека, без да пада. Марк заяви, че не познава човек, който да е напреднал толкова много само за един ден...

Марк бе опитен скиор и се спускаше по пистите, докато тя вземаше първите си уроци сутринта. Дойде при нея с разрошена коса и зачервено лице.

— Къде беше? — попита тя.

— На върха на света, Ким. — Той кимна към огромните бели куполи над дърветата. Ким едва различаваше малцината дръзки скиори, които се спускаха по склона. — Да се спуснеш от върха е несравнимо преживяване! Ще те взема с мен някой ден.

При спомена за обещанието му сърцето на Ким отново подскочи.

Следобеда той прекара с нея. Веселите случки преминаваха като по лента пред очите ѝ: Марк кара ски, обърнат назад, за да ѝ обяснява какво да прави. Ким губи равновесие и се хваща за главата му, за да не падне... И Марк се прекатурва в снега!

И накрая, нейното непредвидено пътешествие в гъсталака... За щастие, не успя да се блъсне в дърво. Разбра колко зле се е подредила, когато опита да се изправи. Ските и тежките обувки бяха затънали дълбоко в снега. Краката ѝ бяха като циментирани.

— Добре ли си? — Марк приближи веднага.

— Да! Но не мога да помръдна оттук. — Кой знае защо положението ѝ се стори комично. Представи си как лежи по гръб, шапката ѝ е отхвъркнала, щеките ѝ са захвърлени настрани... И избухна в смях.

— Какво каза? — Отдолу Марк ѝ изглеждаше още по-намръщен.

— Не мога да се измъкна... Спасете ме, благороден рицарю.

— О, Ким! — От нежността в гласа му сърцето ѝ запя. — Чакай да си сваля ските. Иначе ще трябва да спасяват и мен...

Измъкването ѝ от горичката беше истинска комедия. Марк разкопа дълбокия до пояс сняг, за да извади ските ѝ. Едната излезе лесно. Другата подскочи и се удари в кичестите борови клони над главата ѝ.

Най-после Марк я освободи. И двамата се бяха задъхали. Умираха от смях край пистата.

Мина патрул на спасителната служба и попита дали имат нужда от помощ. Ким не успя да обуздае смеха си и остави Марк да обясни.

— Благодаря, ще се справим сами — отговори той с достойнство между два изблика на смях.

Да, денят бе съвършен, мислеше си Ким, докато се загръщаше в бялата хавлия. Небето беше невероятно синьо. Въздухът бе лек като шампанско. А Марк... Марк бе по-красив от всякога...

Към четири часа те се прибраха и отидоха с колата в центъра. Обикаляха магазините, възхищаваха се на автентичната викторианска архитектура... А сега Ким умираше от глад. Тя набързо изсуши косата си и се облече.

— Добре ли изглеждам? — попита, когато се срещнаха с Марк в коридора.

— Господи! — Възклицанието му бе съвсем тихо, сякаш не искаше Ким да разбере колко е изненадан.

Но тя го чу съвсем ясно. Стана ѝ криво. Огледа джинсите и блузата си. Мислеше, че с тях изглежда добре...

— Защо си изненадан? Не съм донесла целия си гардероб тук, както ти е известно.

Марк ѝ се усмихна обезоръжаващо, хвана я за раменете и я обърна с лице към огледалото в овална рамка, в стила на старинните портрети, които бяха окачени на стената.

— Погледни се в огледалото, вместо да се цупиш! — С едната си ръка той я притисна до себе си, а с другата прихвана брадичката ѝ и изви лицето ѝ към огледалото. — Виж се, Ким! — Тя погледна, но не видя нищо особено. Усети само горещото и силно тяло на Марк, притиснато до нейното. — Изглеждаш невероятно!

Тя отново се взря в огледалото. Но в него беше не Ким Уейд, а мъж и жена с блеснали очи и притиснати тела. За миг ѝ се стори, че тя и Марк в огледалото са един от старинните, застинали във времето портрети от стената...

Той не се усмихваше. Ким беше сигурна, че си е помислил същото.

— И така, къде искаш да вечеряме? — отдръпна се Марк.

— Все ми е едно. — Искаше само да отидат някъде, където има хора и да не се бавят, защото бе гладна.

Той я прегърна през кръста и я поведе към асансьора.

— Чудесно! Вече съм резервирал маса.

Излязоха от асансьора и Марк я поведе към сводест вход.

— Господи! — прошепна Ким, когато влязоха в осветената със свещи зала, където свиреше невидимо пиано.

Келнерката ги отведе на маса с горящи свещи в сепаре между два прозореца. Мястото беше специално, имаше чудесен изглед както към огрените от луната склонове, така и към камината, в която пращяха сухи дънери.

— Добър апетит! — усмихна се келнерката.

Дали ни помисли за двойка влюбени, питаше се Ким.

— Ще караме ли ски утре? — Тя разтвори менюто.

— Ако искаш... Защо?

— Просто се чудех дали да си поръчам пастет. Нали разбираш, калорична храна.

— Поръчай си каквото желаеш! — усмихна се Марк.

Ким понечи да го попита кога смята да си тръгнат, но сърце не й даде. Искаше й се уикендът да няма край...

— Ще взема тортелини със сос „Алфредо“ — каза тя.

Марк поръча пълнена плешка за себе си и гарафа с вино за двамата.

Докато се хранеха, разговаряха за преживяванията си през деня и често избухваха в смях.

— Струва ми се, че съм още на ските — сподели Ким. — Краката ми са изтръпнали, а щом затворя очи, имам усещането, че се спускам от върха.

— Да не е височинната болест?

Ким гледаше Марк на светлината на свещите и знаеше, че световъртежите й в последно време нямат нищо общо с надморската височина.

Двамата се наслаждаваха на прекрасната кухня. Преоткриваха вкусовите си усещания през краткото бягство от града за уикенда. Но докато пиеха кафето си, мислите на Ким се върнаха към Колорадо Спрингс.

— Би било чудесно...

— Какво?

— Нищо...

— Да не трябва да се връщаме — довърши той. — Познах ли? — Тя кимна усмихната. — Тук май ти хареса? — Марк се пресегна през масата и сложи ръка върху нейната. Ким не знаеше какво да направи. Докосването му я изпълни с трепет. Би трябвало да се отдръпне... И да го попита защо се държи така...

Силно притеснена, тя потърси очите му. Погледът на Марк, настойчив и пряк, очакваше знак от нейна страна, за да се отдръпне. Той я бе държал за ръката и преди, дори я бе прегръщал... Но това докосване бе много по-различно... Ким не смееше да помръдне. Почти не дишаше. Намери смелост и обърна ръката си. Дланите им се срещнаха с опияняваща близост.

— Искаш ли да потанцуваме? — предложи той.

Пианистът свиреше мелодии от трийсетте и четирийсетте години. Няколко двойки вече бяха излезли на дансинга.

Когато я поведе, Ким се почувства като ефирна пеперуда, която не знае къде да кацне. Но само след миг всичко дойде на мястото си. Той постави едната си ръка на кръста ѝ, а с другата я привлече към себе си. До този момент и двамата можеха да намират извинения за случайните изблици на своите чувства. Но танцът беше нещо друго! Тя вярваше на обещанието, което се четеше в очите на Марк...

Завъртяха се на дансинга. В обятията на Марк, светът не съществуваше за Ким... Разбираше, че той е нащрек, готов да се оттегли, ако тя не желае тази близост. И му показва, че няма намерение да се съпротивлява. Марк я притисна още по-плътнo към себе си. Дъхът му целуваше косите ѝ и тя усети забързаните удари на сърцето му.

С трепетна въздишка Ким се предаде на влечението, което изпитваше към Марк от момента, в който се срещнаха. Приюти се в нежната прегръдка на ръцете му и бузата му погали слепоочието ѝ.

Двамата се отдадоха на чувствата си. Не мислеха за последствията, които ги очакваха в Колорадо Спрингс.

Ръката на Марк се плъзна по гърба ѝ в бавна милувка, полуразтворените му устни докоснаха слепоочието ѝ...

Ким бе загубила способността си да разсъждава. Значение имаха единствено божествената близост на Марк и прекрасният ден. Тук, в

ски курорта, не бе необходимо да се преструват или да се страхуват за нечия репутация. Бяха свободни да бъдат онова, което са, да следват истинската си природа.

Танцът свърши, но пианистът плавно поде нова мелодия. Марк вдигна глава, за да поиска разрешение от очите ѝ. Но те не желяеха да прекъснат блаженството си и останаха затворени.

— Още един танц? — попита Марк на глас.

Ким леко разтвори устни, за да му отговори, и той се надвеси над нея. Ще ме целуне, помисли си тя и сърцето ѝ заблъска в гърдите. Но Марк не го направи. Устните му леко се извиха в усмивка и той отново я притисна към себе си.

Ким не би му се разсърдила, ако я целунеше. Огънят, който ги изгаряше, бе по-силен от този в камината. Марк премести ръката си върху косата ѝ и нежно погали шията ѝ.

Мелодията, на която танцуваха, беше нежна, лирична и романтична. Гершуин, помисли Ким като в просъница. Струваше ѝ се, че всеки миг ще литне в небесата.

— Трябва да седна за малко — прошепна Марк в ухото ѝ.

— Защо? Какво има?

— Ти. Твоето присъствие — опита да се пошегува той, но изгарящото желание ясно личеше в погледа му.

Когато се върнаха на масата, те вече не бяха обикновените познати от началото на вечерта. Преминали един много важен праг, те бяха вече двойка влюбени.

Седнаха. Известно време се изучаваха един друг в светлината на свещите. Марк въздъхна и разроши косите си.

— Какво става с нас, Ким?

Тя бе объркана не по-малко от него.

— Желаете ли още нещо? — Появата на келнерката ги изненада. Ким вече мислеше, че двамата с Марк са единствените хора на планетата.

Той я погледна въпросително. Ким поклати глава.

— Сметката, моля — рече Марк.

В асансьора бърбореха възбудено в колко часа ще станат на следващата сутрин, какво ще закусят, къде ще карат ски.

Но Ким знаеше, че Марк мисли за друго... Както и тя самата.

Как ще завърши този ден, питаше се тя. С целувка? Или с още нещо? А може би Марк вече съжалява, че отидоха толкова далече?

Той я изпрати до стаята. Ким се приготви за лицемерно „лека нощ“. Но Марк влезе преди нея и запали нощната лампа.

— И двамата сме уморени — каза той, сякаш да я успокои, че няма намерение да остава. — Цял ден бяхме на крак... — Той тръгна към вратата. — Искам да съм сигурен, че в стаята ти всичко е наред...

— И не намери никой под леглото? — Ким внезапно проумя, че Марк наистина е искал да се увери, че тя е добре. — Ти си чудесен, Марк Джонсън — Пристъпи към него и докосна лицето му. Той потръпна, затвори очи и целуна ръката ѝ. След миг я притискаше в обятията си.

— О, Ким... Ким... Съжалявам...

— Няма за какво да съжаляваш! — Тя обви ръце около врата му.

— Толкова отдавна исках да те прегърна...

Ким никога не бе изпитвала такова вълнение. Сърцето я заболя от радост.

— И аз го исках...

Тя не успя да довърши, защото Марк жадно впи устни в нейните, сякаш от това зависеше животът му.

Ким никога не бе пожелавала мъж толкова силно, бързо и неизбежно. Но и никога не бе срещала мъж като Марк, който знаеше как да събуди желанието у жената.

Пръстите му се вплетоха в косите ѝ и тя стана негова пленница. Нежно стрелкацията се език на Марк превръщаше тялото ѝ в огнена река...

Почувствал отклика ѝ, той плъзна ръце по гърба ѝ до бедрата, подчертавайки всяка извивка на тялото ѝ. Сякаш искаше да я усети наведнъж цялата.

Това е лудост, предупреждаваше я един вътрешен глас. Винаги бе мислила, че ако се люби с някого, двамата ще са женени или поне ще са ходили дълго време, ще са обвързани...

Но огънят, пламнал помежду им, нямаше нищо общо с детските ѝ фантазии. Тяхната връзка се разви невероятно бързо. Ала Ким все още не беше готова. Плашеше я нестабилността на отношенията им. Марк явно бе свикнал да получава от жените много повече, отколкото тя можеше да му даде...

— Марк! — Тя отметна глава. — Трябва да спрем!

— Зная — изстена той. — Съжалявам... Не исках... — Но явно не можеше да се овладее. Целуваше я отново, жадно и страстно.

— Марк! — Тя опря длани на гърдите му.

— Да, да, разбира се... — Той затвори очи и опря чело в нейното. Дишаше дълбоко. Накрая успя да се откъсне от нея с извърнат настрана поглед. — Права си.

Не, Ким не беше съгласна! Всяка частичка от нея болезнено желаше да се притисне отново до него и да достигне щастието, загатнато от неговото докосване...

Марк отиде до прозореца и впери поглед в тъмнината.

— Как ще обясним на Мириам? — попита той.

Мириам! Името изплющя като камшик над нея.

— Тя те изпрати тук, за да се грижа за теб. А аз предадох доверието й... Какво ще каже тя?

Ким стисна ръцете си, почувствала внезапно студ и празнота.

— Предал си доверието й? Това ли означава за теб случилото се? — Тя не можеше да прикрие треперенето на гласа си.

— Извинявай! Не исках да те обидя. — Марк пхна ръце в джобовете си и закрачи нервно из стаята. — Съгласна си, че положението е твърде деликатно, нали? Не мога да си представя как ще й обясним... Не само на нея. — Той замълча. — Ким, какво ще кажа на хората, които ме познават?

— Разбира се, трябваше да се досетя, че... — Ким пипнешком потърси стола зад себе си. Марк бе адвокат в престижна фирма. Имаше високи цели, приятелка, която бе много по-подходяща за неговия начин на живот от нея...

— Достатъчно неприятно беше, че те представих за моя племенница и вестниците ме разкриха... Хората ще помислят, че съм излъгал умишлено, за да омаловажа факта, че живеем заедно. Репутацията ми...

Неговата репутация? Ким трепереше, но не позволи на сълзите да бликнат от очите й.

— Не бива да го допуснем — каза той. — Трябва да овладеем положението и да сложим край на всичко! Още тук, тази вечер.

Марк говореше, а Ким усещаше как огънят на страстта продължава да ги изгаря, въпреки разстоянието помежду им. Как да се

овладеят чувства като техните? Да се държат грубо един с друг, всеки да се прибере в черупката си... Нали точно така постъпваше тя винаги, когато имаше проблеми...

Марк не желаше да опетни репутацията си заради нея. Той имаше кариера, цели, познати, с които трябваше да се съобразява. За Ким Уейд нямаше място в неговия живот. Ким успя да се овладее и се усмихна.

— Няма проблеми, Марк. Считай инцидента за забравен...

Той присви очи. Враждебността ѝ го извади от равновесие.

— Ким, какво има? — приближи към нея.

— Нищо... Разбирам те... Съгласна съм. Хората ще клюкарстват... Има голяма разлика във възрастта ни, неподходящи сме един за друг... Помежду ни съществува някаква роднинска връзка... Ще стоварят всичко върху теб. Нека забравим случилото се. И няма да плъзнат клюки.

— Ким, аз никога... — Лицето му помръкна. Но след миг сви рамене и рече: — Добре. Радвам се, че се разбрахме.

— И аз се радвам, че си съгласен. А сега, мисля, че трябва да си лягаме, щом утре ще караме ски. Не си се отказал, нали? — Искаше да узнае дали той може да отмени инцидента със същото безразличие като нея. За момент той се вгледа в очите ѝ.

— Да — каза накрая. — Ще караме ски! — Ким му бе дала онова, за което я бе помолил — контрол над положението. Но когато си тръгна от стаята ѝ, Марк изглеждаше по-мрачен от всякога.

Преди да заспи, Ким разтвори дневника си, за да преосмисли на страниците му случилото се през деня. Никога в живота си не бе научавала толкова много, не се бе смяла така искрено и не бе обичала тъй силно... Дълго стоя с писалката над празния лист. Не можеше да реши за какво да пише. Бяха се случили толкова много неща... Когато затвори тетрадката, на страницата имаше само един ред:

„Няма свършени дни.“

ОСМА ГЛАВА

Пътуваха към Колорадо Спрингс.

— Избери някоя касета с музика — каза Марк.

— Не знаех, че си почитател на кънтри музиката — рече Ким, докато преглеждаше касетите. — Бъдещите ти съдружници известени ли са за тази твоя слабост?

Марк се усмихна. Днес се разбираха добре, дори отлично, като се има предвид случилото се снощи. Разбира се, най-вече благодарение на Ким. Той почти не спа през нощта. Но на закуска тя го посрещна усмихната, сякаш нищо не се беше случило. Цяла сутрин караха ски и никой не спомена за страстта, избухнала помежду им. Деликатно я попита как се чувства, но тя само тръсна глава и каза, че не желае да разговарят по този въпрос. Не му оставаше друго, освен и той да се преструва, че нищо не се е случило. Само тъгата, която се прокрадваше в очите ѝ, му напомняше, че не е забравила снощната вечер.

Милото им отношение един към друг бе достойно за наградата „Оскар“. Колко ли дълго ще продължи това положение, питаше се Марк. Влечението му към Ким бе неудържимо.

Марк знаеше, че в Колорадо Спрингс го очакват неприятности. Всъщност никой нямаше право да му нарежда кой да живее в неговата къща. Неприятно му бе само, че биха го обвинили в двуличие. Връзката му със Сюзън беше известна на всички.

Странно, досега не се бе сетил за Сюзън.

Снощи Ким не разбра мотивите му. Помисли, че той се бои от клюки. А и Марк не изясни нещата. Защо не ѝ каза истината? Цяла сутрин опитваше да се убеди, че е доволен от решението на Ким да забрави инцидента. Не проумяваше откъде тя намери такова самообладание. Наистина ли го интересуваше мнението на хората? Дали дълбоко в себе си мислеше, че Ким може да се окаже фатална за кариерата му?

Ким пъхна касетата. Марк опитваше да се съсредоточи върху пътя, да не мисли за нейните дълги, блестящи коси... По дяволите! Тя е млада и малко дива, но в същото време е най-светлото, най-прекрасното същество, което е срещал някога! С нея се чувства щастлив, а това не му се е случвало отдавна. За Марк вече нямаше значение дали хората ще клюкарстват и дали съдружниците ще го уволнят...

— Всъщност и аз харесвам тази музика — каза тя. — Романтична е. Всички тези мъже, които се напиват от мъка, че жените са ги изоставили...

Марк се питаше дали да ѝ каже колко е красива. На пистата нямаше по-прекрасна жена от нея. Разбира се, дрехите имаха значение, но усмивката на Ким... Тя явно не съзнаваше какви съкровища притежава. Напротив, винаги се подценяваше. Отдръпването му снощи е допринесло за задълбочаването на несигурността ѝ. Трябва да ѝ каже колко е красива, за да стане по-самоуверена. Но как? Не е възможно да го направи, без да навлезе в опасни води...

— О, я виж там! — Ким докосна рамото му. Като си заповяда да не мисли за допира ѝ и топлината, която се разля по тялото му, той проследи погледа ѝ. В дълбокия сняг тичаха два коня. Гривите им блестяха на слънцето.

Отминаха красивите животни и през следващия четвърт час двамата мълчаха.

— Марк, би ли спрял колата?

Той намали скоростта и отби от пътя.

— Чудесна идея! И аз искам да се поразтъпча!

— Можеш ли да дадеш назад и да отидем до онази стара къща?
— Тя вече обличаше якето си. Марк погледна със съмнение пътя, но изпълни молбата ѝ. Отдъхна си, като я видя отново да се радва на нещо. — Това е дървена постройка от истинско ранчо, нали?

— Предполагам... — Марк слезе и я последва.

Къщичката бе ниска и мрачна, три стаи с два прозореца.

— Мислиш ли, че тук са живели хора? — Тя влезе и прекара ръка по остатъците от мазилка върху дървените греди.

— Напълно е възможно.

— Не мога да ги разбера... — Очите ѝ заблестяха. — Планините са красиви, но и доста страховити. Защо са се заселвали на такива

отдалечени места?

— Следвали са мечтите си. — Марк седна на прага.

Ким се настани до него и раменете им се докоснаха.

— А за какво са мечтали тези хора? За злато? За сребро?

— Може би. Но според мен са искали да имат дом. И тъй като заговорихме за мечти — започна Марк предпазливо, — разкажи ми за твоите планове да станеш бавачка! Откъде ти хрумна тази идея?

Тя не бързаше да отговори. Марк я разбираше. И той не обичаше чужди хора да надничат в живота му.

— Отдавна. Бях на петнайсет години... — Решението ѝ да му се довери го учуди и зарадва. — Аз и приятелите ми понякога вземахме метрото и отивахме в Манхатън. В неделя или когато бягахме от училище. Е, компанията не беше най-изисканата, но и времената бяха трудни за мен...

— Къде живееше тогава?

— С баща ми живеехме в Бруклин. Където съм живяла винаги. Къщата принадлежеше на баба ми. Преди да умре, тя я завеща на баща ми. Когато бях малка, баба живееше на горния етаж, татко и аз — долу.

— Майка ти къде беше през това време? — Тя само сви рамене. — Какво искаш да кажеш? Не знаеш ли къде е била майка ти?

— Двамата с татко се развели, когато съм била на три години. Оттогава не съм я виждала.

— А кой се грижеше за теб? — Марк нежно погали косите ѝ.

— Баба ми, преди да умре.

— Кога почина тя?

— Бях деветгодишна...

— А след това какво стана? — Марк искаше да я прегърне, но не смееше.

— Справях се сама. Имах баща, разбира се...

— Но какво?

— Ами той имаше, как да кажа, проблеми с алкохола...

— Много зле ли беше? — Сърцето му се сви.

— По-зле не би могло да бъде. Това го уби накрая.

— Пиян ли е шофирал? — Тя кимна безмълвно. — Сестра ми кога се появи?

— Мисля, че бях на петнайсет години, когато татко започна да се среща с нея. Точно след случката, за която ти разказвах преди малко...

Да продължавам ли?

— Разбира се. Няма да задавам повече въпроси. И така, ти и твоите приятели ходехте понякога в Манхатън...

— Да, за ужас на продавачите. — Тя се усмихна тъжно. — Понякога сядохме пред Сентрал Парк и се подигравахме с хората, които влизаха или излизаха от сградите на Пето авеню. Един ден видях как две млади жени излязоха от най-люксоznата сграда, но по всичко личеше, че те самите не са богати. Идваха срещу нас. Караха бебешки колички...

— Бавачки ли бяха?

— Аха. — Ким зарови лице в дланите си.

— Какво направи ти тогава? — Марк подозираше, че тя се опитва да потисне неприятен спомен.

— Приблжих към тях. Но трябва да си представиш цялата картина, Марк. В устата ми висеше цигара, бях облечена в скъсани дънки, а тук — тя посочи лявата си гръд — носех значка, на която пишеше: „Родена съм, за да дивея“.

Марк не успя да сдържи смеха си.

— Извинявай. Сигурно не ти е било лесно... — Видя, че тя вирна брадичка и отметна назад косата си. Явно животът ѝ е бил много по-труден, отколкото той си бе представял. — И така, ти приближи към момичетата...

— Да. Исках да ги попитам как човек може да се сдобие с работа като тяхната. Аз също ходех да гледам бебета вечер. Но само за няколко часа...

— Те обясниха ли?

— Да. Едната ми каза, че те не са обикновени вечерни бавачки. Господи, с каква гордост обясняваше... Живеели в семействата и се грижели за децата през цялото време... Интересуваха ме толкова много неща и започнах да им задавам все повече и повече въпроси. Изведнъж в очите им се появи... — Ким подпря главата си с ръце и замълча. Разказът я бе изтощил. Но въпреки това Марк искаше тя да продължи да говори. Не вярваше да е споделяла това с друг. Най-после Ким вдигна глава и впери поглед в далечината. — Аз исках само да получа информация. Струваше ми се, че техният живот е много чист и сигурен. И аз можех да возя бебе в количка, да му чета приказки

вечер... Исках да знам как мога да си намеря работа като тяхната. Как да стана част от такова чисто и сигурно семейство?

Марк се бореше с желанието си да я привлече към себе си.

— Какво прочете в очите им Ким?

— Страх — въздъхна тя. — Аз го бях предизвикала.

— Какво направиха тогава? — попита нежно Марк.

— Не искам да ме съжаляваш. Това беше един чудесен урок за мен. Наистина. В един кратък миг осъзнах какво съм — безполезна улична пънкарка. И се промених.

— Но какво направиха те? — настояваше Марк.

— Казаха ми да изчезвам, защото ще повикат полицията. Когато приятелите ми приближиха към нас, бавачките наистина изпълниха закана си. Наблизо имаше патрул, който пристигна веднага. Не ни направи нищо, каза ни само да си вървим по пътя.

— И вие си тръгнахте?

— Да. Това е краят на историята. — Ким стана от прага. — Как се става истинска бавачка разбрах в библиотеката.

Марк седеше, обгърнал коленете си с ръце и се взираше в нея. Ким се опитваше да прикрие вълнението си, но той разбираше, че я боли. Инцидентът беше променил живота ѝ. И ако сега тя се държеше твърдо, това бе просто начин да прикрие болката.

— Стига сме се занимавали със стари истории. Да тръгваме! — Тя тръсна глава, сякаш да прогони спомена.

Но Марк разбираше, че безразличието ѝ е само привидно.

Докато вечеряха, червеният индикатор на телефонния секретар им напомняше, че трябва да чуят съобщенията. Ядоха пици пред запаления огън в камината, удобно разположени на персийския килим и се преструваха, че не забелязват мигащата светлинка.

Най-после Ким захвърли салфетката си в празната кутия от пица. Да, уикендът свърши... Дватамата с Марк се върнаха в реалния свят, където ги очакваха старите проблеми. Бяха се прибавили и нови, отбеляза тя, докато наблюдаваше как сенките от огъня играят върху красивото лице на Марк и по устните му, чийто наркотичен вкус ѝ се искаше да не е опитвала никога...

Марк неохотно се надигна и включи телефонния секретар. Сюзън питаше къде е отишъл. Второто съобщение беше пак от нея.

„За Бога, Марк, как можа да си тръгнеш по средата на деня? Направих всичко възможно, за да те прикрия. Мисля, че се справих. Но баща ми се тревожи. Аз също. Обади се, щом се прибереш.“

Ким хвърли тревожен поглед към Марк.

— Нима си тръгнал просто така?

Той сви рамене и надигна чашата с бира.

За ужас на Ким следваше съобщение по повод снимката във вестника. Но то само ги разсмя. Обаждаше се жена, чиито оплаквания се разпростираха от комара и облеклото на Ким до наркотиците, киселинният дъжд и цената на олиото.

Започна следващото съобщение: „Марк, обажда се Боб от Ню Йорк. Позвъни ми при първа възможност...“ Марк се втурна да спре записа. „Проверих в главния регистър — продължи гласът. — Имам интересни новини за шестнайсети този месец.“ Марк изключи апарата. Но Ким бе чула достатъчно. Обля я горещина.

— За какво става дума? — попита тя.

— Нищо сериозно... Делови въпроси.

— Адвокат си, а не умееш да лъжеш, господин Джонсън. На шестнайсети Мириам трябваше да подпише документите за продажбата на къщата, но клиентите се отказаха...

— Е, добре. Не исках да те разстройвам, преди да тръгнем...

— Какво има?

— Опитах да се обадя на Мириам миналата седмица, но ми казаха, че нейният номер е прекъснат.

Ким се обърна към огъня и обви с ръце коленете си. Не беше мислила за Мириам няколко дни. В Брекънридж се чувстваше божествено свободна от постоянните си страхове и чувство за несигурност. Сега познатият ужас отново запълзя по гръбнака ѝ.

— Не можах да се свържа с нея — продължи Марк — и се разтревожих. Обадох се на един стар приятел в Ню Йорк и го помолих да провери.

— Той ли се обади?

— Да.

— Разбирам... Виж какво иска да ти съобщи...

Когато Марк се върна от кабинета, тя лежеше по гръб на килима, загледана в сенките по тавана. Той безмълвно седна до нея. В стаята беше много тихо, чуваше се единствено съскането и пращенето на дървата в огъня.

— В моя живот — започна Ким с тон, който според нея бе дълбоко философски — лошите новини идват винаги по този начин, на пръсти...

Марк пое дълбоко въздух и каза бавно:

— Мириам е продала къщата. Подписала е документите на шестнайсети, както е било предвидено и никой не се отказвал от сделката.

За момент Ким почувства, че гърлото ѝ се свива и всеки момент ще се разплаче. Тя скочи рязко и впери поглед в огъня.

— Значи ме е излъгала!

— И мен — глухо промълви Марк. — Имаш ли представа защо го е направила? — Болката на Ким бе прекалено голяма, за да му отговори. — Ким, моля те! Не се затваряй в себе си! — Тя продължаваше да се взира в огъня. Желанието ѝ бе напълно да изчезне от света. Марк грубо я хвана за раменете и я обърна към себе си. — Погледни ме, дявол да го вземе! Може да си свикнала, когато те разочароват, да се затваряш в себе си... Но този път сме двама...

Ким мълчаливо поклати глава. Той нищо не бе разбрал... Разочарована ли? Тя бе смазана...

Марк я пусна също така внезапно, както я бе сграбчил преди миг.

— Значи така... Ти си само една малка егоистка. Интересуваш се единствено от своите проблеми и не те е грижа какво се е случило с Мириам, така ли? Толкова ли я мразиш? След като те е отгледала и се е грижила за теб? И те изпрати тук за твое добро? Що за безсърдечна кучка си?

Ким подскочи удивена. Нещо в нея се отприщи и тя заблъска с юмруци гърдите на Марк.

— Аз ли съм кучка? Аз ли? В това няма нищо вярно! Сестра ти се отнасяше към мен с толкова любов, на колкото е способна дръжката на вратата... Единственото, което искаше от мен, бяха парите ми,

докато работех... А сега, след като се нагласи върху чуждото яйце в гнездото, тя не ме пуска да вляза дори през вратата... Телефонът е прекъснат само защото Мириам не желае никой да безпокои нея и Теодор, с когото живеят от парите на баща ми... Те наистина не са толкова много, но за мен са цяло състояние... И ако тя имаше поне капчица почтеност... — Марк се изправи. Не беше ни най-малко ядосан. Изглеждаше по-скоро доволен. Дори се усмихваше. Ким бе объркана. Не можеше да разбере какво става всъщност. Внезапно я осени прозрение. — Дявол да те вземе, Марк Джонсън! Ти ме предизвика умишлено. — Вдигна ръка и го удари отново. И моментално пламна. — О, Марк, извинявай!

— Нищо! Не се страхувай да покажеш гнева си, Ким! Остави го да се излее! — Марк взе ръката ѝ и поднесе дланта към устните си. Пръстите ѝ се отпуснаха, когато дъхът му ги докосна. Той се усмихна нежно, после я прегърна. — В теб се е натрупал много гняв срещу Мириам. Време е да поговорим за това, нали?

Ким склони глава на гърдите му.

— Миришеш на дим и бира.

— Не сменяй темата! Защо каза, че Мириам се е настанила върху яйцата в чуждото гнездо? Кой е Теодор?

— Не искам да говоря за това. — Ким се откъсна от прегръдката му.

— Как така! Тя ми е сестра. Имам право да узная.

Ким въздъхна. Не искаше да разваля представата на Марк за Мириам от детството му.

— Няма нищо за узнаване.

— Ще ми кажеш ли или да питам моя приятел в Ню Йорк?

— Той какъв е? Да не е ченге?

— Частен детектив, при това много добър.

— Добре, но да знаеш, че съм те предупредила — предаде се Ким и пое дълбоко въздух. — Мириам наследи всичко от баща ми.

— Все пак трябва да ти е оставил нещо в завещанието си...

— Баща ми почина без завещание.

— Разбирам. Но дори да не е оставил завещание, ти би трябвало да наследиш...

— Нищо.

— Как така нищо?

— Ами така. След като баща ми и Мириам се ожениха, той прехвърли нотариалния акт за къщата на името на двамата, при условие че всеки от тях е единствен наследник на другия.

— Но къщата е била на твоята баба...

Ким почувства как я обзема познатата студена омраза, но каза само:

— Нищо не можеше да се направи. Изобщо кой го е грижа...

— Какво стана със застраховката на баща ти? — остро попита той.

— Мириам е негова единствена наследница.

— Каква е сумата?

— От застраховката ли? Петнайсет хиляди долара.

— А колко струва къщата?

— Мириам искаше за нея деветдесет хиляди долара.

Марк замълча, замислено гладейки брадичката си.

— Ако на всички документи не е било написано името на Мириам, за наследството на баща ти щяха да се водят дела. И ти щеше да получиш доста голяма част от него. Какво още взе Мириам?

— Освен покъщнината ли? Още трийсет хиляди от пенсията на баща ми.

— О!

— Тя беше съпруга на баща ми. Има право да го наследи...

— Мислила ли си да обжалваш решението?

— Не. Защо да обжалвам?

— Не си ли се посъветвала поне с адвокат?

— Говорих със съветник по юридическите въпроси. Но ме беше срам, че съм питала. Мириам ми предложи да се преместим тук по същото време! Беше щедра, вълнуваща покана! Ще започнем нов живот двете заедно. Мириам ще ми помогне за учението и за всичко станало...

— И ти й повярва?

— Искях да й вярвам, но имах тайни опасения. Затова... исках да си намеря работа веднага и да събера пари. Не вярвам на никого...

— Не е чудно. Майка ти те е зарязала още като бебе, баща ти никога не е изтрезнявал, а баба ти...

— Баба ми беше чудесна!

— И слава Богу! Все някой е трябвало да бъде добър към теб. Ти си била нейната слабост, нали?

— Да, мисля, че беше така — съгласи се тъжно Ким.

— Кой е Теодор?

— Теодор ли? Ами, един приятел.

— Кимбърли!

Тя разбра, че ще я накара да му каже всичко.

— Той е приятелят на сестра ти.

— Нов приятел?! Толкова скоро?

— Сигурно ще дойде тук веднага след Мириам. — Марк отмести поглед. — Какво има? — настръхна Ким.

— Моят приятел в Ню Йорк... Боб се поразходил до вашата къща, престорил се, че търси клиенти за кабелна телевизия. Той има богато въображение...

— Видял ли е Мириам?

— Да, но по всичко личало, че се готви да отпътува. Пред къщата чакала кола, натоварена с багаж. Това било в петък, преди ние с теб да заминем за Брекърридж.

— Е, и? — Не й хареса предпазливия му тон.

— Боб минал покрай къщата днес отново.

— Е?

— В нея нямало никой.

Сърцето на Ким биеше лудо, макар че тя успя външно да запази самообладание.

— Аха. Значи сега можем само да чакаме. За колко време Мириам би стигнала до тук, според теб?

Марк нежно погали бузата ѝ.

— Искам да ти кажа, че тя навярно изобщо няма да дойде при нас. Когато Боб питал за кабелната телевизия, Мириам му казала, че не ѝ е нужна, защото заминава. Но не в Колорадо Спринта — Марк замълча и лицето му помръкна. — Готвела се да отпътува на юг.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— На юг ли е заминала? — Ким не можеше да повярва.

— Така каза Боб.

Ким застана до прозореца. Значи Мириам ме е изоставила, повтаряше си тя задъхано. Събрала си е багажа и е тръгнала към своя нов живот, напълно забравила за моето съществуване...

Докато се взираше през тъмния прозорец в нощта, Ким постепенно си изясни действията на Мириам. По дяволите! Мащехата ѝ я бе изпратила тук умишлено, за да се отърве от нея. Изобщо не е възнамерявала да се пренася в Колорадо Спрингс, нито да помага на Ким за учението. Искала е да задържи всичките пари след смъртта на мъжа си и затова я е измамила. Приказките ѝ за новото семейство са били само прикритие...

Ким погледна Марк и тъжно се усмихна. Той седеше край огъня, потънал в мисли. Сигурно се чувстваше измамен. Мириам го бе използвала, а той дори не се бе усъмнил.

Ким изпита чувство на вина. Бе предизвикала огромна бъркотия в неговия живот, а сега и това ново разочарование... Обзе я дълбока тъга. Време беше да се заеме и да оправи нещата.

— Марк?

— Да, котенце? — Гласът ѝ сякаш го изненада.

— Марк, аз... — Не очакваше милото му обръщение, но продължи решително: — Съжалявам, че ти създадох толкова неприятности през трите седмици. Идването ми тук е било безсмислено... Бих искала да ти се отплатя по някакъв начин, но единственото, което мога да направя, е да ти си извиня и — тя преглътна — да се махна оттук, колкото е възможно по-скоро.

— Защо? — Марк премигна учудено.

— Ти ме прие заради сестра си, а сега знаеш, че тя няма да дойде...

— Не говори глупости! — Марк скочи от пода и приближи към нея. — Къде ще отидеш? Нямах друго семейство, а за финансовите ти

възможности да не говорим...

— Имам достатъчно пари, за да се върна в Ню Йорк с автобус.

— И какво ще правиш след това? — Той я хвана за ръцете и впери поглед в нея. — Там ще си по-зле отгук.

— Ще живея на първо време при една приятелка. — Каза го, но знаеше, че не може да разчита на Шарлот. Домът на родителите ѝ бе малък.

— Колко време ще останеш там? Наемите в Ню Йорк са невероятно високи, а ти трябва пари и за курсовете.

Марк беше прав и Ким се запита всъщност защо спори с него. Тя не искаше да си отиде от неговия дом. Но нейните причини бяха много по-различни от онези, които той току-що ѝ изтъкна. Ким не можеше да си представи как ще напусне Марк. Той бе станал важна част от живота ѝ. Дори да не я обичаше така силно, както тя него, по-добре да остане някъде наблизо, отколкото да отпътува на хиляди километри...

— Добре. Ще остана.

Марк я пусна успокоен и закрачи из стаята.

— Вероятно Мириам ще ни се обади скоро. Обикновено се обажда. Кой знае? Може би урежда нещата... Вероятно ще те повика при нея.

— Наистина ли мислиш така? — Ким съжали за думите си, но вече нищо не можеше да направи.

— Не зная, Ким. Но докато се изяснят нещата, не бих искал да се тревожиш за покрива над главата си, за работата си и за курсовете. Няма да те оставя сама! Обещавам ти!

Ким преглътна с мъка. Искаше да му повярва, но имаше ли право да го стори? Марк не ѝ дължеше нищо. Връзката им не бе нито дълбока, нито продължителна.

— Благодаря ти — рече сухо.

— Значи се разбрахме. Сега е най-добре да си легнеш. Днешният ден бе уморителен и ако нямаш нищо против, бих искал да остана за малко сам...

На следващия ден Ким се прибра късно следобед. Паркира джипа и с изненада видя, че БМВ-то е вече пред къщата.

— Марк — извика тя от вратата.

— Тук съм. — Марк седеше в дневната и четеше вестник. Косата му бе паднала на челото, връзката му бе разхлабена. — Къде си ходила? — Погледна я той над очилата.

— Търся си работа.

— Така ли? Ела тук! — Той посочи мястото до себе си на дивана.

Разтревожена от новината, че Мириам е продала къщата и е изчезнала, Ким не можа да заспи цяла нощ. Събуди се потисната и цяла сутрин не излезе от стаята си. Чувстваше се изоставена и бездомна. Не беше близка с Мириам. Но мащехата ѝ беше последната останка от семейството ѝ, а сега вече и тя не съществуваше... След като описа всичко в дневника си, Ким се почувства много по-добре. Когато обясняваше чувствата си на лист, те сякаш ѝ се изясняваха. Взе душ, облече се и застана лице в лице с новата ситуация. Мириам беше заминала, а с нея и несигурността в живота на Ким. Сега знаеше къде се намира, какво ѝ предстои и какво трябва да направи.

Ким вече не беше сама. Марк предложи да ѝ помогне. Тя знаеше, че помощта ще бъде временна, докато се изправи на краката си. Но не биваше да се съмнява. Марк държеше на думата си. Откакто бе пристигнала, действията му бяха изпълнени единствено с грижа за нея.

— Седни тук! — повтори Марк и свали очилата си.

Ким изхлузи обувките си и седна с подвити крака.

— Как мина денят? Имаше ли неприятности задето си отиде в петък?

— Разбира се — усмихна се той. — Съдружниците са бесни.

— Как може да се смееш на такова нещо?

— Смея се, защото най-после видяха какво може да свърши Замброски и явно не са във възторг. — Той хвърли вестника на масичката. — А ти намери ли си работа? — Марк бе поставил ръката си на облегалката на дивана и леко докосваше раменете ѝ. Беше с набола едnodневна брада, която правеше чувствената линия на устните му още по-привлекателна.

Поради вълненията от снощи, Ким бе забравила колко е силно физическото привличане помежду им. В Брекърридж си обещаха да се владеят и за кратко време грижите им помогнаха да го превъзмогнат. Но явно страстта им не се подчиняваше на разума и неволно поставената на дивана ръка заплашваше да се превърне в истинско изкушение.

— Да, намерих си — съобщи тя и леко се отдръпна.

— Така ли? — Марк вдигна вежди. — Къде?

— Пак в ресторант. Не се тревожи, този път е истински. Много мислих и реших да се заема с плановете си да получа диплома. Тук в Колорадо. Но първо искам да те помоля за една услуга.

— И каква е тя?

— Не бихме ли могли да се споразумеем така, че да не е необходимо да се изнасям оттук засега. Бих могла да домакинствам срещу спането и храната. Докато спестя достатъчно, за да си платя учебната такса и наема.

— Ким, ще се радвам да ти услужа с тези пари.

— Не, ще го направя сама.

— Знаех, че така ще кажеш. Затова... ти намерих работа. Ще бъдеш бавачка. Семейството иска да разговаря с теб, разбира се, но аз така те препоръчах, че...

— Откъде намери тези хора?

— Те са мои приятели. Пол и Криси Мичъл. Имат две дечица, момче и момиче. — Той замълча и присви очи. — Какво има? Като че ли не изглеждаш възхитена...

Ким постави треперещата си ръка на устните му.

— Просто ми е трудно да повярвам.

— Не исках да те притеснявам. Само си помислих, че...

— А какво ще правя с курса?

— С парите, които ще получиш от семейство Мичъл, би могла да се запишеш на курсовете. Разбирам, че тук не е Манхатън... Но ако постъпиш при моите приятели, ще си с една стъпка напред, за разлика от миенето на чинии в ресторанта.

— Разкажи ми подробностите!

— Домът им е един от най-големите в града. Ще живееш в самостоятелна стая. Прапрадядото на Пол имал рафинерия по време на...

— У тях ли ще живея? — Страхът пропълзя отново в нея.

— Разбира се. Не трябва ли да е така?

— Не е задължително. Някои бавачки идват само през деня.

— Криси каза, че ѝ е необходима помощ през цялото време.

— О, Марк!

— Разбирам. — Гласът му бе глух. — Винаги си искала да живееш самостоятелно, нали?

Разбира се, такава бе мечтата ѝ. Но защо мисълта, че трябва да напусне дома на Марк ѝ се стори толкова ужасяваща? Би трябвало да се радва, а не да страда. Да го обсипе с благодарности, а не се бори със сълзите си.

— Ще живееш само на четири пресечки оттук, котенце. Ако ти потрябвам, ще дойда веднага.

Ким искаше да му вярва. Господи, би било прекрасно в живота ѝ да има някой, на когото да разчита. Марк приличаше на човек, на когото би могла да се довери. Но тя бе имала толкова много разочарования... Разбра, че това е началото на края. Хората идваха и си отиваха от живота ѝ. Никой не оставаше завинаги, дори онези, които Ким обичаше най-много. А Марк имаше повече причини от когото и да било да прекъсне връзката си с нея.

— Благодаря ти — промълви тя. — Благодаря ти за всичко, за гостоприемството, за новите дрехи, за ските...

Марк се извърна, изненадан от вълнението в гласа ѝ. Обхвана лицето ѝ и погледът му сякаш проникна в душата ѝ.

— Благодаря ти за разходката с колата.

Ким се гордееше с умението си да се владее, но сега усещаше в гърлото си буца, голяма колкото бейзболна топка. Бе страстно влюбена в този мъж, а той би се ужасил, ако узнаеше истината.

— Марк? — Гласът ѝ бе изпълнен със страх и объркване, толкова слаб, че тя самата едва разбра думите си. Но той я чу и устните му докоснаха нейните в отговор. В този миг Ким имаше нужда точно от тази мила и нежна целувка. — Положението е много лошо. Разбираш, нали? — прошепна тя.

— Не би могло да бъде по-лошо — промълви той.

— Нали решихме да сложим край.

— Зная...

Но само след миг те потънаха в целувка, по-силна и по-дълбока от всичко, което Ким си бе представяла.

Тя се устреми към него с цялото си отчаяние на лишено от любов създаване. В душата ѝ избухна пожар, който нямаше нищо общо с нейното минало или бъдеще. Усети, че Марк нежно я положи на дивана и целувката ѝ стана още по-страстна и необузdana. Чу как той

простена, когато устните ѝ се разтвориха, за да пропуснат горещия му език.

— Ким, подлудяваш ме! — Тя бе поласкана. Притежаваше власт да възбуди мъж, който се владееше отлично, при това толкова лесно. Ким се усмихна, взирайки се в блестящите му от страст очи. — За Бога, не го прави!

— Какво правя?

— Твоята усмивка... Не мога... — След миг той отново впи устни в нейните. — Не мога да устоя на усмивката ти...

Прекаатуриха се на пода. Марк удари лакътя си в масичката, но не спря да я целува. Ким застана над него и косите ѝ се разсипаха като водопад.

— Заслужаваш наистина да си счупиш ръката...

— В момента изобщо не ме е грижа за тази част от тялото ми — засмя се той и бузите ѝ пламнаха. — Извинявай. Не исках да те притесня. — Той приглади назад косата ѝ.

Ким се плъзна на пода и легна до него.

— Аз би трябвало да ти се извиня. Аз... — Тя гледаше в тавана. — Нямам голям опит в тези неща.

Марк се изправи на лакти и се взря в очите ѝ.

— За какъв опит става въпрос?

— Аз... изобщо нямам опит. — Струваше ѝ се, че ще умре от притеснение. Бе израснала сред момичета, които започваха да правят любов на четиринайсет години, на шестнайсет забременяваха, а на осемнайсет ставаха проститутки. А тя самата, на двайсет и две години все още нямаше никакъв опит.

— Това притеснява ли те? — Марк се изправи и седна на дивана.

— Ами, да. Видях жените, с които излизаш. Мога да си представя на какво си свикнал...

— Явно не можеш — засмя се Марк. Пръстите му леко докосваха бедрото ѝ. — Котенце, по десетобалната система оценявам срещите ми с теб на около деветдесет и две. — Ким наведе глава, за да прикрие доволната си усмивка. — И това се отнася само за целувките ти. Не мога да си представя какво би било ако те любя... — Марк я гледаше право в очите.

Чувствата на Ким избухнаха. Тя се наведе към Марк, привлечена от огъня в очите му. Устните им бяха само на дъх разстояние. Без да

довършат разговора, те се съединиха в целувка.

Когато Марк най-после се отдръпна, Ким бе като в безтегловност. Тя бавно отвори очи и се усмихна. Но Марк не се усмихваше в отговор. Изглеждаше разстроено.

— О, Ким видя ли защо не можем да останем под един покрив двамата? — Гласът му бе все още изпълнен със страст, но в него се долавяха гняв и объркване, които я изненадаха. Той стана и се отдалечи.

— Н-не. Не разбирам. — Ким се почувства изоставена.

— Ким, тези... тези отношения не са редни. Аз исках да ти помогна, а не да се възползвам от ситуацията.

— Не разбирам как ти се възползваш от нея, щом аз...

— Именно... Ти дори не разбираш...

— Какво не разбирам? — Гласът ѝ пресекна.

— Ти си изключително уязвима в този момент. Млада, сама в чужд град, без средства. Всички твои близки са те изоставили... Изведнъж се появявам аз и запълвам емоционалната празнина, която винаги си имала — баща, майка, приятелка, любовник...

— Не е истина!

— Така ли мислиш? Според мен, сега не можеш да разграничиш нещата. Всеки на твое място би се чувствал по същия начин. Не искам да те обърквам повече. Не желая да се чувствам отговорен, нито виновен пред теб.

— Може да съм объркана, но ти си два пъти по-объркан от мен! Аз поне разбирам какво е физическо привличане.

— Разбира се, и това е много важно. Ти си много съблазнителна жена, Ким. Би привлякла всеки мъж, ако живеете заедно. Точно това се опитвам да ти обясня.

Ким чу добре думите „съблазнителна жена“, но едва по-късно разбра какво имаше предвид Марк. Правеше ѝ комплимент и в същото време ѝ казваше, че е реагирал на чара ѝ, както би реагирал към всяка привлекателна жена.

— Да, прав си — каза тя хладно, без да издава болката в сърцето си. Кога най-после ще разбере що за човек е той? Отнесе се по същия начин с нея в Брекънридж, но тя забрави обидата и му позволи да ѝ нанесе нова болка.

— Разбира се, че съм прав. Трябва да поставим известна дистанция между нас.

Болката ѝ ставаше все по-голяма. Той каза, че не искал да я наранява, защото била много уязвима, но всъщност той не я желал в живота си. Също като всички останали...

— Да хапнем нещо — предложи тя. — След вечеря ще се обадя на семейство Мичъл, за да си уредя среща с тях. — Ким разбра, че е време да си отиде.

Марк постави на бюрото си снимка на Ким от гимназията. На седемнайсет години, тя вече изглеждаше ослепително.

Облегнат на кожения стол, с ръце, скръстени под главата му, той слушаше тишината в къщата. Ким се бе изнесла сутринта, докато той бе на работа. Добре, че не се наложи да я изпраща...

Тя си отиде, и това е за нейно добро, повтаряше си той за десети път тази вечер. Ким наистина бе твърде уязвима в този момент. Той не искаше да обърка чувствата ѝ. Ала ако тя останеше при него, това щеше да е неизбежно. Привличането помежду им бе твърде силно. В присъствието на Ким той не можеше да разсъждава, не можеше да прави нищо друго, освен да изгаря от страст... Ким не бива да очаква от него повече, отколкото той може да ѝ даде...

Ако трябваше да бъде съвсем честен, имаше друга причина за тяхната раздяла. Причина, с която Марк не желал да се занимава до този момент. Тя засягаше промяната в неговите чувства към Мириам.

Той се надявал, че ще може да отдели чувствата си към Мириам от тези към Ким. Искал да може да обича и двете. Но колкото повече опознавал Ким, толкова по-трудно му бе да я постави наравно със сестра си.

Марк обичал Мириам. Тя била единствената му роднина. Двамата имали общи корени, спомени за фермата, за родителите им, за недоимъка и за вечерите, в които мечтаели под звездите.

Но последният удар бил твърде жесток. Мириам се била отнесла безобразно не само с Ким, но и с него. Била предала любовта и доверието, което ѝ свързвало през всичките години. Той винаги оправдавал действията ѝ спрямо другите хора, като казвал, че

животът ѝ е труден и тя се бори, за да оцелее. Тя се бе възползвала от него, беше го излъгала като съвсем чужд човек...

Марк взе снимката, на която бяха двамата с Мириам. Усети силна болка в гърдите. Каква жестока лъжа — да му каже, че се пренася тук, защото искала да бъде близо до него... Марк разбираше състоянието на Ким. И той се чувстваше изоставен като нея.

Разбираше, че не е честно да обвинява Ким за промяната в отношението му към Мириам. Но ако тя не бе дошла при него, представата му за нея щеше да си остане същата...

Това бе причината да намери работа на Ким като бавачка. Тя му напомняше за измяната на Мириам. Марк се надяваше, че ако не я вижда, болката му постепенно ще се стопи...

Пронизителният звън на телефона прекъсна мислите му.

— Ало?

— Здравей, приятелю!

— Боб? Как си?

Тази вечер Боб Купър имаше много новини за Марк. Посетил бе семейството, купило къщата на Мириам, и бе разбрал, че тя е оставила няколко кашона с вещи. Тъй като не знаели какво има в тях, новите обитатели на къщата ги отворили.

— На момичето са — каза Боб. — Прибрах ги при мен. Да ти ги изпратя ли?

— Да, моля те! Ким много ще се радва да ги получи.

— В кашоните има дрехи, бижута, кукли, дневници.

— Какво пише в тях?

— Майката на момичето е избягала, когато е било едва на три години.

— Това го знам.

— Добре. А знаеш ли, че е започнала да работи на единайсет? На дванайсет са ѝ опрели нож в гърлото за някакви си осем долара?

Марк изсипа поток ругатни.

— Къде е бил през това време онзи негодник, пияният ѝ баща?

— В бара на Санди... А какво ще кажеш за това? Момичето е получило шестстотин и четирийсет точки на зрелостния изпит. — Марк се взираше в снимката на Ким с нарастващ гняв. Защо никой не се е погрижил да развие способностите ѝ? — Тя сигурно е искала да продължи да учи — обясняваше Боб. — Но да ти кажа право, сестра ти

е истинска кучка. Момичето не се оплаква, но аз чета между редовете. Тя го карала да работи и му вземала парите.

Марк скочи и закричи напред-назад, доколкото му позволяваше кабела на телефона.

— Добре... Добре... Изпрати нещата по пощата. — Беше чул достатъчно за тази вечер.

— Сестра ти е във Флорида. Искаш ли адреса ѝ?

— Да! Как я откри?

— Лесно. По документите на колата ѝ. Ако позвъниш и се обади мъжки глас, това е новият ѝ съпруг.

Марк затвори очи. Не, не биваше да се ядосва... Мириам винаги ги е вършила такива... Беше свикнал.

Но Марк беше бесен. Сестра му мислеше единствено за себе си.

Той се тръшна на кожения стол и подпря главата си с ръка. Не искаше да мисли за Мириам. Не искаше да мисли и за Ким. Направил бе за нея повече, отколкото възнамеряваше. Насочи я по самостоятелен път и вече не носеше отговорност за нея.

— Боб, би ли могъл да намериш истинската майка на Ким? Предполагам, че след като момичето е останало само, тя ще се заинтересува от него.

— Добре. Ще се опитам да я откроя.

Марк затвори телефона. Съвестта му бе чиста. Издирването на майката на Ким надхвърляше границите на обикновената отговорност.

След кратък размисъл той набра телефона на Сюзън и я покани на вечеря. Тя прие.

Доволен, че е успял да вкара в нормалните релси личния си живот, Марк си сложи очилата и отвори чантата с документи. Време беше да подреди и служебния.

Но само след пет минути, вместо да работи, Марк отново се взираше в снимката на Ким и се вслушваше в тишината на къщата.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Семейство Мичъл бяха млади хора. Пол имаше брокерска фирма, Криси не работеше. Приятно ѝ бе да домакинства.

— Много обичам да готвя! — обясни тя на Ким, докато разглеждаха кухнята ѝ. — Но само понякога... — Криси имаше готвачка, за да ѝ „помага“. С удоволствие се занимаваше с градината. Но за цветята се грижеше специален градинар. Поради същите причини, в къщата имаше чистачка. А Ким щеше да помага за децата.

Истината бе, че Криси не правеше нищо. По цял ден обикаляше нагоре-надолу из къщата. Но това не беше грях, според Ким. Госпожа Мичъл беше приказлива и засмяна. Не се държеше високомерно и Ким я хареса.

Обикна и децата, макар че грижите ѝ около тях бяха много. Бетани, едва на годинка, не искаше да спи следобед. Четиригодишният Джейсън си представяше, че е Супермен. Имаше скъпи автоматизирани играчки и екипи за цял батальон...

Ким смяташе, че единственият проблем на Джейсън и Бетани са свръхвъзприятаята. В къщата имаше прекалено много хора и играчки, а майка им кипеше от енергия. Те имаха нужда да се заиграят спокойно; някой да им прочете приказка за зайчето, да се промъкнат в задния двор и да наблюдават как мравки, червеи и други странни същества се измъкват от дупките си, за да се порадват на слънцето... Нощем им бе необходимо топло мляко, а не сода. Децата искаха приспивна песен и успокояваща ласка. Седмица след пристигането на Ким, Бетани заспиваше без плач следобед, а Джейсън предпочиташе да строи картонени крепости, вместо да ги разрушава. Ким беше доволна. Децата бяха много обичливи. Разбираше се с родителите им. Разполагаше с три стаи. Свободните ѝ дни бяха сряда и неделя. Получаваше добра заплата. Постигнала бе онова, за което мечтаеше, макар да не притежаваше диплома за професионална бавачка. Но защо не съм щастлива, питаше се Ким в края на третата седмица у семейство Мичъл.

— Вие сте луди! Да наемете гледачка за децата, за да заведете бавачката им на вечеря! — възкликна Ким, когато мерцедесът на семейство Мичъл спря пред „Златната пчела“.

— Да — съгласи се Пол. — Но днес постоянната бавачка има рожден ден!

От заведението се чуваше пиано и нестройно пеене.

— Ако не се забавляваш тази вечер, значи си много тежък случай, Ким... — пошегува се Криси.

Заведението беше пълно и те трябваше да почакаат във фойето, докато се освободи маса. Неочаквано към тях се присъединиха Марк и Сюзън.

При вида на Марк, Ким не можа да се овладее и скочи от стола. Откакто работеше в семейство Мичъл, той ѝ бе направил две посещения. Държеше се делово. Първият път ѝ съобщи, че Мириам се е оженила отново. Вторият път ѝ донесе вещите, които бяха пристигнали от Ню Йорк. Явно опитваше да се отдалечи от нея. Заболя я от грубото му отношение.

— Как си, Кимбърли? — Обръщението явно бе предназначено да увеличи още повече дистанцията...

— Добре съм — отвърна тя с привидно безразличие. — Здравей, Сюзън!

Адвокатката бе сграбчила здраво ръката на Марк и с усмивката си сякаш ѝ казваше „Аз победих!“ Да, тя бе победила, призна Ким. Когато живееше в дома на Марк, струваше ѝ се, че той и Сюзън поддържат една доста вяла връзка. Изглежда се бе излъгала... Може би нещо се бе породило между тях, след като тя си бе отишла...

— Поканихме Марк тази вечер, защото неговият рожден ден е във вторник — обясни Пол.

— Чудесно! — усмихна се Ким, макар да се тревожеше, че ще издаде чувствата си.

Масата бе готова и портиерът ги покани да влязат в ресторанта. Пол седна до Криси, Марк до Сюзън. Ким бе, както винаги, сама. Дори на рождения си ден...

А трябваше да се забавлява! Да не мисли колко е нещастна! Да забрави, че мъжът, когото желае, е на същата маса, но с друга жена! Семейство Мичъл я бяха поканили на вечеря и тя трябваше да им се отблагодари, като се постарее да изглежда щастлива...

„Златната пчела“ бе нещо между ирландска кръчма, средновековна странноприемница и салон за танци. Много скоро Ким пееше и размахваше чашата си с бира като всички останали.

Но веселието ѝ бе преструвка. На моменти се чувстваше ужасно зле. Причината бе Марк. Той не разговаряше с нея, избягваше погледа ѝ. Цялото му внимание бе посветено на Сюзън. Явно бе успял да изтръгне Ким от живота си и не желаше да се връща към миналото...

Въпреки това, на два пъти Ким усети, че Марк я наблюдава. Щом го погледнеше, той извърещаше очи. За какво ли мисли, питаше се тя. Може би си спомня колко щастливи бяха двамата в Брекънридж... Дали му липсват свободата и близостта, които изпитаха там? Дали му липсва самата Ким?

Времето минаваше. Вечеряха, пиха, смяха се. Накрая се появи келнер с торта, на която имаше две големи свещи. Пианистът засвири „Честит рожден ден“, и всички запяха с него. Ким се усмихваше широко, за да покаже на семейство Мичъл колко е доволна... Но гърлото ѝ бе свито, а очите ѝ пареха.

Тя предпазливо вдигна поглед и срещна очите на Марк. В тъмновиолетовите им дълбини видя друг момент от живота им, също осветен от свещи — Брекънридж, преди три седмици... Внезапно всичко наоколо сякаш заскача от радост и Ким проумя защо се чувстваше нещастна напоследък...

— Хей, вие двамата! — Гласът на Криси прогони видението. — Пожелайте си нещо и духнете свещите!

Марк и Ким се наведоха от двата противоположни края на масата, без да откъсват очи един от друг. О, как страдаше бедното ѝ сърце... Ким знаеше много добре какво иска, но разбираше, че никога няма да го получи...

Свещите още димяха, когато тя стана под предлог, че отива до тоалетната. Не можеше повече да сдържа сълзите си.

— Кимбърли! — Гласът на Марк я догони по средата на пътя. Тя спря, скована от напрежение. — Случило ли се е нещо?

Ким бавно се обърна към него и си наложи да се усмихне.

— Не. Какво би могло да се случи?

— Не изглеждаш много доволна...

— Теб какво те засяга? — Искаше да бъде учтива, но въпросът прозвуча заядливо...

— Ела! — Марк я поведе към фоайето.

— Хей, какво правиш?

— Опитвам се да намеря място, където да поговорим. — Той я притисна до стената и обхвана лицето ѝ. — Каж ми какво не е наред!

Нищо не е наред, проплака душата ѝ, при допира на неговото тяло.

— Всичко е наред! — увери го тя гласно. — Нали виждаш, всеки от нас тръгна по пътя си. Не се занимавай повече с мен... — Опита да се освободи от ръцете му, но той не я пусна.

— Не се занимавам... Искам само да зная какво не е наред. Не ти ли харесва работата у семейство Мичъл?

— Напротив! — Загрижеността му я обезоръжи. — При тях е чудесно! — Тя не издържаше погледа му.

— Ако не се чувстваш добре там, трябва да ми кажеш. Аз ти намерих тази работа. Чувствам се отговорен!

Ким разбра, че не може да го измами. Марк четеше мислите ѝ.

— Когато започнах да мечтая да стана бавачка, бях на петнайсет години. Но сега разбирам, че... не ми е достатъчно.

— Значи си надраснала мечтата си! В това няма нищо лошо.

— Как така! Аз съм неблагодарница!

— Ти най-после си направила нещо разумно. Опитала си дали работата, която искаш да вършиш, ще ти хареса. — Тя вече не беше част от живота му, но Марк продължаваше да се грижи за нея.

— Марк, не зная какво да правя... Светът ми се срина!

— Не, Ким. Той току-що започва да се отваря пред теб!

— Какво искаш да кажеш?

— Мислила ли си да отидеш в колеж? Би могла дори да напишеш дисертация за отглеждането на деца.

— Не! — Ким подскочи от изненада.

— Защо не опиташ? Е, може да ти се стори отегчително... Ти си изчала толкова книги...

— Марк, не се шегувай!

— Котенце, никога не съм бил по-сериозен...

Краката на Ким се подкосиха. Галеното му обръщение ги обгърна в топлината, която ѝ бе липсвала през цялата вечер.

— Но аз... Какво ще правя, когато завърша колежа?

— Каквото поискаш! Можеш да отвориш школа за бавачки, да станеш учителка, детска психоложка, педиатър...

За миг въображението ѝ я отнесе в прекрасното бъдеще. Реалността бе друга. Ким нямаше средства да учи в колеж...

— Не... И така ми е добре. Наистина!

Вече нямаше значение какво работи. Докато свещите за рождените им дни горяха между нея и Марк, тя разбра нещо много важно. Бе мислила, че бавачките от Пето авеню са част от семействата, в които работеха. Мечтата ѝ да стане бавачка всъщност бе желание и тя да стане част от такова семейство.

На практика нещата се оказаха много по-различни.

Семейство Мичъл бяха мили с нея. Но тя работеше за тях. В дома им беше съвсем ясно кой е член от семейството и кой не.

При други обстоятелства работата при тях би ѝ се сторила примамлива. Но времето, прекарано с Марк и любовта ѝ към него променяха гледната ѝ точка. Ким разбираше, че иска да има свое собствено семейство — семейство, което да създадат двамата с Марк. Това бе единствената ѝ цел в живота. Без Марк всичко губеше смисъл.

— Какво те безпокои? — По лицето му премина сянка.

— О, нищо! — каза бързо тя.

— Не ме лъжи, госпожице Уейд! — Той се усмихна насила. — Добре, няма да те разпитвам повече. Все пак помисли за колежа! В Колорадо Спрингс има клон на държавния университет.

— Благодаря ти, Марк. — Тя постави ръце на гърдите му. — Ще си остана, където съм.

Той стисна устни, после кимна примирително.

— Преди да се върнем при другите на масата... — Марк прокара нежно ръка по бузата ѝ. Ким потрепери. По дяволите, всичко в него я възбуждаше! Нима Марк не разбира, че всяко интимно докосване я наранява? — Искам да ти честитя двайсет и третия рожден ден, котенце!

Ръцете ѝ, които бяха все още на гърдите му, се вкопчиха в пуловера. Още миг и ще притисне устни към неговите...

— А на теб честит трийсет и трети рожден ден!

— Не съм ти купил подарък...

— Няма нужда. Ти вече ми подари нещо много скъпо...

— Кога съм успял?

— Току-що. Предложението ти за колежа... Никой няма високо мнение за мен. А ти говориш за следването ми в колеж, сякаш е съвсем естествено да го завърша!

— О, Ким! — Гласът му бе изпълнен с тъга и безсилие.

— Марк? — Ким чу гласа на Сюзън и подскочи.

Марк се извърна и нежността помежду им сякаш се стопи.

— Какво правите тук? — Те мълчаха. Деликатното лице на Сюзън се изопна. — Тортата ви очаква да я разрежете!

— Идвам, Сюзън. С Ким обсъждахме семеен въпрос.

Тя гледаше как Марк си отива и хваща Сюзън под ръка.

— Ким, тръгваш ли? — попита той хладно.

С разбито сърце Ким се укоряваше, че отново е приела една илюзия за истинска топлина и грижа.

Марк постави замразената консерва в микровълновата печка и включи таймера. С чаша кафе в ръка седна до кухненската маса и се зае със сутрешната поща. Позна почерка на Ким. Тя си бе спомнила, че днес е неговият рожден ден! Марк отвори плика и извади картичката със зайчето Бъни. При мисълта за късата нощница на Ким, върху която бе щампована същата картинка, той се усмихна тъжно.

И други не бяха забравили рождения му ден. Секретарката му донесе торта. Джеф Колинс го покани на обяд. Сюзън пожела да вечерят двамата, но той ѝ отказа доста грубо. Не очакваше, че картичката от Ким ще го развълнува толкова силно. Опря я на захарницата и се усмихна. Ким му липсваше! Надявал се бе, че времето ще я заличи от паметта му, а Сюзън и работата ще му помогнат да я забрави. Но не се получи. Животът и домът му се струваха празни. А когато посещаваше Ким в дома на Мичъл, положението се влошаваше още повече...

Нямаше картичка от Мириам. Обикновено нейните поздравления идваха късно, ако изобщо се сетеше да ги изпрати...

През последните седмици той се опитваше да не мисли за нея и за наследството, което бе получила от мъжа си. Най-вече не желаше да разсъждава какво означава това за Ким. Но сумата от наследството се оказа компромис, който съвестта му не бе в състояние да преглътне.

Ако според закона Мириам не дължеше нищо на Ким, не чувстваше ли тя поне някаква морална отговорност?

Ким никога не се допита до него по юридически въпроси, макар че той би ѝ помогнал с радост. Навярно не е искала да разваля отношенията му с Мириам...

Марк опита безвкусната храна в чинията си. По дяволите, липсваха му ястията на Ким...

Тя се чувстваше подсигурана в дома на приятелите му и затова не желаше да отиде в колеж. Марк я разбираше. Ако си постави за цел да учи, Ким ще трябва да се откаже от тази сигурност.

Марк се питаше дали да поговори открито за тези неща с Мириам. Може би тя ще промени решението си...

Глупости! Сестра му бе изпратила Ким на хиляди километри, за да не ѝ попречи да заграби цялото наследство от мъжа си. Марк не се беше чувал с нея, откакто разбра, че е заминала за Флорида. Не знаеше какво да ѝ каже, ако се обади. Впрочем, много добре знаеше, но се боеше да го стори. Защото тя бе единствената му сестра и мисълта, че може да я загуби завинаги, свиваше сърцето му...

В този момент телефонът извънтя. Обаждаше се Боб. Имаше новини: майката на Ким починала преди две години, но тя и баща ѝ не били разведени.

— Те не се погрижили да уредят формалностите по развода — обясни Боб. — И от това следва, че сестра ти...

— Знам какво следва. — Щом Мириам не е била законно омъжена за Клиф, а съпругата му е починала, след смъртта му Ким би трябвало да бъде негова единствена наследница.

— Мръсна история, Марк. Право да ти кажа, не ми се ще да се занимавам повече с нея. Делата ще бъдат истински кошмар... Мириам е твоя сестра. Аз си свърших работата. Ако искаш да не раздухваме нещата... Но ако решиш...

— Какво искаш да кажеш, Боб?

— Топката е в твои ръце, приятелю.

Именно от това се боеше и Марк.

Ким седеше на пейката до детския пясъчник и четеше каталога, който бе взела от университета. Градинската врата се отвори.

— Сюзън! — Ким скри книжката под себе си. — При Криси ли идваш? Тя е на фризьор, но...

— Не. Дошла съм при теб. — Сюзън прекоси двора. В крака ѝ се заплете детска играчка и тя небрежно я подритна.

— Заповядай, седни! — Ким ѝ посочи градинския стол край пясъчника. — С какво мога да ти услужа?

Сюзън седна грациозно и изгледа с пренебрежение босите крака на Ким.

— Марк обаждал ли ти се е?

Ким очакваше, че Сюзън ще разговаря с нея за Марк. Изминала бе седмица от техния общ рожден ден. А нейният свят сякаш се разпадаше. Тя продължаваше да се грижи за децата на семейство Мичъл с любов и внимание, но работата не я радваше. Размисли върху думите на Марк и реши да се запише в летни курсове в университета. Но дори това не я ентусиазира. Без Марк светът изглеждаше сив и безличен. Ким не можеше да си представи колко дълго ще продължи това състояние. Желаше Марк и чувстваше невероятна празнота в себе си.

— Марк ли? Дали ми се е обаждал? — Тя се наведе, за да помогне на Джейсън да направи формичка от пясък. — Не.

— По дяволите!

— Защо? Какво се е случило? — вдигна поглед Ким.

— Не знаеш ли какво стана във фирмата?

— Не. Нещата решени ли са най-после?

— О, да, решени са...

— Не изглеждаш много доволна. Нещо лошо ли се случи?

— Би могло да се каже. Марк го подминаха.

— К-какво? — Ким не повярва на ушите си.

— Да, отрязаха го. Вместо него взеха Стю Замброски.

— Значи Замброски! Как са могли да постъпят така с Марк! Той е най-умният, най-способният във фирмата! И надали има някой, който да работи повече от него.

— Съгласна съм с теб. — Лицето на Сюзън почервения от гняв. Но тя бе ядосана на Ким, а не на хората, взели решението. — Е, доволна ли си най-после? — Думите изплющяха като камшик.

— Нима мислиш, че това ме радва?

— Ти не направи нищо, за да му помогнеш. От мига, в който ти се появи, животът на Марк се обърка.

— Разправията му с Милтън Барнс ли имаш предвид? Марк не си даде труда да го привлече за клиент на фирмата, защото предпочете да бъде джентълмен и да ме защити, а не защото е неспособен да защитава интересите на фирмата. — Но Ким много добре знаеше, че ако тя не беше дошла на коктейла, Марк не би имал причина да се скара с Барнс. Сюзън беше права. Макар и несъзнателно, Ким бе станала причина за провала на Марк.

— Инцидентът с Милтън Барнс е само капка в морето. Нима си забравила последствията от твоето арестуване?

— Решението на съдружниците не би трябвало да се влияе от подобни случайности, които нямат нищо общо с работата на Марк, нито с моралните му качества.

— Когато става въпрос за теб, Марк никога не мисли кое е добре за него. — Очите на Сюзън пламтяха от негодувание. — Как успяваш да накараш интелигентен и разумен мъж като Марк да върши глупости? Може би когато спи, му внушаваш да се самоунищожи или... си изключително добра в леглото? Нали беше с Марк през уикенда.

— Тогава не се случи нищо. — Ким преглътна, защото знаеше, че не казва истината. — Но дори да се беше случило, намираме се в края на двайсети век. Кой се интересува от личния живот на другите?

— Баща ми се интересува. — Погледът на Сюзън беше изпепеляващ. — Защото мисли, че господинът ходи с дъщеря му. Като се имат предвид и другите прегрешения на Марк, уикендът накара баща ми да се усъмни в надеждността му като партньор.

Малката Бетани се разплака. Ким я взе в скута си. Случило се бе нещо ужасно, и то заради нея. Марк бе загубил поста, към който се бе стремил през целия си съзнателен живот.

— К-как е той? — Гласът на Ким трепереше.

— Честно казано, не зная. Но предполагам, че се чувства ужасно. Той напусна. Събра си папките и замина. Какво друго му оставаше, след като го унижиха пред колегите му? — Всяка дума на Сюзън бе ново обвинение срещу Ким.

— Не е честно! Марк заслужаваше да стане съдружник!

— Не ми обяснявай кое е честно и кое не! Знаеш ли какво направи с нашето бъдеще? Един ден ние с Марк щяхме да поемем компанията!

— Щяхте да се ожените? — Очите на Ким се разшириха.

— Най-вероятно.

— Марк знаеше ли за тези планове?

— Той винаги е бил едни гърди пред мен в това отношение. Марк е много амбициозен мъж. Или поне беше. Но откакто ти се появи в дома му, той напълно се разконцентрира. Загуби интерес към фирмата, към колегите си, към своята кариера — към всичко, което придаваше смисъл на живота му.

Ким не можеше да си поеме дъх. Господи, нима е причинила такива разрушения в живота на Марк?

— Аз... Аз съм сигурна, че той ще се оправи — каза Ким.

— Да, разбира се... Ще направя всичко възможно да го върна във фирмата. Ще му помогна да сложи в ред живота си. Но и ти му направи една услуга, Ким. Остави го! Помолих те да го сториш преди известно време, но ти явно не си ме разбрала. Виждаш какви са последствията! Казвам ти отново — разкарай се от живота му!

Но аз съм го оставила, мислеше Ким, загледана през сълзи в сивото небе. Изнесох се от дома му. Не съм го виждала, не съм му се обаждала по телефона от четири седмици!

Но явно не беше достатъчно. Сърцето ѝ се сви.

— Ще направя за Марк всичко, което е по силите ми.

След малко Ким чу как портата се затръшна.

Взела решение, Ким усети в себе си невероятни сили. След три дни беше вече в Ню Йорк и Колорадо Спрингс бе само спомен.

Тръгването се оказа по-трудно, отколкото бе очаквала. Беше се привързала към градчето. Но Ким не желаше да пречи на Марк. Той не я обичаше. Изпитваше към нея единствено чувство на отговорност. За да не обърка повече живота му, Ким реши да замине.

Семейство Мичъл проявиха голямо разбиране. Написаха ѝ блестящо препоръчително писмо, което направи раздялата още по-трудна. Бяха станали приятели.

Ким се обади на Шарлот и се разбраха да живее при нея, докато се устрои. Купи си билет за самолета, събра багажа си и преди да има време да размисли, вече бе на път. Бързината беше изключително важна в този случай. Ким искаше да замине, преди Марк да се завърнал. Защото ако се срещнеше с него, решителността ѝ щеше да се разколебае.

Едва пристигнала в Ню Йорк, Ким успя да се запише в два летни курса в колежа и да подаде документи за работа на осем места. Беше позабравила тягостната влага на източния бряг, шума, мръсотията, забързаната тълпа.

Ким тръгна по обиколния път за дома на Шарлот, който минаваше покрай старата двуетажна къща, където бе израснала. Сама не знаеше защо отиде там. Може би искаше да се върне към своите корени? Или очакваше подкрепа от сивата олющена сграда — уверение, че си е у дома?

Спря пред магазина срещу къщата, която можеше да бъде нейна. На прозорците имаше нови пердета. Край стената бе подпряно детско колело. Очакваше, че ще я обземат силни чувства — омраза или тъга — каквото и да е, само да запълни празнината в душата ѝ. Но не почувства нищо и тръгна отново.

Преди да завие зад ъгъла, спря и се обърна, за да погледне още веднъж къщата. Осъзнала, че това не е вече нейният дом, Ким с облекчение продължи пътя си.

Когато стигна улицата на приятелката си, краката ѝ едва се влачеха. Но внезапно сякаш се залепиха към земята. На стъпалата беше седнал мъж, който ѝ бе невероятно познат. От вълнение тя се облегна на оградата. Не можеше да бъде той!

Мъжът бе подпрял главата си с ръце, сякаш носеше на раменете си непосилна тежест. Но когато Ким приближи с несигурни стъпки, той вдигна поглед и се изправи. В същия миг Ким разбра, че невъзможни неща не съществуват.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Марк? — В очите ѝ напиреха сълзи, гърлото ѝ се сви. Но в следващия момент вече се смееше от щастие.

Марк вървеше към нея с небрежна походка и се усмихваше. Ким пое дълбоко въздух и си заповяда да се успокои.

Той спря на метър от нея.

— Значи това е Бруклин?

Здравият разум казваше на Ким, че пристигането му тук няма никакво значение, но чувствата ѝ я отнасяха в небесата.

— Зная, че въпросът ми е глупав, но какво правиш тук, Джонсън?

— Ами, минавах. А ти какво правиш тук?

— Аз живея тук. Не знаеш ли?

— Това не беше последният адрес, на който те оставих.

— Реших да се върна.

— Хм. Пол ми каза. Обадих се днес по телефона у тях, исках да говоря с теб. Изненадах се, когато разбрах, че си тук. Че и двамата сме в Ню Йорк. Защо се върна?

— Тук е домът ми — сви рамене Ким.

— И дори не се сбогува с мен? — Очите на Марк потъмняха.

— Щях да ти се обадя по телефона. Слушай, имаш ли нещо против да влезем. Много ме болят краката и...

— Предпочитам да отидем някъде другаде. Трябва да разговаряме за много неща и искам да не ни безпокоят. Ела с мен, Ким.

— Къде? — Сърцето ѝ бясно заби.

— Да пийнем нещо. Или да вечеряме. Отседнал съм в хотел в Манхатън. Можем да отидем там. — Той забеляза, че Ким се колебае.

— Моля те, Ким. Много е важно.

— Да повикам ли такси?

— Не е нужно. Наел съм кола.

Ким едва сега забеляза седана, паркиран до тротоара.

— Добре, да тръгваме — предаде се с въздишка.

Разговорът вървеше леко, докато пътуваха из Бруклин, но когато приближиха центъра на града, напрежението помежду им явно нарасна. Стигнаха хотела на Парк авеню. Марк остави колата и поведе Ким през елегантното фойе към асансьора.

— Почакай! — Мисълта, че двамата ще бъдат сами в хотелската стая я накара да изпадне в паника. — Ти каза, че ще отидем да пийнем нещо или да вечеряме...

— Кимбърли, искам да поговорим, нищо повече. — Вратите се разтвориха и той решително я поведе.

Стаята на Марк беше голяма и луксозна, в екрю и черно. Два огромни прозореца гледаха към Централ Парк.

— Какво ще пиеш? — попита той и отвори барчето.

— Сода. — Ким искаше умът ѝ да е бистър.

Марк прекоси светлия плюшен килим и ѝ подаде чашата. Пригответи питие за себе си и седна.

— Не зная откъде да започна.

— Ако се отнася за това, че са повишили Стю Замброски, вече знам. Както и че си напуснал фирмата.

— Повишението? Изобщо не съм помислил за него. Седни! Така ме изнервяш.

Ким седна, като нарочно постави чашата си върху масата, която ги разделяше.

— Как така? Не си ли ядосан?

— Защо да съм ядосан, по дяволите?

— Ами защото ти обърках живота и ти донесох само неприятности. Обсебих времето ти и... — Тя наведе глава. — Станах причина да загубиш този пост.

— О? Значи вината е твоя? — Той се засмя.

— Марк, как може да си толкова спокоен? Става въпрос за твоята работа, за кариерата ти!

— Не, котенце. Това беше само една мечта, която се оказа празна. Мисля, че разбираш. Когато бях млад, мислех, че финансовата сигурност е най-важното нещо на света, навярно защото съм израснал в несигурност. Завърших право, станах адвокат и се насочих към най-големите, най-престижните фирми в града. Казвах си, че съм избрал правото по идеалистични причини — справедливост, обществен ред... Но мотивите ми не бяха изцяло възвишени. Мислех, че ако стана

съдружник в някоя фирма, ще имам финансова сигурност и успех в обществото. Но скоро започнах да се чувствам неудовлетворен.

— Неудовлетворен?! Ти?

— Точно така. Разбрах, че съм способен и твърде полезен за фирмата. Те бяха късметлии, че работя за тях. Освен това ми стана ясно, че съм човек, който не понася да му нареждат. Обичам сам да определям какво и как да направя, да упражнявам контрол над нещата, да избирам своите цели, както и битките си. А тези неща нямат нищо общо с работата ми с клиентите или моята социална и финансова сигурност. Постепенно идеалите се разбиха.

— Според мен, те са все още в теб... — усмихна се Ким.

— Напоследък съвестта ми започна да се бори срещу нещата, които се очакваше, че ще направя.

— Като привличането на Милтън Барнс?

— Именно. Такъв начин на живот не ми харесва, Ким.

Тя почувства, че се гордее с Марк, гордост, която навярно щеше да става все по-голяма.

— Сам ли поиска да напуснеш?

Той кимна.

— Не напуснах заради повишението на Стю. Преди шефовете да вземат решението, вече бях подал оставката си.

— Мислиш ли, че ако беше останал, щяха да ти предложат да станеш съдружник?

— Да. Те дори ми предложиха, когато напуснах. Надявах се, че ще ме задържат. Мислиш ли, че ще им бъде приятно, ако съм техен конкурент?

— Значи ще продължиш да работиш като адвокат?

— Да. Ще имам собствена практика. Изглежда и двамата започваме нещата отначало. — Той стоеше с гръб и гледаше през прозореца. — Ти ще разхождаш бебета в този парк, нали?

— Не. Размислих върху идеята, която ми даде за колежа. И реших да опитам.

— Чудесно, Ким! — извърна се той към нея.

— Ще мине доста време, докато го завърша, тъй като трябва да работя. Седем или осем години. Но какво друго бих могла да правя? — Тя стана и приближи до прозореца. — Все още не си ми обяснил какво правиш тук. Съюзът ми каза, че си заминал, но не знаеше къде си.

— Ние със Съюзън... Не се виждаме често напоследък. След като напуснах, дойдох тук. Ходих и до Флорида. Видях се с Мириам.

— Как е тя?

— Ким, може да ти стане неприятно от това, което ще ти кажа, но те моля да ме изслушаш. Бях помолил моя приятел да провери някои подробности за... твоето минало. И той откри, че... — Марк говореше с усилие. — Твоите родители не са били официално разведени.

— Сигурен ли си?!

— Да. Абсолютно.

— Ами баща ми и Мириам?

— Двуженство.

Ким се пресегна през масата, взе чашата на Марк и изпи съдържанието ѝ наведнъж. Той продължаваше да разказва. През цялото време майка ѝ бе живяла в съседния квартал, факт, който я нарани много повече, отколкото съобщението за смъртта на тази жена преди две години. Но най-неочакваната новина беше, че след като Мириам и баща ѝ не са били законно женени, Ким получаваше изцяло неговото наследство.

— Мислиш ли, че Мириам е знаела?

— Знаела е, разбира се. Затова те е изпратила в Колорадо Спрингс. Страхувала се е, че ако останеш в Ню Йорк, ще узнаеш истината. — Ким потрепери при мисълта колко подла е била спрямо нея Мириам. — Ако тя беше проявила малко щедрост, изпращайки те при мен, ако ти бе дала пари, за да платиш образованието или наема си поне за няколко месеца, щеше да се измъкне. Две-три хиляди долара биха се отразили нищожно на банковата ѝ сметка. Ти щеше да бъдеш самостоятелна, а аз нямаше да се чувствам отговорен. А тя ме ангажира с твоя живот и по този начин ме накара да разровя нещата. Алчността я заслепи, Ким, а накрая я разобличи.

— Какво ще стане с нея сега?

Марк седна на перваза и я притегли към себе си. Действията му бяха съдържани, изражението — непроницаемо. Каква роля играеше — на вуйчо, на приятел или на любовник?

— Всичко зависи от теб, Ким. Аз свърших най-важното. Трябва само да ми кажеш дали желаеш да продължа.

— Всичко, което Мириам е наследила, ще ѝ бъде отнето, за да го получа аз, така ли?

— Да. Тогава ще можеш да правиш каквото пожелаеш — да учиш, да пътуваш...

— Не вярвам да се предаде без борба.

— Няма да направи нищо. Казах ѝ, че ще заведеш дело, ако направи опит да се бори.

— Да забравим всичко. — Тя впери поглед в очите на Марк. — Не искам парите. Мога да живея с това, което имам.

— Ти луда ли си? Парите законно ти принадлежат. Те са твоето наследство.

— Доста тъжно наследство. Истинското наследство не са парите, нито предметите, а любовта, ценностите, които човек е оставил след себе си. Спомените и чувството, че си част от семейство. Това наследство ценя аз.

— По дяволите, Ким. Имах толкова неприятности заради теб.

— Да, зная. — На устните ѝ се появи усмивка. — Ценя усилията ти много повече от резултатите, до които биха довели. Но не разбирам защо си го направил. Какво те накара да тръгнеш срещу собствената ти сестра?

— Ти се оказа по-важна от нея, Ким. Не можех да понеса някой да те нарани така жестоко. Тя вече бе ограбила седем години от живота ти. Не можех да ѝ позволя да продължава.

— Но Мириам също заслужава да получи нещо. Животът ѝ не е бил лек.

— Не вярвай на тези истории. Когато нещата във фермата се влошиха, тя избяга. Вместо да учи или да работи, сестра ми започна да прави кариера от бракове. Всяка женитба ѝ донасяше по нещо. Сега тя има чудесна къща с осем стаи, розов кадилак и шейсет и две годишен съпруг в последен стадий на емфизем.

— Ясно. Може би двете ще се разберем без съд. Ще направим компромис или някаква подялба. Ти не бива да се намесваш повече. — Да се обърне срещу собствената си сестра е било навярно най-трудното решение в живота на Марк и Ким не желаше да увеличава болката му.

— Но аз съм замесен и ще бъда до теб, каквото и да се случи. — Марк прокара пръст по устните ѝ. В очите на Ким напиряха сълзи. —

Що се отнася до мен, семейството ми е там, където си ти. Оттук нататък сме само двамата!

Сълзите най-после потекоха по пламналите ѝ бузи. Тя сплете ръце около врата му.

— О, Марк, благодаря ти.

Допирът до тялото му, колкото и кратък да бе, имаше невероятно въздействие върху нея. Тя бързо се отдръпна.

— Това ли са всички новини?

— Да. — Сърцето ѝ се сви от категоричния отговор. — Радвам се за теб, Ким. Най-после ще имаш свободата да правиш каквото пожелаеш. — Той се обърна отново към прозореца и остана там, замислен и объркан.

Тя не разбра откъде дойде смелостта ѝ, но най-неочаквано заяви:

— Искам да се върна с теб, ако нямаш нищо против. Предпочитам университета в Колорадо.

— А защо дойде тук?

— Мислех, че съм излишна. Че ще се чувстваш по-добре със Съюзън. Но разбрах, че не съм била права и... ако все още мога да получа храна и подслон срещу водене на домакинството ти...

— Ким, не ме изкушавай. — Той изглеждаше отчаян.

— Аз не се шегувам. Разбира се, ако ме искаш.

— Господи, Ким! — От гърлото му се изтръгна сподавено стенание и в следващия миг тя се озова в обятията му. — Работата е там, че аз те желая прекалено силно. — Притисна я към себе си, сякаш бе открил най-скъпото нещо на света. — Но не е честно. Ти си млада. Животът е пред теб. Не трябва да те обвързвам. Ще се отегчиш, ще ме намразиш.

— Марк Джонсън, ти имаш твърде изкривено въображение. Мислиш ли, че мога да живея без теб и да съм щастлива? — Ким обви ръце около врата му. — Марк, нима се чувстваш стар или неподходящ за мен? — усмихна се тя.

— За Бога, не!

— Добре тогава... — Тя се повдигна на пръсти и впи устни в неговите. Това бе най-смелата стъпка, която бе предприемала някога, но Ким знаеше, че от нея зависи животът ѝ. Нейният живот с Марк.

Марк опита да се съпротивлява, но скоро се предаде, откликна на целувката и я притисна в прегръдките си. Когато най-после се

отдръпнаха, Марк се задъхваше.

— Положението е ужасно.

— По-лошо не би могло да бъде. И искам да ти кажа, че бих искала да продължава все така. Не искам да пътувам никъде без теб, Марк. Не желая да правя каквото и да било, ако не е споделено с теб!

— Сигурна ли си? — На устните му бавно се появи усмивка.

— Да.

— Мисля, че трябва да се обадиш на твоята приятелка, Шарлот, и да ѝ кажеш, че няма да се връщаш тази вечер.

— Така ли?

— Аха. — Марк сведе глава и отново страстно я целуна. — С теб трябва да свършим някои неща, за които ще ни трябва време.

— Какво например?

— Никога не съм ти казвал колко много те обичам. — Той целуна очите, изящното ѝ носле. — Ще ми е необходим поне един час, за да ти обясня. След това ще поискам ръката ти. А ти ще трябва да помислиш какво да отговориш.

Марк я положи върху копринената покривка на леглото. Когато легна до нея, сърцето ѝ щеше да се пръсне от вълнение и щастие.

Марк облегна глава на ръката си и известно време я наблюдава безмълвно. Когато веселото им настроение премина, той ѝ заговори с обожание.

— Обичам те, Ким. Винаги съм те обичал, но не го признавах. Сега вече знаеш. Ти си най-прекрасното нещо, което ми се е случвало някога. Искам да споделя живота си с теб, да имам деца от теб... — Той замълча. — Деца! О, Ким представяш ли си?

Ким се смееше и плачеше едновременно. Между нея и Марк тихо и невидимо изникваха мечтите им за техния бъдещ живот.

— Ще се омъжиш ли за мен, Ким?

Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя дори не се опита да ги спре.

— Да — извика тя. — О, Марк, разбира се...

През отворения прозорец на спалнята Ким чуваше глъчката от двора. Хората говореха, смееха се. Струнен оркестър изпълняваше Бах.

— Така е добре — каза Криси с уста, пълна с фиби. Покачена на табуретка, тя прикрепяше воала на Ким. — Приличаш на ангел!

Ким застана пред огледалото и успя да каже само:

— О, Господи! — Не можеше да повярва, че красивата, блестяща булка, която се виждаше в него, бе самата тя.

Марк и Ким искаха да се оженият колкото е възможно по-бързо и решиха да направят малка домашна венчавка. Но с помощта на Криси, „малка“ се превърна в „елегантна“. Ким бе облечена в дълга до пода брокатена рокля, украсена с тюл, каквато бе виждала единствено в сънищата си.

Блестяща в бледолилавата си рокля от шифон с мъниста, Криси подаде на Ким сватбения букет.

— Време е, мила!

Марк смяташе, че дворът е неподходящ за венчална церемония, но с помощта на специалисти, Ким го превърна в градина — фантазия. В центъра се издигаше бяла беседка, украсена с червени рози.

Застанала на верандата, Ким оглеждаше многобройните гости и музикантите. Пасторът бе пристигнал с Пол Мичъл. С тях беше... Марк! В сив фрак той изглеждаше великолепно! Ким прехапа устни. Възможно ли бе уличното хлапе от нейното детство да се превърне в толкова щастлива жена?

Криси даде сигнал на музикантите и венчавката започна. Ким вдигна глава и пристъпи напред с очи, вперени в Марк. Той все още не я бе погледнал и за миг ѝ мина през ум дали не се е разколебал.

Най-после Марк се обърна към нея. Макар че беше на толкова голямо разстояние от него, тя почувства тръпката, преминала по тялото му. Усмивка озари лицето му.

Любовта, която гореше в очите му, я изпълни с топлина. Когато Ким стигна при беседката, той взе ръката ѝ и двамата се изправиха пред пастора. Сърцето ѝ щеше да изхвъркне от радост.

Младоженците се заклеха във вярност. Размениха си пръстени и накрая пасторът каза:

— Можете да целунете булката.

Марк не се нуждаеше от втора покана и сред гостите избухнаха аплодисменти. Пламнала, Ким се измъкна от прегръдките му.

Приятелите им се насъбраха около тях, за да ги поздравят. От къщата се изсипаха келнери, които разносяха подноси с шампанско и ордъври.

На сватбата бяха дошли всички от фирмата „Брайтман, Колинс и Фулър“. Ким бе доволна, че не хранят лоши чувства към Марк. Пожеланията им към младото семейство бяха искрени и тя сияеше от гордост. Марк беше изключителен мъж.

Сюзън също присъстваше на сватбата. В един момент, когато Ким се озова случайно сама, тя се приближи към нея.

— Не ми е приятно да го призная, но Марк изглежда наистина щастлив. Поздравявам те, Ким! Желая ти всичко най-хубаво. Явно той се нуждае от теб. Аз... не бях права. — Тя наведе глава и се отдалечи.

— Кога ще си тръгнат всички тези хора? — прошепна Марк в ухото на Ким. Гостите вече се бяха разположили в къщата.

— Като че ли ти омръзна празненството...

— Ами да, чака ме меден месец. — Очите му блестяха от любов. — Обичам ви, госпожо Джонсън.

— Време е булката да хвърли букета си — обяви Криси. — И всички ние да им пожелаем лека нощ.

Когато гостите си тръгнаха, Ким и Марк се качиха в спалнята. Трябваше да свършат още някои неща. На следващата сутрин щяха да заминат за една седмица в Мексико.

— Мисля, че сме готови. — Ким затвори ципа на чантата си с доволна усмивка.

— Не съвсем. — Марк я хвана за лакътя и я завъртя към себе си. — Не е ли време да свалиш венчалната рокля?

— Като че ли имате право, господин Джонсън. — Само след миг воалът ѝ падна на пода.

През нощта Ким се събуди с чувството, че въпреки всичко има нещо, което не успя да свърши. Измъкна се от прегръдката на Марк и отиде до прозореца. В обляната от лунната светлина стая, Ким разтвори дневника си. Този ден бе така изпълнен със събития, че не знаеше откъде да започне... Когато затвори бележника, бе успяла да напише само един кратък ред:

„Някои дни са свършени“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.